

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 331. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/26 • 15 Eylül 2001 • 150.000 TL

M.Kodu: 192837

“Terörizm” adı altında her türden toplumsal muhalefeti ve devrimci akımı ezmek istiyorlar...

ABD emperyalizmi ve NATO dünya halklarına savaş ilan etti!

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı enternasyonal birlik ve dayanışma!

Emperyalist gerici-
lik dizginlerinden boşanmaya
hazırlanıyor

(sayfa 3)

Dünya çapında
devrimcilere ve halklara karşı
yeni bir terör dalgası!..

(sayfa 5)

Sınıf çalışmasının
güncel sorunları/1

(Orta sayfa)

Devrimci tutsaklardan
ortak açıklama...

(sayfa 20)

İÇİNDEKİLER

Emperyalist gericilik dizginlerinden	
boşanmaya hazırlanıyor	3
“Tanrı Amerikayı korusun!”	4
Emperyalist terör makinası harekete	
geçiyor...	5-6
Yeni saldırılar kapıda	7
Sendika ağaları işçi sınıfına ihaneti doruk	
noktasına ulaştırdılar	8
“Amaçlanan sınıf düşmanı bir cephenin	
yaratılmasıdır!”	9
Derin devletin has partisi	
“vurgun” yedi!	10
Emperyalist borç düzeni	11
Sınıf çalışmasının güncel sorunları/1	
(Orta sayfa)	12-14
Sınıf hareketi	15
Devrimci tutsaklardan ortak açıklama . .	16
“Gülay Kavak ölümsüzdür!”	17
ABD Balkanlarda hakimiyetini	
pekiştiriyor	18
Meksika'daki Volkswagen grevinin	
ardından	19
Ölüm Orucu direnişçilerinden bazılarının	
sağlık durumu.	20
OSB'lerde nasıl bir perspektifle	
çalışılmalıdır?	21
Faaliyetlerimizden	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/26 ● 15 Eylül 2001

Fiyatı: 150.000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Gerçekleştirilen saldırıyla büyüklük-güçlülük-hakimlik imajı yerle bir olan dünya jandarması ve temsil ettiği emperyalist haydutluk, yaralı hayvan misali daha yüksek perdeden kükrete, dişini-tırnağını daha fazla göstermeye başladı. İlk elden açık hedef gösterdiği ülkeler ve halklar, öteden beri emperyalizm ve Amerikan karşıtlığıyla bilinen ve biraz da bu nedenle emperyalizmin sistemli terörüyle yıldırılmaya çalışılanlar oldu. Bunların başında da ABD destekli/yardımlı siyonist terörün sürekli kurbanları haline getirilmiş bulunan Filistin halkı bulunuyor.

Amerikan terörünün saymakla bitmez kurbanları bütün dünyanın malumu. Ancak, kendisinin sadırına uğradığı aynı saatlerde Filistin halkına yönelik katliam saldırıları tüm hızıyla sürmekteydi. Eğer burada bir kıtas gerekiyorsa, ABD işlediği suçların cezasını bulmuştur. Filistin ise suçsuz günahsız bir kurbandır. Öyleyse terör ne, terörist kimdir? Bu sorunun gerçekçi, doğru ve haklı yanıtı kuşkusuz suçludan beklenemez. Doğru yanıtı vermesi ve tutumunu buna göre belirlemesi gerekenler, emperyalist haydutluğa bir biçimde maruz kalmış veya kalacak olan yoksul halklardır.

Emperyalist dünya, efendileri ve uşaklarıyla, yaralı şefleri etrafında kenetlenmekte hiç vakit kaybetmedi. ABD'nin yoksul ülke halklarına yönelik açık tehdidi ötesinde, en aşağılık, en iğrenç halk ve insanlık düşmanlığı yeminleri yine emperyalizmin yeminli uşaklarından geldi. Bunların başında ise Amerikancı Türk devleti geliyor.

40 yıldır ABD'nin emrinde, Kore senin Balkanlar benim, koşuşturup duran, Filistin halkının imhasında siyonist İsrail ile “stratejik ittifak” a giden bu onursuz uşaklar, bugün, bu katliam içinde bizzat yer almak istediklerini açıkça ilan etmiş bulunuyorlar.

Sadece Türk devleti de değil, tasmaşı ABD'nin elinde olan tüm peyklerde durum aynı. En büyük korkuları ve asıl hedefleri ise kendi ülkeleri ve toplumlarında mayalanan anti emperyalist/anti kapitalist duygu ve düşünceler, örgütlenme ve mücadelelerdir. Emperyalizmin öncelikle Ortadoğu ülke ve halklarını hedef seçmesi de bu aynı nedenledir. Türkiye başta olmak üzere Ortadoğu bir devrim toprağıdır ve emperyalizm bugün, kalbinden aldığı yarayı fırsat belleyerek bu toprakları kurutmak, toplu katliamlar pahasına bu devrim damarını kesmek istemektedir.

Bu gerçekler bütün çıplaklığıyla orta yerde dururken,

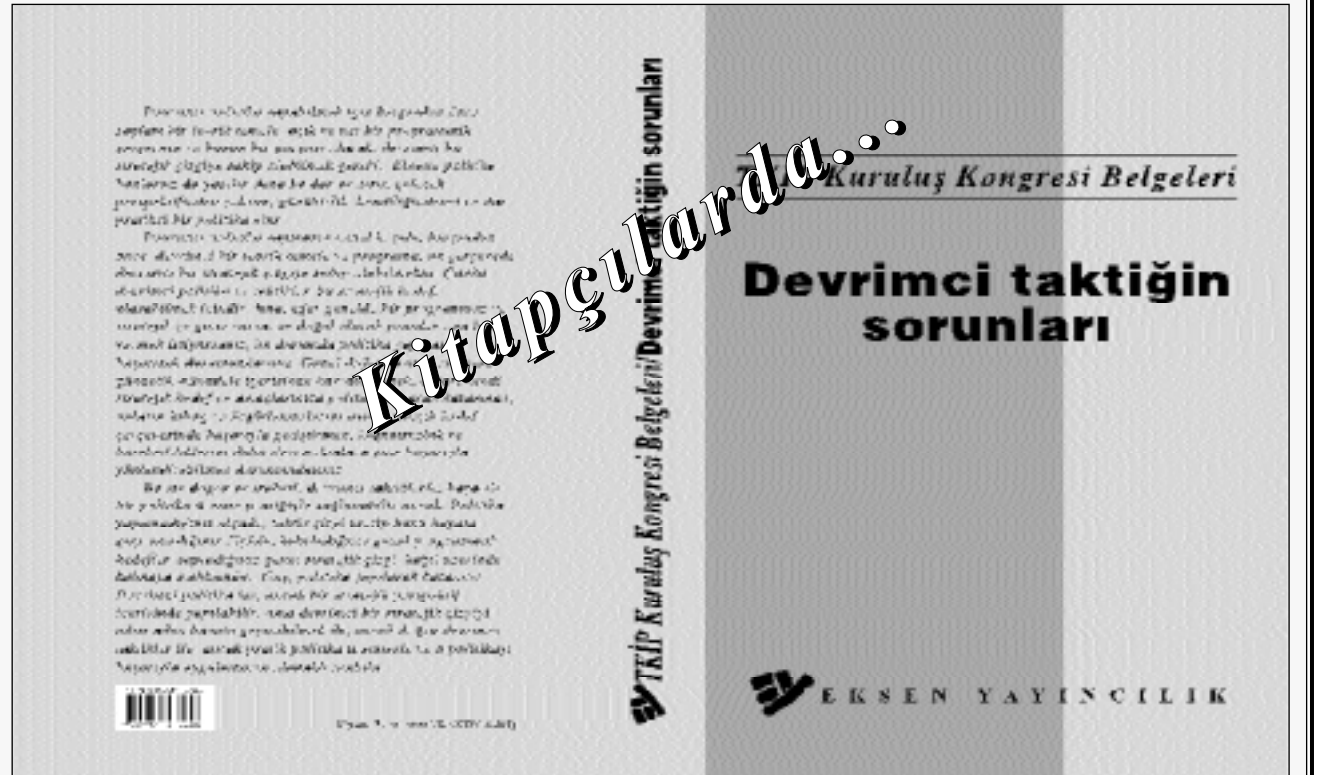
Türk halkının, Kürt halkının, Filistin, Arap halklarının, Asyalıların, Afrikalıların, Latin Amerikalıların oturup ABD'ye ağıt yakmasını nasıl ve kim bekleyebilir? Özellikle de, saldırganlık antlarının içildiği bugünkü tarihin 21 yıl geçmişindeki yıldönümlerinde, ABD teröründen en fazla zarar gören Türkiye ve Şili halklarından?..

Türkiye ve Şili ve Filistin ve bütün dünyanın ezilen ulusları, dünyanın ezilen sınıfı proletaryanın önderliğinde, yeni dönemde artacağı açık olan kapitalist-emperyalist saldırganlığa karşı birleşmek ve savaşmak zorundadır. Bu ülkelerin devrimcileri, daha da azgınlaşacağı açık olan devlet terörü ve savaş tehditlerinden önce, emperyalizmin ABD şahsında yıkılan imajının ezilen sınıflar ve halklar üzerinde yarattığı moral üstünlüğü hesap etmeli, değerlendirmelidir.

Gazetemiz baskıya hazırlandığı sırada Ölüm Orucu direnişçisi Ümiş Şahingöz'ün Küçükarmutlu'da sürdürdüğü Ölüm Orucu direnişinin 330. gününde şehit düştüğü haberi geldi. Bu vesileyle bir kez daha belirtiyoruz. Devletin tüm baskı, katliam ve yalan politikalarına rağmen 331 gündür süren Ölüm Orucu direnişimiz, ödenecek bedel ne olursa olsun mutlaka zaferle sonuçlanacaktır.

Direnış zaferi kazanacak!

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Emperyalist gericilik dizginlerinden boşalmaya hazırlanıyor

ABD'nin kalbi durumundaki iki kentte ABD emperyalizminin kudretinin simgesi durumundaki iki hedefe gerçekleştirilen saldırıların kaynağı henüz bilinmiyor. Fakat saldırıyı gerçekleştirenlerin ABD emperyalizminin özellikle son on yıldır göklere çıkarılan gücünün sınırlarını ortaya koymayı amaçladıkları kesindir. Şimdiden sayıları milyonları bulan mazlum ülke insanların hayatına malolan “yeni dünya düzeni”nin gücünü sınırsız sanan küstah jandarması kendi evinde beyninden ve kalbinden vurulmuştur.

Tarihin en büyük suç dosyasının failleri

Bunun binlerce sivil insanın hayatı pahasına olması insani açıdan trajiktir. Komünistler olarak saldırılar sonucu ortaya çıkan bu durumu olağan karşılamamız ve onaylamamız düşünülemez. Tüm tarih boyunca sivil halkın üstelik kitleler halinde, üstelik ilan edilmiş bir savaşın bile olmadığı koşullarda, kuralsızca ve acımasızca imha edilmesi her zaman emperyalistlerin ve gericilerin olağan bir kirli icraatı olagelmıştır. Bugün binlerce sivil Amerikalı'nın ölümünü istismar eden ve bunu dünya çapında kuralsız ve kirli bir savaş için dayanak olarak kullanmaya çalışan o aynı Amerikan emperyalizmi, tarihin bu açıdan gördüğü en kanlı ve geniş çaplı kitlesel insan kırımlarının dolaysız sorumluluğunu taşımaktadır.

Onun bu alandaki sivil kitlesel suç dosyası öylesine kabarıktır ki, bu açıdan modern tarihte yalnızca Hitler faşizmi ile kıyaslanabilir. Hiroşima ve Nagazaki'den Kore'ye, Vietnam'dan Endonezya'ya, Irak'tan Afrika'daki ve Balkanlar'daki etnik kırıma kadar, ABD milyonlarca sivil insanın yok edilmesinin dolaysız suçlusu durumundadır. Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombaları yok yere bir anda 300 bin sivil insanı buharlaştırmış, bu kentlerde taş üstünde taş kalmamıştır. Vietnam'da ulusal özgürlük ve bağımsızlık için mücadele eden mazlum bir halk, bunu, ezici bir çoğunluğu sivil 3 milyon insanın hayatıyla ödemiştir. Doğrudan ABD'nin tezgahladığı faşist Suharto darbesiyle Endonezya'da 3-5 gün içerisinde 1 milyon civarında ilerici ve komünist tam bir süre avıyla katledilmiştir. Ve daha on sene önce ABD emperyalizminin Ortadoğu hakimiyetinde gedik açılmasın diye 300 bin Iraklı çöllere gömüldü. Afrika'da milyonlarca, Balkanlar'da yüzbinlerce masum sivil insan, ABD emperyalizminin de kışkırtıcı olarak doğrudan rol üstlendiği etnik boğazlaşmalar içinde hayatını yitirdi. Onbinlerce ilerici-devrimciyi sistematik

bir kirli savaşla yokeden Latin Amerika diktatörlüklerini işbaşına getiren ve doğrudan yönetenin de ABD emperyalizmi, son saldırıda beyninden vurulan Pentagon olduğunu gökkubbenin altında yaşayan hemen herkes biliyor. Latin Amerika'nın burada yalnızca en kanlı örnekleri oluşturduğunu, gerçekte Türkiye de dahil tüm dünyada bunun böyle olduğunu eklemek bile gereksiz.

Fazlasıyla eksik olan, örneğin siyonist savaş makinası tarafından Filistin halkına karşı ABD'nin tam desteğiyle aylardır sürdürülmekte olan kirli yoketme savaşını bile içermeyen bu suç dosyası, ABD emperyalizminin dolaysız savaş ve kirli savaş icraatını ortaya koyuyor. Son saldırıyla yerle bir olan “ikiz kuleler”in ekonomik ve mali alanda simgelediği ve ABD'nin patronluğunu yaptığı küresel kapitalizmin çıkarları uğruna onyıllardır dünya ölçüsünde uygulanan ekonomik ve sosyal politikaların milyarca insanın yaşamında yarattığı yıkım ve ölümleri de buna eklerseniz, dünya tarihinin gördüğü en barbar güçle karşı karşıya olduğunu görürsünüz. ABD emperyalizminin dünya hegemonyası ve ağırlık merkezini ABD ekonomisinin oluşturduğu dünya kapitalizmi, dünya çapında sosyal yıkıma ve bir kitlesel insan kırımına dayanıyor. Tarihte böyle bir barbarlık görülmemiştir. Sivil ve masum insanların ölümünü hiçbir biçimde onaylamıyoruz. Ama emperyalist dünyanın ABD'deki saldırı üzerinden bu çerçevede yürüttüğü tepeden turnağa ikiyüzlü ve demagojik kampanyadan da tiksinti duyuyoruz.

Halklara ve ilerici akımlara savaş ilanı

New York ve Washington'daki saldırılar ABD emperyalizmine kelimenin tam anlamıyla bir moral darbe olmuştur. Emperyalist şefleri ilgilendiren ve ezen de sorunun daha çok bu yanındır. Binlerce insanın ölümü ve maddi hasar onları sanıldığı kadar ilgilendirmiyor. Onlar için önemli olan kendi evlerinde canevelerinden vurulmuş olmaları ve bunun karşısında tümüyle çaresiz kalmalarıdır. Saldırı her yıl yüzmilyarlarca dolar yutan ABD güvenlik aygıtlarının ve istihbarat ağlarının iflasi olmuş, dünya ölçüsünde en hararetli Amerikancılar da dahil herkes bunu böyle yorumlamıştır.

Şimdi ABD emperyalizmi ve onun etrafında kenetlenen emperyalist NATO güçleri, saldırının bu çerçevede açtığı yarayı onarmak kaygısıyla mazlum halklara, onların temsilcisi olarak dünyanın tüm ilerici, devrimci güçlerine savaş ilan etmiş durumdalar. Kirli yoketme savaşlarının ustası olarak tanınan ve şu günlerde ABD'de suç dosyasını ortaya koyan kitaplara konu olan Henry Kissenger, bu savaşın

soğukkanlı ve acımasız olacağını, tam sonuç alınıncaya kadar sürdürüleceğini dile getirmiş bulunuyor. Benzer söylemler ABD'li şeflerin yankısı olarak dünyanın dört bir yanında emperyalist ve gerici politikacılar ve medya organları tarafından şu günlerde hummalı bir kampanya olarak tekrarlanmaktadır. Bu kampanyada sisteme karşı her türlü ilerici ve devrimci ses ve çaba “terörizm” olarak kodlanmaktadır. “Uluslararası terörizme karşı mücadele” adı altında dünya çapında ilerici, devrimci akımlara karşı bir cadı kazanı kaynatılacağı, bir süre avı başlatılacağı açıkça ve küstahça ilan edilmektedir.

Son Cenova gösterilerinin Avrupa ülkelerindeki polis rejimlerini hak ve özgürlükleri kısıtlayan yeni baskıcı yasalarla pekiştirmeyi gündeme getirdiğini gözönünde bulundurursak, bu yeni savaş ilanının kapsamını ve şiddetini daha iyi anlarız. Bu saldırının fiziki ve siyasi kapsamını Amerikancı propaganda, “çok can yanacak” ve “terörizme karşı mücadele ile insan hakları arasındaki o ince çizgi artık ortadan kalkacak” biçiminde özetliyor. Hedef olarak devrimci politik organizasyonlar gösterilse de, gerçekte asıl hedef işçi sınıfının ve emekçilerin temel hak ve özgürlükleridir. Son 20 yıldır uygulanan ekonomik ve sosyal saldırılarla işçi sınıfının ve emekçilerin bu alandaki temel kazanımlarını emperyalist metropollerde bile büyük ölçüde budamış bulunan küresel emperyalizm, bunu, son olayları da bahane ederek, bu kez demokratik hak ve özgürlükler alanında yapmak istemektedir. “Teörizme karşı mücadele”, “toplumun güvenliği”, “düzenin korunması”, bu temel önemde saldırının dayanakları olarak kullanılacaktır.

Dünya ölçüsünde ilerici, devrimci akımları ve genel olarak toplumsal muhalefet hareketlerini düne göre çok daha zor bir dönem beklemektedir. Çok daha ağır koşullarda çalışılacak ve çok daha büyük bedeller ödemek gerekecektir. Fakat gücüne tapınan emperyalist gericiliğin çok geçmeden bu alandaki gücünün gerçek sınırlarıyla karşı karşıya kalacağı da kesindir. “Rüzgar eken, fırtına biçer!” Çok farklı görüş ve eğilimlerden birçok yorumcu ABD'ye yönelik saldırıyı bu aynı ortak ifade ile niteledi. Dizginlerinden boşalacak emperyalist gericiliğin kısa dönemli ekeceği rüzgarı uzun dönemde fırtına olarak biçeceğinden kuşku duymuyoruz.

Türk gericiliği ABD emperyalizminin müdahale gücü

ABD'deki saldırıları Türk gericiliği gizlenemeyen bir sevinçle karşıladı. Türk gericiliği için emperyalist efendilerinin Pentagon'da beyninden aldığı darbenin

politik anlamından çok, yaşanan gelişmenin kendisi için yaratacağı sonuçlar ve olanaklar önemliydi. Tüm resmi ve gayri resmi ağızlarda döne döne tekrarlanan ve medyada bir kampanya halinde topluma pompalanan ifade aynıydı: “Şimdi bizi daha iyi anlayacaklar”! Bu; sınıfa ve emekçilere karşı aldığımız baskıcı önlemlere, ilerici muhalefeti susturmak ve devrimci akımları yoketmek için uyguladığımız sistematik faşist baskı ve teröre tam destek verecekler anlamına gelmektedir. Gerçekte bu bugüne kadar zaten böyleydi. Söylenenlerle dile getirilen, bundan böyle her türlü kuralı ve ölçüyü dilediğimizce aşabiliriz düşünce ve niyetinden başka bir şey değildi.

Gerçekte bunda da bir yenilik yok. Türkiye'deki faşist baskı ve terör rejimi kural ve ölçü tanımıyor. Son gelişmelerin ortaya çıkaracağı gerçek yenilik, Türkiye'nin ABD emperyalizminin savaş arabasına koşulması, Ortadoğu ve İç Asya'ya yönelik bir müdahale gücü olarak kullanılması olacaktır. “Terörle mücadelede” emperyalistlerin tam desteğini almak adı altında ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Asya'yı kana bulama niyetlerine tam destek verileceği Türk devletinin en yetkili resmi temsilcileri tarafından dile getirilmiş bulunmaktadır. NATO'nun son gelişmeler karşısında 5. maddeye işlerlik kazandırması ve ABD ile birlikte savaşa girme kararına en hararetli destek Türk gericiliğinden ve resmi çevrelerinden gelmiştir. Başbakan Ecevit Türkiye'deki tüm üslerin, özellikle İncirlik Üssü'nün ABD emperyalizminin emrine amade olduğunu kamuoyuna açıklamış bulunmaktadır. Türk generalleri ordunun “teyakkuz” halinde ve “göreve hazır” olduğunu bildirmektedirler.

Ajanslardan gelen son haberler, ortada henüz hiçbir somut delil olmadığı halde, ABD emperyalizminin hınç ve intikamının ilk kurbanı olarak Afganistanı seçmiş bulunduğunu gösteriyor. Afganistan'a yapılacak muhtemel bir müdahalede Türkiye topraklarının dolaysız olarak kullanılması ve Türk ordusunun müdahalelerde dolaysız olarak yer alması anlamına gelmektedir bu.

Son gelişmelerin Türkiye için en önemli dolaysız sonucu budur. Türk burjuvazisi adına ülkeyi yönetenler, Türkiye'yi ABD emperyalizminin savaş üssü ve Türk ordusunu da savaş gücü olarak kullanmaya hazırlanıyorlar. Geleneksel uşaklık ve bölgesel jandarmalık çizgisinin uzantısı bu niyetleri ve hazırlıkları kitleler önünde teşhir etmek ve bölgenin mazlum halkları ile tam bir dayanışma içinde hareket etmek günün yakıcı devrimci görevidir.

SY Kızıl Bayrak

“Tanrı Amerika’yı korusun!”

Başlıktaki yakarış, saldırıdan yaklaşık bir gün sonra ortaya çıkıp ulusuna seslenmeyi başarabilen Amerika yöneticilerine ait ve Amerika’nın içine düştüğü duruma da tamı tamına uygun. Kapitalist dünya düzeninin jandarması ABD kendi karargahında, üstelik de o güvenlik önlemleriyle övüne övüne bitiremediği Pentagon’undan, demek ki caneviden vuruldu.

Ancak Pentagon, sadece ABD’nin değil, onun liderliğindeki dünya düzeninin de yönetim merkezi konumunda olduğu için, saldırı karşısında tüm kapitalist dünya beyninden vurulmuşa döndü. Dünya jandarmasıyla birlikte dünya kapitalizminin de prestiji iki paralık oldu. İlk şoku atlatır atlatmaz da, her biri kendini koruma telaşına düştü. En büyük telaşı ise doğal olarak en saldırgan devletler yaşadı. Bunların başında da İsrail geliyordu. İsrail’in telaşının arkasında Filistin halkına yönelik bitmez tükenmez terörü yatıyor. Bir nevi ektiğini biçme korkusu yani. Diğer bütün kapitalist devletlerin yaşadığı korkunun temelinde de aynı suçluluk ruh hali bulunduğu açık.

Bu böyle olduğu halde, gerek ABD gerekse de Türkiye başta olmak üzere ABD uşakları, dünya halklarını ve her türlü kapitalizm karşıtı en aşağılık söylemlerle tehdit etmekten çekinmediler. Özellikle Türk devleti, ABD’ye yönelik saldırıyı (binlerce sivilin ölmüş olmasına aldırmadan) kendi derdinin anlaşılmasına vesile gördüğünü döne döne açıklamaktan hiçbir sıkıntı duymadı (Tıpkı, Marmara depreminde onbinlerce yurttaşımızın enkazların altında can çekişmesine aldırmadığı, hatta bu şoku fırsat bilerek alelacele saldırı yasalarını çıkarma fırsatçılığı yaptığı gibi.) Bunu, kanlı katliamcı kimliğini onaylatmanın imkanı haline getirmeye çalıştı. Gerek yeminli Amerikan uşağı Ecevit’in, gerekse de Pentagon’un karakolu Genelkurmay’ın yaptığı açıklamalar, neredeyse, “umarız bundan böyle bizi daha iyi anlayacaklardır” mesajından ibaretti.

Ancak, dışarıya yönelik görünen bu mesajın arkasındaki içeriye yönelik mesaj çok daha önemli. “Biz o kadar söylemiştik” derken, güya dünü anlatıyor. Fakat asıl yarına yatırım yapmaya çalışıyor. Dün üzerinden Kürt halkını imha operasyonunu onaylatma çabası, bugüne ve yarına yönelik tüm ilerici-devrimci muhalefete karşı imha girişimlerini onaylatma niyetiyle bütünleşiyor.

Sadece Türk devleti de değil, tüm kapitalist dünya şimdi “teröre karşı” yaftası arkasına daha kolay sığınarak, dünya halklarına karşı daha rahat terör uygulayabileceklerini hesap ediyor. Özellikle ABD’den yapılan ilk açıklamalarda bu kirli niyet öylesine sırtıyor ki, hiçbir terör karşıtı söylemle gizlemek mümkün olmuyor. Saldırının kim tarafından gerçekleştirildiğine bakmaksızın, geldiği yer en sert biçimde cezalandırılacaktır söylemi, ABD’nin hedefindeki ülke veya bölge halklarına yönelik korkunç bir imha açık tehdidi anlamına geliyor. Son birkaç yıldır kitleselleşerek ve radikalleşerek yükselen anti-kapitalist akım karşısında iyice acizleşen emperyalist haydutlar, ABD’nin bu niyetiyle bütünleşerek güçlenmeye çalışıyorlar. Dünyanın dört bir yanındaki emperyalist merkezlerden “teröre karşı birlik beraberlik” mesajları yükseliyor.

Dünya halkları emperyalist odaklardan yayılan bu mesajları doğru okumalı ve saldırganlık tehdidinde birleşen emperyalist güçlere karşı kendi birliklerini oluşturmalıdır.

ABD’ye yönelik saldırı, tüm güç ve olanaklarına rağmen emperyalizmin nasıl “kağıttan kaplan” olduğunu bir kez daha kanıtlamış bulunuyor. Demek ki, emperyalizm bırakın herşeye muktedir olmayı, kendini korumaktan bile aciz olabiliyormuş. Dünyanın bütün silahlarını, en güçlü bombalarını da ellerinde bulundursalar, en büyük ordularına, en donanımlı istihbarat örgütlerine de sahip olsalar, demek ki, en korunaklı binalarına girmek mümkün olabiliyormuş.

ABD’ye yönelik bu saldırı, elbette, emperyalizme karşı mücadelenin, onu yok etmenin doğru yolu olarak kabul edilemez. Saldırının kanıtladığı en önemli gerçek, emperyalizmin alt edilemez olmadığıdır. Ortaya çıkan bu gerçek, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun çöküşünden sonra kendini dünyanın tek ve sonsuz hakimi ilan eden emperyalist haydutların çok yönlü saldırısı altında

ABD emperyalizminin gücünün sınırları

New York’ta yaşanan saldırı birçok konuda yeni tartışmalara yol açtı. Bunların en önemlilerinden biri de saldırı karşısında ABD yönetiminin yaşadığı acizlik ve içine düştüğü çaresizlik.

Oysa İkinci Dünya Savaşı’ndan bu yana dünyanın süper güçlerinden biri olan, Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra ise kendini bütün dünyanın tek efendisi olarak gören ABD emperyalizminin gücünün sınırsız olduğu, bu güce dayanarak her türlü rakibini altedebileceği iki gün öncesine kadar yaygın bir görüştü.

Kuşkusuz bu görüş temelsiz değildir. ABD emperyalizmi, dünyanın her yerinde sömürü ilişkilerine girmiş, kendisine buna imkan veren çıkar alanları yaratmıştır. “Amerikan çıkarlarının savunulması” temelinde bu süper güç dünyanın her tarafında istediği gibi davranma hakkını kendinde görmektedir. Günü gelmekte ezilen halklara kan kusturmakta, günü gelmekte gerici savaşlar, darbeler tezgahlamakta, ya da dünyanın öbür ucunda doğrudan zorbalık gösterisine girişmekten çekinmemektedir.

ABD emperyalizmi, dünya üzerinde kurduğu etkinliği yitirmemek için, her türlü baskı ve zor aygıtının en gelişkin örneklerini yaratmıştır. En modern teknolojiyle donanmış, dünyanın her yanına müdahale gücüne sahip bir ordu, gene tüm dünyaya yayılmış son derece gelişkin bir istihbarat sistemi ABD emperyalizminin hizmetindedir. NATO ve Birleşmiş Milletler gibi kurumlaşmalar üzerinden elde edilmiş askeri ve siyasal gücü buna eklediğimizde, gerçekten de yenilmez bir güç ortaya çıkmaktadır.

Fakat bütün bunların yeterli olmadığını, ABD emperyalizminin gücünün ve tüm dünyayı avucunda tutma yeteneğinin de bazı sınırlarının bulunduğunu 11 Eylül’de yaşananlar ortaya çıkarmıştır. Anlı şanlı istihbarat örgütlerinin ve dünyayı titreten ABD ordusunun prestiji birkaç saat içinde yerle bir olmuştur.

Yaşananları ABD yönetiminin saldırıyı gerçekleştirenler karşısındaki bir anlık gafletine ya da bu işi yapanların çok yetenekli, çok eğitilmiş olması gibi nedenlere bağlamak meseleyi hiç anlamamak demektir.

bunalar dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelesine güç katacaktır. Emperyalizmin artan tehditlerine boyun eğmeden, fakat küçümseme hatasına da düşmeden, kapitalist-emperyalist teröre karşı mücadelenin yükseltilmesi bugün daha da önem kazanmıştır.

Meselenin özünde emperyalist-kapitalist sistemin her geçen gün içten içe çürümesi, kendi sonunu yaratacak unsurları hızla biriktirmesi yatmaktadır. ABD emperyalizmi, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin lokomotifidir. Sistemin ayakta kalması uğruna tüm dünyada işçi ve emekçilere, yoksul halklara dayatılan yıkımlarda, savaşlarda, kan ve gözyaşında herkesten çok ABD emperyalizminin payı vardır. Bu nedenle de tüm dünyada ezilenlerin ve sömürülenlerin yaygın bir nefretini kazanmıştır.

Bir başka nokta ise, sistemdeki çürümenin, ezilip sömürülen bağımlı ülkelerde olduğu kadar emperyalist ülkelerde de toplumları kemiriyor olmasıdır. Derinleşen ekonomik durgunluk, artan işsizlik, sınıflar arasındaki statü ve gelir farkının hızla büyümesi, uyuşturucu ve alkol kullanımının artması, insanların birbirine yabancılaşması türünden birçok etken, çürümüş bir insan kitlesi yaratmaktadır. Şiddete ve suça eğilim bu çürümüş tabakanın en belirgin özelliğidir. Örneğin ABD’de daha 14-15 yaşındaki çocukların okullarda katliam yapması giderek sık görülen bir olaydır.

Toparlamak gerekirse, emperyalizmin en ileri örneği olan ABD emperyalizmi çürüme ve kokuşmanın da en ileri örneğidir. Kanlı ve kirli sicili nedeniyle ABD emperyalizmi, tüm dünyada işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesinin olduğu kadar, yarattığı ekonomik ve sosyal yıkımdan zarar gören farklı örgütsüz güçlerin, toplum dışına itilmiş ya da çürümeye uğramış unsurların da doğal hedefi haline gelmiştir. Kendisine bu kadar çok düşman üreten bir sistem, gücü ne kadar sınırsız olursa olsun buna dayanarak sonsuza kadar yaşayamaz.

Belki bugün kör terör eylemleri emperyalistleri bir parça korkutup panikletiyor. Bu tür eylemleri toplumsal mücadelelere karşı yeni zorbalıklar tezgahlamak için bir fırsat olarak da görebiliyorlar. Ama sömürü ve zulüm altında inleyen dünya işçi ve emekçilerinin örgütlü iktidar mücadelesi yeşerip boyverdikçe, emperyalist sistemin efendileri 11 Eylül’de yaşanan türden eylemleri mumla arayacaklardır.

Emperyalistler ve işbirlikçi rejimler sistemin güvenliğinde ortaklaştılar... Emperyalist terör makinası harekete geçiyor...

Dünya çapında devrimcilere ve halklara karşı yeni bir terör dalgası!..

ABD'ye düzenlenen saldırının ilk dakikalarında, dünyanın bu "süper gücü"nün hali içler acısıydı. Dünyada ezilen halklara kan kusturan, muazzam silahlı gücüyle ve küstahlığıyla diğer emperyalist devletlerin karşısında dizlerinin titredığı, uşak devletlerinse tapındıkları bu "dünya jandarması" tam anlamıyla çaresizlik içerisindeydi. Öyle ki, ABD başkanı saatlerce özel uçağıyla havada dolaşmak zorunda kaldı, gücü konusunda hikayeler yazılan istihbarat örgütleri olayı sadece izlemekle yetindiler. Şaşkınlık, şok ve korku tüm emperyalist merkezlerin ve gerici işbirlikçi uşak takımlarının genelleşen ruh hali durumundaydı.

Diğer yandan saldırı, ABD emperyalizminin zulmü altında kan ağlayan dünyanın mazlum halkları içinse bir sevinç kaynağı oldu. Onbinlerce sivilin ölümü kabul edilemeyecek bir durum olmasına karşın bu böyleydi. Çünkü ABD savaş makinasıyla onlarca yıldır dünyanın her yanında yüzbinlerce sivilin kanı dökülüyor, halklar boğazlanıyordu. ABD'nin dünya çapında estirdiği zulüm ve döktüğü kan ezilen mazlum halkların kinini ve nefretini büyütüyordu. İşte dünya halkalarının bu küstah ve kanlı katili böylesine ağır bir tokat yedi. Dünyanın ezilen halklarının sevinci de bu nedenle son derece anlaşılır, haklı ve meşrudur.

Kuşkusuz, burjuva medyanın sık sık vurguladığı gibi, bu olay dünya çapında dengeleri sarsmıştır. Sonuçları itibariyle birçok yeni gelişmenin önünü açacaktır. Nitekim bunun ilk işaretleri olayın sıcaklığı içerisinde görülmeye başlanmıştır.

Bu gelişmelerde öne çıkan temel olgusu şudur. Emperyalistler ve onların gerici uşakları efendilerine karşı düzenlenen bu saldırıya karşı anında birleşmişlerdir. Çünkü ABD şahsında sistemlerinin güvenliği tehlikeye düşmüştür. Korku ve şaşkınlıklarının temel nedeni budur. Bu birlik ve beraberlik içinde ABD savaş makinasına bağlı olarak yeni bir terör dalgasının zemini oluşturulmaya çalışılmaktadır. Özellikle bu sonuncusu özel bir biçimde öne çıkarılmış durumdadır. "Teröre karşı işbirliği" adı altında emperyalistler ve onların uşağı gerici rejimler kanlı geçmişlerini temize çıkarma, yeni ve kapsamlı katliamlarını meşrulaştırma çabasına girmişlerdir. Dünyanın emperyalist merkezlerinden, tescilli katliam makinalarından (NATO vb.) ve gerici rejimlerden yapılan açıklamalar ve hemen başlatılan girişimler bu yöndedir. Bunlardan birisi de ABD'nin sadık uşaklarından ve en gerici rejimlerinden biri olan Türk devletidir. Türk devletinin tutumu bu açıdan oldukça somut ve çarpıcıdır.

Emperyalist sistemin güvenliği için tam işbirliği

Son dönemde kendisini bir takım somut bloklaşmalar biçiminde gösterdiği üzere, emperyalistler arası çelişkilerin büyüdüğü bir gerçekliktir. AB'nin ABD'nin siyasal ve askeri hegemonyasını dengelemek için adımlar attığı (AGSK

ve AB'nin siyasal planda güçlendirilmesi vb.), Rusya ve Çin'in aynı doğrultuda "Şangay Beşlisi" olarak bilinen bloklaşmasını yeni adımlarla güçlendirdiği bir ilişkiler tablosuyla karşı karşıyayız. Temelde ABD hegemonyasını dengeleme amaçlı bu girişimler, sistemin önemli strateji uzmanlarınca da dünyanın hızla yeni bir kutuplaşmaya doğru gittiği biçiminde değerlendirmelere konu oluyor, beraberinde yeni güvenlik ve silahlanma konseptleri geliştiriliyordu. Ancak ABD'de yaşanan son olay bu olguyu geriye itmiş görünüyor. Başta AB olmak üzere Çin ve Rusya, saldırıyı kınamakla kalmayan, "teröre karşı aktif işbirliği" öneren açıklamalar yapıyorlar. AB'nin şefi emperyalist devletler ABD'yi desteklemekle kalmıyor, NATO üzerinden onun savaş ilanına ortak oluyorlar.

Tüm bu gelişmeler emperyalistler arası çelişki ve gerilimlerin geriye itildiği izlenimi yaratıyor. Bu bir yanıyla doğrudur da. Ama esasta tüm bu gelişmeler emperyalistler arası bloklaşma ve gerilimlerin gerici özünü açığa vuruyor. Aralarındaki tüm çelişki ve gerilimlere karşın bu bloklaşmalar özünde emperyalist çıkarlara dayanıyor. Bunun dayalı olarak herbiri dünyanın paylaşılmasında rakibine karşı üstünlük kurma amacı taşıyor. Ancak Amerika'ya dönük saldırı onlar için, genel olarak emperyalist-kapitalist sistemin güvenliğine dönük bir saldırı olarak görülüyor. Çünkü Amerika emperyalist-kapitalist sistemi sembolize ediyor. Saldırıların yöneldiği Pentagon, Dünya Ticaret Merkezi ve Kongre binası, burjuva medya tarafından da kapitalizmin sembolleri olarak anılıyor. Saldırı ile küreselleşme karşıtlığı arasında bağlantı kuruluyor. Bu açıdan en özlü açıklamayı Alman Başbakanı Schröder yapıyor: "Bu saldırı terörün modern dünyaya savaş ilanıdır."

Bu durum bir kez daha göstermiştir ki, aralarındaki tüm çelişkilere karşın sistemin güvenliğinin sözkonusu olduğu yerde emperyalistler ve onların gerici işbirlikçileri aynı eksende birleşiyorlar. Aynı korkuyu ve şaşkınlığı yaşıyorlar. Çünkü sistemin jandarmasının

başına gelenler yarın kendilerinin başına da gelebilecektir. Çünkü uyguladıkları kanlı icraatların sonucunda kendilerine dönük öfke ve kin de büyümektedir. Ve buna karşı istihbarat teşkilatları ve devasa militarist aygıtların çare olamadığı da bizzat görülmüştür.

Emperyalistlerin ve gerici rejimlerin kanlı sicilleri temize çekiliyor

Saldırı sonrasında burjuva medya aynı teraneyi dillendiriyor: "Bu terör dehşetidir ve bu dehşet bugün demokrasinin beşiğini hedeflemiştir." Bu doğrultuda, olay sonrası büyük bir korkuyla kaçışan, pencerelerden atlayan insan görüntülerini malzeme olarak kullanıyor. Tüm bunları Bush'un sözleri süslüyor. Bush, saldırıyı yapanları yataklılarıyla beraber avlayacaklarını ve yokedeceklerini söylüyor. Yanı sıra ABD'nin mazlumluğu üzerinden söylevler birbirini izliyor. Ve hepsi de ABD'nin kanlı sicili konusunda yorum yapmaktan özellikle uzak duruyor. Saldırı neden-sonuç ilişkisi kopartılarak, tümüyle "terör" teması üzerinden veriliyor. Ortadoğu halklarının sevinç gösterileri kınanıyor. Oysa daha önce bazı çatlak sesler, Filistin'de ABD desteği sayesinde gerçekleşen katliamları seslendirmek durumunda kalabiliyorlardı. Ama şimdi tek bir ağızdan ABD'nin misillemesinin haklılığı üzerinde duruyorlar. Dahası olayı, ABD'nin dünya çapındaki katliamcılığının haklılığına kanıt

olarak sunuyorlar. Bugüne kadar yüzbinlerce insanın ABD cinayet şebekelerince öldürülmesi meşrulaştırılıyor. Roller değiştirilip, ABD kendisini ve halkını koruyan bir mazlum, kıyılan dünya halkları ise "terörist" sıfatı altında suçlu ilan ediliyor.

Elbette bu sadece ABD için yapılmıyor. Tüm emperyalist merkezler ve gerici rejimler de ABD üzerinden kendi kanlı sicillerini temizleme çabasında. Örneğin Rusya Çeçen halkının, İsrail Filistin halkının kıyımının haklılığı üzerinden demagojik bir kampanya yürütüyor, bu saldırıyı "teröristler"e karşı verdikleri mücadelenin haklılığına kanıt olarak sunuyorlar.

Elbette Türk devleti de onlardan geri kalmıyor. Anlaşıldığı kadarıyla olayın sıcaklığı içerisinde toplanan MGK bir eylem planı çıkarmış durumda. Zira bu toplantıdan sonra düzenin siyasal temsilcileri ve medya uzantıları aynı doğrultuda yoğun bir kampanya başlattılar. Söyledikleri aynı noktada buluşuyor: "Bu saldırı Türkiye'nin teröre karşı mücadelesinin haklılığını gösteriyor. Yıllardır güneydoğuda süren teröre karşı mücadelemizin karşısına çıkanların tam bir çifte standart uyguladıkları görülüyor".

Türk devleti katliamcı kimliğini gizleme yönünde

öylesine büyük bir malzeme bulduğuna inanıyor ki, duyduğu sevinci gizleyemiyor. Böylelikle hem iç politikada yaşadığı sıkıntıları aşma, hem de dış politika cephesinden emperyalistlerin kendisine karşı zaman zaman kullandığı silahı etkisizleştirme hesabı yapıyor. ABD’ye yönelik saldırıyla Taksim’deki feda eylemi arasında paralellik kuruyor. Buradan giderek 19 Aralık’ta tescillenen katliamını meşrulaştırmaya çalışıyor.

Dünya çapında yeni bir terör dalgasının önü açılıyor!

Dünya medyası yaşananlar üzerine öne çıkardığı demagojik kampanyanın yanısıra emperyalistlerin ve gerici-işbirlikçi rejimlerin gerici hesaplarını da ortaya seriyor. Ölen onbinlerce insan emperyalistlerin ve onların işbirlikçi tetikçilerinin kanlı yüzlerini gizlemenin bir örtüsüne dönüştürülürken, beraberinde ortaya çıkan durum üzerinden izlenecek yeni stratejiler üzerine hesaplar yapılıyor. Elbette medya egemenlerin sözcülüğünü yapıyor. Yeni saldırı konseptleri üzerinden duruluyor, gerici stratejiler gözden geçiriliyor. Ortaya konulan tablo üzerinden emperyalist saldırganlık kutsanıyor, yeni ve daha kapsamlı saldırılar meşrulaştırılıyor.

ABD cephesinde tam anlamıyla kriz nöbetleri geçiriliyor. ABD emperyalizmine kin ve öfke besleyenler ezilen halklar hedefe çakılıyor. “Terörist” ortak başlığı altında toparlanan tüm anti-emperyalist güçler, devrimci siyasal hareketler tehdit ediliyor. ABD savaş makinasının yönü açık bir biçimde “ABD’nin düşmanları”na çevrilmiş durumda.

Daha şimdiden ABD’deki Arap kuruluşlarına dönük saldırılar başlamış bulunuyor. Kolluk güçleri ve istihbarat örgütleri ardarda baskınlar yapıyorlar. Faşist güçler aracılığıyla silahlı saldırılar düzenleniyor. ABD’nin kuklası İsrail de efendisinden geri kalmıyor. ABD’ye saldırının sıcaklığı içerisinde Filistin’de terör estiriyor ve yeni katliamlar gerçekleştiriyor.

Tüm bunlara NATO’nun tüzüğünün 5. maddesine işlerlik kazandırılması ekleniyor. NATO, ABD’nin savaş ilanını sahipleniyor ve düzenlenecek hareketlara katılacağını ilan ediyor. Bu sadece salt hedefin belirlenmesinden sonra yapılacak operasyon üzerinden değil, bundan sonra NATO’nun saldırı konseptini belirleyecek düzeyde ele alınıyor.

Tüm bu gelişmeler, dünya çapında başlatılacak yeni bir terör dalgasının önünün açıldığını gösteriyor. Bu terör dalgasının hedefi devrimci siyasal örgütlülükler ve dünyanın ezilen emekçi haklarının anti-emperyalist hareketlenmeleri olacaktır. Geçmişte gizli gerçekleştirilen ve sıkıntı yaratan emperyalist terörist saldırganlık artık dizginlerinden boşaltılacaktır. Örneğin, emperyalistlerin korkulu rüyası olan küreselleşme karşıtı gösterilere artık çok daha kapsamlı biçimde saldırılacak, gerektiğinde katliamlara başvurulacaktır. Şimdiden bu yönelimin dayanakları hazırlanmakta, meşruluk kazandırılmaktadır.

Türk devletinin de temel yönelim ve hesapları bu yöndedir. Katliamcı sicilini temize çekmeye çalışmakta, “çifte standartsız teröre karşı mücadele” çağrılarını yükseltmektedir. Kendisini büyük bir yükten kurtulmuş olarak görmek ve bugüne kadar bir politika olarak benimsediği demokratikleşme yüzüzlüğünü bir yana bırakmaktadır. Türk devletinin ortaya yeni çıkan dengeler üzerinden ABD’nin koçbaşlığını yapmaya dönük gönüllülüğünün ve NATO’nun kararı sonrasında bu yönde açığa vurduğu niyetlerinin altı ise kalınca çizilmelidir.

Anti-emperyalist mücadeleyi büyütelim!

Emperyalistlerin ve onların gerici işbirlikçi rejimlerinin hesapları ortada. Tüm bunlar ezilen halklar ve devrimci siyasal örgütlenmelerin bugünden sonra yüzyüze kalacakları saldırının kapsamı konusunda yeterli bir fikir veriyor. Dolayısıyla, böylesine kapsamlı saldırının karşısında durmak, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin hesaplarının içyüzünü sergilemek ve bu katil şebekelerinin kanlı sicillerini yüzlerine vurmak büyük bir önem taşıyor.

Emperyalistlerin ve gerici işbirlikçilerinin saldırı hazırlıkları, uluslararası devrimci dayanışmanın ve halkların enternasyonal kardeşliğinin önemini de arttırmış bulunuyor. Önümüzdeki günlerde terör makinasının çalışmasıyla bu gerçeği çok daha yalın bir biçimde görüp yaşayacağız.

Emperyalist cephenin oyunlarını bozmak için harekete geçmeli, mevzileri güçlendirmeli, safları sıkılaştırmalıyız.

“Rüzgar eken fırtına biçer!”

Serhat Ararat

11 Eylül 2001 tarihinde ABD’nin çok önemli merkezleri, ABD emperyalizminin gücünü ve dünya egemenliğini sembolize eden merkezleri henüz kim tarafından yapıldığı, niçin, hangi amaçla ve nasıl yapıldığı net çizgileriyle bilinmeyen kapsamlı bir dizi eylemle vuruldu. Bu kısa değerlendirmemizde anılan bu hareketin bütün boyutlarını değerlendirecek durumda değiliz. Çünkü hareketin açığa çıkmamış sayısız boyutu var. Kim veya kimler yaptı, niçin yaptı, nasıl yaptı, ilişkileri ve bağlantıları nedir, stratejileri nelerdir, vb. daha bir dizi soru yanıtlanmış değildir. Ancak bu hareketin çok kapsamlı ve çok yönlü siyasal, ekonomik ve askeri sonuçları olacaktır. Ayrıca açığa çıkardığı veya daha da netleştirdiği kimi eğilimler var. Bunlar üzerinde durmak gerekiyor. Bağımlı ve ezilen ülkelerin devrimci hareketlerini, genelde ise dünya devrimci hareketlerini yakından etkileyecek bu sonuçlardan kısaca söz etmek kaçınılmaz olmaktadır.

İlk yapılan açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, ABD, kendi “yüreği ve beyni” konumundaki merkezlerine yapılan bu eylemleri dünya halklarına, devrimci hareketlerine karşı var olan saldırı politikasını yeni bir düzeye çıkarmada bir bahane olarak kullanacaktır. Bir burjuva yorumcusu bu saldırı yönelimini, “Dünya çapında demokrasi eğilimlerinin bir süre askıya alınacağı bir döneme girileceği” biçiminde değerlendiriyor. Bunun anlamı açık:

Bilindiği gibi, iki sisteme, onların mücadelelerine ve dengelerine dayalı dünya düzeni çöktü. Daha doğrusu dünyanın üzerinde dengede durduğu kutuplardan biri çöktü. Diğer kutup ise dimdik ayaktaydı; artık dünyayı tek başına yönetebilir, tek kutupluluğu korumayı ve kurumlaştırmayı, onun gerektirdiği düzenlemeleri yapabiliirdi. Hiç zaman yitirmeden tek kutuplu dünyayı *"Yeni Dünya Düzeni"* olarak ilan ettiler. Bunun *"Hür dünya"*nın, demokrasinin, Batılı değerlerin zaferi olduğunu ilan ettiler; daha ileri gidenler de oldu, *"Tarihin sonu"* tespitinde bulunanların yaptığı gibi...

Rakipsiz kalan ABD, II. Dünya Savaşı’ndan sonra ele geçirdiği sistem liderliği ve dünya jandarmalığı konumunu, sahip olduğu askeri güç ve politik nüfuzuyla kurumlaştırmak, bunun önündeki bütün engelleri aşmak, sorunları çözmek istiyordu. Bunun için dünya stratejisini, stratejik planlarını gözden geçirdi, bütün gücünü ve olanaklarını, ilişkilerini Yeni Dünya Düzeni stratejisine bağladı.

Stratejik hedefleri, yakaladıkları dünya egemenliklerini ve üstünlüklerini korumak ve bunun için kendi bu stratejik hedeflerin karşısında duran bütün güçleri bastırmak ve engellemek biçiminde özetlenebilir.

Bu bağlamda dünyayı yönetmeye ve düzene koymaya çalıştılar... Körfez Savaşı, Yugoslavya Savaşı bu nedenle gerçekleştirildi... NATO, bu hedefe göre Yeni Dünya Düzeni’nin polisi olarak yeniden örgütlendirilmeye çalışıldı...

Burada bir noktanın altını çizmekte yarar var. ABD, Yeni Dünya Düzeni’ni oturtma stratejisini uygularken, bugüne kadar yerleşik değerleri, uluslararası ölçüleri ve yasaları ayaklar altına almaktan çekinmedi. Kendi çıkarlarına, politik yönelimlerine göre *"tehdit"* veya *"tehlike"* olarak değerlendirdiği devletlere, yönetimlere, hareketlere ve hatta kişilere karşı en vahşi ve barbar yöntemleri kullanmaktan geri durmadı, durmuyor. Bu konuda hiçbir yasa ve ölçü tanımıyor. En sıradan uluslararası hukuk ve ölçüyü tanımama, zorbalığı ve keyfiliği bir siyaset yöntemi olarak kullanma, YDD’nin önemli bir özelliğidir. Eski dönemlerde caydırıcı ve dengeleyici bir blok veya güç odağı vardı ve bu, yerleşik kurallara belli ölçülerde uymayı zorluyordu. Ancak YDD, tek kutupluluğa dayandığı için zorbalıkta, haydutlukta sınır tanımıyor. Diğer özelliklerinin yanı sıra bir de bu özelliklerinden dolayı YDD ve küreselleşme ideolojisini, emperyalizmin yeni-barbarizm aşaması olarak değerlendirmek gerekiyor.

İşte ABD, kendisine yönelik yapılan saldırıyı kendi barbarizmini yeni bir aşamaya çıkarmada bir bahane olarak kullanmaya çalışacaktır. ABD önüne sosyalist, anti-emperyalist, devrimci, demokratik, radikal İslamcı hareketleri ezmeyi stratejik bir hedef olarak koymuştur. Bunun için sistem içinde *“Kutsal İttifak”* oluşturulmuştur.

Önümüzdeki dönemde bu *“Kutsal İttifak”*’ı daha da güçlendireceği ve her gücü ve devleti buna zorlayacağı açıktır. Daha şimdiden ortaya çıkan işaretler bunu fazlasıyla doğrulamaktadır.

Kısacası devrimci güçlerin ve halkların yeni bir karşı-devrim dalgasıyla karşı karşıya olduğu açıktır...

Devrimci güçler, olası yönelimlerin ve bu gerçeklerin bilinciyle hareket etmek, kendilerini hazırlıklı ve donanımlı kılmak durumundadırlar.

Bir de emperyalizmin bu saldırı dalgasının Türkiye’ye, Kürdistan’a yansımaları olacaktır. Bir kez “Barış ve demokrasi” hayalleri görenlerin büyük bir hayal kırıklığı yaşayacağı açıktır. Bu noktada İmralı çizgisinin bir kez daha çöktüğünü vurgulamak durumundayız. Bir kez daha kanıtlandığı gibi, ne dünyamız şiddetten arınıyor, ne de demokratikleşiyor. İşleyen süreç tersidir. Çok net görüldüğü gibi, *"Demokrasinin zaferi, şiddetten arınmış bir uluslararası ilişkiler ortamı yaratır. Varolan askeri güçler daha çok caydırıcı güç ve sınırlı olarak kullanılacaktır"* biçimindeki iddialar, günümüz emperyalizm gerçeğini yansıtmadığı gibi, sınır tanımayan emperyalist zor ve haydutluğu meşrulaştırmakta, kabul edilebilir göstermektedir.

Hatırlatmakta yarar var: ABD bugüne dek şiddette sınır tanımadı. Vietnam’da, Irak’ta, daha yakın zamanda Yugoslavya’da taş üstünde taş bırakmadı, her tarafı yakıp yıktı, kitlesel katliamlar yaptı. Kürdistan’da TC’nin yürüttüğü özel savaşı sonuna kadar destekledi. Bugün de İsrail, Filistin halkını ve evlerini bombalamakta, cinayet işlemekte bir sakınca görmemektedir. Bütün bu saldırılar ve katliamları yapanların bugün “insan hakları”dan söz etmeleri tam anlamıyla ikiyüzlülüktür.

Kısacası, “Rüzgar eken fırtına biçiyor!”

İMF heyeti Türkiye’de...

Yeni saldırılar kapıda

İMF yetkilileri bir kez daha Türkiye’de. Gelmelerinin iki amacı var.

Bunlardan birincisi rutin denetleme çalışmalarıdır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlara dönük saldırı politikalarının gerektiği gibi uygulanıp uygulanmadığını yerinde denetlemektir. Ne var ki, bu giderek işin tali yanını oluşturmaktadır. Çünkü işbaşındaki hükümet emperyalizme uşaklıkta artık her türlü sınırın ötesine geçmiştir. Bir saldırının uygulamaya sokulması için sayısı unutulmuş o niyet mektuplarından birinin yazılmış olması bile artık gerekmemekte, emperyalizmin sözcülerinden herhangi birinin yapılması gerekeni ima yoluyla söylemesi dahi yeterli olmaktadır. Hükümet derhal harekete geçmekte ve kendisinden istenileni yerine getirmektedir. Dolayısıyla kraldan çok kralcı kesilen hükümetin denetlenmesi ve bir takım şeylerin ona zorla yaptırılması işi eski önemini yitirmiştir.

İMF ziyaretinin ikinci ve asıl önemli nedeni ise, iflas eden istikrar programını yeniden elden geçirme ihtiyacıdır. Zira peşpeşe açıklanan tüm istatistikler, Şubat krizinden sonra uygulamaya konulan son İMF programının da tıpkı öncekiler gibi çöktüğünü göstermektedir. Şimdi İMF heyetinin yeni telkinleri doğrultusunda programın hedefleri bir kez daha “gözden geçirilecek”, gerekli değişiklikler yapılacak ve yeni bir saldırı dalgası başlatılacaktır. 2002 yılı bütçesinin İMF heyetiyle yapılacak görüşmelerde en önemli gündem maddelerinden biri olması da bunu göstermektedir.

İflas eden Derviş programı

Şubat krizinden sonra uygulamaya konan İMF patentli Derviş programı daha 7. ayını bile doldurmadan çöktü. Programda ne söylendiyse, ne hedeflendiyse tersi oldu. Örneğin yıllık enflasyon hedefi en başta yüzde 45 olarak belirlendi. Ama ekonomideki çöküntünün çok daha derin olduğu ve hedefin tutmasının imkansız olduğu bir ay içinde anlaşılınca, İMF’ye verilen niyet mektubunda enflasyon hedefi yüzde 58 olarak yazıldı. Fakat geçen günlerde açıklanan Ağustos ayı fiyat artış rakamları yüzde 58’lik hedefin de tutmasının mümkün olmadığını gösterdi.

Gene aynı programda yılın ikinci çeyreğinde, yani Nisan, Mayıs, Haziran aylarında ekonomi sadece yüzde 6 oranında küçülecek deniliyordu. Bunu bizzat Derviş her gün televizyonlara çıkarak söylüyor, “Yaz ortalarından sonra durum düzelmeye başlayacak” diye de işçi ve emekçileri fedakarlığa razı etmeye çalışıyordu. Fakat yaşananlar bir kez daha Derviş’in

yazarları da dahil herkes Derviş programının başarılı olamadığını, hiçbir hedefine ulaşamadığını söylemek zorunda kalıyor.

Yeni bir saldırı kampanyasına hazır olmalıyız

Son yıllarda çöken her saldırı programını öncekilerden daha ağır yeni bir saldırı programı izliyor. Şimdi de yeni ve kapsamlı bir saldırı programının üzerinde çalışıyorlar. Emperyalizmin ve sermayenin sözcüleri sanki iflas etmiş bir ekonomik program yokmuş gibi davranıyorlar, işçi ve emekçileri biraz daha fedakarlık yaparlarsa herşeyin düzeleceği yalanıyla kandırmaya uğraşıyorlar.

İMF Dış İlişkiler Direktörü Tom Dawson düzenlediği basın toplantısında; “Türkiye’de işler iyi gidiyor ve ekonomik program başarıyla uygulanıyor. Son zamanlarda cesaret verici gelişmeler oldu. Bu eğilim devam ederse, Türkiye’nin sıkıntıları aşacağına inanmamız için her türlü neden mevcut” diyor. Ve tabii ki tüm bunların gerçekleşmesi için programın sıkı şekilde uygulanmasına devam edilmesi gerektiğini belirtiyor.

Maliye Bakanı Sümer Oral ise, “Her şey planlandığı gibi yürüyor. Programda önemli bir sapma yok” diyerek herkesin gözünün içine baka baka yalan söylüyor.

Yeni saldırı politikalarının neler olacağı İMF heyetinin yapacağı görüşmelerden sonra netleşecek. Borç ödemelerini güvenceye alacak, sömürü ve yağmayı sürdürmeye yarayacak politikalar bir kez daha “niyet mektubu” haline getirilip İMF yönetiminin onayına sunulacak.

Fakat şurası şimdiden kesin. İlk yapılacak işlerden biri emekçilerin sırtındaki vergi yükünün artırılması ve temel tüketim maddelerine yapılan yeni zamlar olacak. Zira ekonomideki durgunluk artarak devam ediyor. Bu yüzden hem üretim ve hem de tüketim azalmış durumda. Devlet hedeflediği oranda vergi toplayamıyor. Diğer gelirleri de hedeflenenin altında kalıyor. Bu da devlet borçlarının geri ödenmesi açısından tehlike oluşturuyor. Bu basit denklem bile önümüzdeki aylarda yeni vergiler konacağını, bazı vergilerin oranlarının artırılacağını, yanısıra herşeye fahiş zamlar yapılacağını gösteriyor.

söylediklerini doğrulamadı. Ekonomi yüzde 6 değil yüzde 11.8 oranında küçüldü. Program hedeflerinin tutmadığını gösteren daha bir çok rakam var. Ve bugün artık sermaye gruplarının sözcüleri ve burjuva ekonomi

Bir diğer saldırı başlığı ise her zaman olduğu gibi devlet bütçesi olacak. Henüz bütçe rakamları belirlenmedi. Ama ödenmesi gereken iç ve dış borç yükünün sürekli olarak artması, askere ve polise bütçeden ayrılan payın düzenli olarak büyümesi vb. gözönüne alındığında, 2002 yılı bütçesinin de bir borç ve faiz bütçesi olacağı görülüyor. Neredeyse tüm bütçenin borç ve faiz ödemelerine ayrılması demek, kamuda çalışan işçi ve emekçilerin ücretlerinin daha da düşürülmesi, eğitim ve sağlık gibi alanlara yapılan harcamaların daha da kısılması demektir. Bu da yaşanan ekonomik ve sosyal yıkımı derinleştirip hızlandıran bir etkidir.

Saldırı dalgasının gerçek boyutları ise yeni niyet mektubu hazırlandığında ortaya çıkacaktır.

Fakat deneyimlerden de biliniyor ki, sermaye içinde debelendiği yapısal krizin, peşpeşe çöken ekonomik istikrar programlarının giderek kabaran faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için her zamankinden daha kararlı davranmaya hazırlanmaktadır. İMF heyetinin son ziyareti yeni saldırıların planlama aşamasını oluşturmaktadır.

Sendikal ihanet çeteleri bu yeni saldırı döneminde de sermayenin işini kolaylaştırmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Sendikal ihanetin kurumlaştırılması için peşpeşe adımlar atılmaktadır. Sermaye bu tür kurumlaşmaları geliştirmek için çok özel bir çaba sarfetmektedir. 5 Eylül ve 11 Eylül toplantıları bunu göstermektedir.

Diğer yandan, devletin baskı ve zor aygıtları muhtemel bir toplumsal hareketliliği ezmeye dönük olarak sürekli tahkim edilmektedir.

Bu genel tablo bile, önümüzdeki ayların ve 2002 yılının sermayenin yoğun saldırılarına sahne olacağını göstermektedir. Özellikle kış aylarında yoğunlaşacak saldırılara karşı direnişi örebilmek için daha fazla zaman yitirmeden harekete geçilmelidir.

Her alanda sınıfın taban örgütlenmelerini yaratmanın önemi bugün kat kat artmıştır. Her fabrikada bir komite, her fabrika bölgesinde bir öncü işçi platformu; işçilerin ve emekçilerin yaşadığı bütün alanlarda mümkün olan her aracı kullanarak örgütlenmek. Sermayenin saldırılarına direnmenin başka yolu yoktur.

Direnişi büyötmek için Aymasan Direnişiyile Dayanışma Gecesi’nde buluşalım!

Program

Erdal Erzincan
Bilgesu Erenus
Grup Güneşe Türkü
Serhat Tunç
Süpriz sanatçılar
Ekrem Ataer
Vardiya Müzik Grubu
Skeçler
Halkoyunları

Tarih: 22 Eylül

Saat: 19:00-23:00

Adres: Başak 5 Düğün Salonu, Topselvi Caddesi, Budak İşhanı: No:22 Topselvi-Kartal/İstanbul

Tertip Komitesi

Sendika ağaları işçi sınıfına ihaneti doruk noktasına ulaştırdılar

İMF heyetinin 10. denetiminin hemen öncesinde 5 Eylül toplantısı gerçekleşti. TİSK'in daveti ve önderliğinde gerçekleşen toplantıya Türk-İş, Hak-İş ve DİSK'e bağlı sendika yöneticileri katıldılar. Dedeman Otel'i'nde kapitalistlerin huzurunda saf tutarak, ihanet sicillerine yeni sayfalar eklediler.

Hain sendika ağalarının sunduğu olanaklarla hak gasplarında sınır tanımayan sermaye sınıfı ve onun devleti, gündeme getirilecek yeni saldırıların karar mekanizmasına bu sermaye uşaklarını da dahil ediyorlar. Daha önce ESK ile bu süreci başlatan işçi-emekçi düşmanı cephe, 5 Eylül'le bu sürece ivme kattı. Toplantının sonuç bildirgesinde hükümete çağrı yapılarak işbirliğini üçlü yapıya kavuşturmanın gereğine işaret edildi.

TİSK'in inisiyatifinde geçen toplantı

Daha önce patronların sendikacıların önlerine koydukları gündemle toplantının gündemi farklı oldu. Tartışılan (basına yansıyan) konular; zor durumdaki işletmelere fon oluşturmak, işletmelerin rekabet gücünü geliştirmek (bu sorun işsizliğin azaltılması ve istihdamın artırılması adına tartışılıyor) ve işten atmalar. Son madde zor durumdaki fabrikaların kurtarılması ekseninde ele alındı. Bazı istisnaları dışta tutarsak, sendikal çete kapitalistlerle aynı telden çaldı. Patronlar söyledi onlar onayladı. Tescilli hain Bayram Meral "krizden etkilenen boynu bükük patronların yüzünü güldürmek" istediğini açıkladı. Bir diğer hain Salim Uslu ise, toplantıyı protesto etmeyi "fantezi" olarak değerlendirdi.

TİSK'in "zirve amacına ulaşmıştır" açıklaması eşliğinde sonuç bildirgesi yayınlandı. Bildirgede; "işçi ve işveren tarafının ulusal çıkarlar için somut konularda etkili ve kapsamlı bir işbirliğine geçilmesi konusunda mutabık kalındığı" ifade edildi. DİSK'in sonuç bildirgesine imza atmaması pek sorun sayılmamış olmalı ki, karşılıklı mutabakattan bahsediyorlar. Zira DİSK bürokratları sorunların çözümünü mücadelede değil "karşılıklı diyalog" içinde arıyorlar. Bu sınırlar içinde kaldığı sürece, patronların rahatsız olmaları için ortada bir neden kalmıyor.

Burjuvazinin dilinde "ulusal çıkarlar"ın ne anlama geldiği, birincisi iflas ettikten sonra ikincisi hazırlanan IMF-DB programının adına "ulusal program" denilmesinden anlaşılıyor. Asalak bir azınlık dışında onmilyonlarca emekçiye sefaletle mahkum eden program "ulusallık" yaftasıyla devreye sokuldu. İnsanca çalışma ve yaşam koşulları, demokratik hak ve özgürlükler uğruna verilen mücadelenin ezilmesi amacıyla estirilen devlet terörü de "ulusal güvenlik" oluyor.

Demek ki resmi dilde "ulusallık", kontralaşmış

sermaye düzeninin bekası için yapılan icraatlardan ibarettir. TİSK'in 5 Eylül toplantısının amacına ulaştığı açıklamasının gerisinde, bu kirli ve işçi-emekçi düşmanı amacı gerçekleştirmek için sendika ağalarının desteğinin pekiştirilmesi vardır.

Sonuç bildirgesi: Saldırıya devam!

5 Eylül çetesi, açıkladıkları sonuç bildirgesinde, işçi, işveren ve halk desteğiyle kaynak (fon) oluşturma kampanyası; TL'ye itibar kazandırma kampanyası; sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılması ve örgütlülüğün teşvik edilmesi için güç ve işbirliği yapmayı önlerine hedef olarak koyuyor.

İşçi ve işvereni aynı safta göstermek saldırının ideolojik boyutunu oluşturuyor. Burada, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığının üstünü örtme çabası var. Bayatlamış bulunan "aynı gemideyiz" masalları yeniden ısıtılıp kitlelerin önüne sürülüyor. Eğer Türkiye bir gemi ise, evet aynı gemideyiz. Ama bu gemide bir azınlık lüks kamaralarında sefahat sürerken, çoğunluğa kölelik koşulları dayatılıyor. Asalakların kölelere ihtiyacı var, kölelerin ise özgürleşmek için asalakları okyanusun en derin yerinde gemiden atmaya...

Sendikalaşmanın önündeki engelleri kaldırma sorununa gelince, bu ne kapitalistlerin ne de onlara uşaklık eden sendika ağalarının işidir. Tam tersine, her gün yaşadığımız örnekler, bu çetelerin işçi sınıfını tamamen örgütsüz bırakıp bir köleler topluluğu haline getirmek için uğraşıp didindiklerini gösteriyor. Kendileri yetersiz kaldıklarında ise, düzenin bekçi köpekleri copla, dipçikle ve yargı terörüyle işçilerin

üzerine salınıyor. Dolayısıyla örgütlülüğü teşvik etmek, önündeki engelleri kaldırmak için çaba harcayacakları iddiası ikiyüzlülüğün de ötesinde iğrenç bir aldatmacadır.

Kapitalistler için fon oluşturmak ve işletmelerin rekabet gücünü artırmak 5 Eylül toplantısının asıl amacını özetliyor. Fon oluşturarak kapitalistlere yeni bir arpalık hazırlama çabası içindeler. Bu da emekçilerin sırtına yeni yüklerin binmesinden başka bir anlama gelmiyor. İşletmelerin rekabet gücünü artırmak ise, asalakların ucuz emek gücü ihtiyacını karşılamakta düğümleniyor. İşçi sınıfına yansması esnek üretim, sendikasız-sigortasız çalışma, sıfır zam, işçi giriş-çıkışlarıyla fabrikaların yol geçen hanına çevrilmesi vb. olacaktır.

Burjuvazi, örgütlü karşı koyuşun olmadığı ortamı değerlendirip, fabrika ve işletmelerde orman yasalarını uygulamak istiyor. Sendika ağaları da "ulusal çıkarlar" adına bu sürece aktif olarak katılıyorlar. Aktif katılmayan ya da buna karşı olduğunu iddia eden sendikacılar da bu ihanet cephesini parçalamak için herhangi bir somut adım atmış değiller.

5 Eylül cephesine karşı çıkan sendikacıların tavrı

TİSK'in 5 Eylül toplantısını ilan etmesinden sonra Türk-İş ve DİSK'e bağlı bazı sendika başkanları bu toplantıya tepki gösterdiler. Toplantının yapılacağı gün protesto eylemi yapma kararı aldılar. Bu çıkış olumlu olmakla beraber, göstermelik olmaktan öteye gidemedi. Sendikacılar Petrol-İş'in İstanbul binasında

basın açıklaması yapmakla yetindiler. Yalnızca Sümerbank ve Ersin Nakış işçileri Dedeman Otel'i önünde eylem yaptılar. Sendika ağaları ile kapitalistler arasındaki ittifaka karşı olduğunu iddia eden sendikacıların 5 Eylül cephesine karşı koydukları "alternatif", pratikte hiçbir karşılığı olmadığı açığa çıkan "emek programı"nı savunmak ve İMF programına karşı çıkmaktan ibaret. Saldırıları püskürtmenin biricik yolu, işçi sınıfının gücünü açığa çıkaracak militan bir direniştir. Ama onlar bunu ağızlarına bile almıyorlar. Bu koşullarda, İMF programından vazgeçilsin, istihdamı temel alan "emek programı" uygulansın demenin zerre değeri olmadığı gibi, emekçileri olmayacak beklentiler içine sokarak sermayeye hizmet ediyor. Dedeman'da toplanan saldırgan çetenin planlarını bozmak hayati bir önem taşıyor. İşçi sınıfına ihanet eden sendika ağalarına ve kapitalistlere karşı meşru ve militan bir direniş örülemediği sürece saldırılarına devam edecektir. Bu saldırıların önünü kesmek ve geri püskürtmek, öncü işçilerin, sınıf devrimcilerinin ve sınıftan yana güçlerin ortak sorumluluğudur.

5 Eylül ihanet cephesini dağıtalım...

Kahrolsun ihanet ve işbirliği!

Üç işçi ve bir işveren sendikası TİSK'in çağrısıyla 5 Eylül günü Dedeman Otel'i'nde biraraya geldi. Toplantının önden açıklanan ana gündemi; sermayedarların aylardır dile getirdikleri TİS'lerle karara bağlanmış ücret zamlarının gaspı idi. Toplantı sonrasında görüldü ki, sendikal bürokrasisi kendinden bekleneni yaptı; işbirliği içinde çalıştığı sermayenin isteklerini büyük bir heves ve gönüllülükle gerçekleştirmeye girişti.

Toplantıda önden açıklanan gündemin dışında görüşülen bir başka konu da; tamamen işverenlerin hizmetine sunulacak olan bir fon oluşturulması oldu. Bu fon "işsize iş, sermayeye kaynak" amaçlı kurulacakmış. Şimdiye kadar ücretlerimizden kesilerek oluşturulan buna benzer onlarca fonun akıbetini iyi biliyoruz. Hepsisi de sonradan sermayenin birer yağma kapısına dönüştürüldüler. Oluşturulacak bu fon da diğerlerinden farklı olmayacak. Saldırı ve ihanet cephesine ücret zamlarımızı gaspetmek yetmemiş olacak ki, bir de üste para istiyorlar.

TİSK, Türk-İş ve Hak-İş'in imzaladığı sonuç bildirgesini DİSK imzalamadı. "İşverenlerle aynı masaya oturmaktan korkmayanlar" bu ihanet belgesini imzalamaktan korktular. Bunun nedeni; DİSK yönetiminin sınıfın çıkarlarını gözetmesi değil tabandan gelecek öfkeyi dindirme endişesidir. Sınıfa ihanet çizgisinde Türk-İş, Hak-İş ya da DİSK'in herhangi bir farkı yoktur.

Toplantıdan çıkan bir başka karar ise; bu görüşmelerin genişletilerek sürdürülmesi oldu. Bu çerçevede ikinci toplantı tarihi ve yeri belirlendi: 11 Eylül, Türk-İş Genel Merkezi...

5 Eylül'de Dedeman Otel'i'nde yalnızca saldırı ve ihanet cephesi yoktu. Bu saldırıyı ve ihaneti boşa çıkarmak için Sümerbank ve Ersin Nakış işçileri de Dedeman Otel'i'nin önünde sınıfın çıkarlarını haykırdılar. 5 Eylül'ün bir devamı olan 11 Eylül'ü sermayeye ve onun işbirlikçisi sendikal ihanet çetesine dar etmek için sınıf mücadelesini örgütleyelim.

Kahrolsun işbirliği ve ihanet!

Yaşasın sınıf mücadelesi!

Ankara Öncü İşçi Platformu

“Amaçlanan sınıf düşmanı bir cephenin yaratılmasıdır!”

TİSK’in çağrısıyla Dedeman Otel’nde 5 Eylül’de işçi sendikaları ve işverenlerin katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. 5 Eylül toplantısını işçi sınıfına dönük yeni bir saldırı dalgasının ön adımı olarak gören ve “5 Eylül cephesi dağıtılmalıdır” şiarıyla bir kampanya örgütleyen Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu Girişimi sözcüsüyle konuştuk...

- 5 Eylül toplantısı öncesinde yaptığınız çalışmalar üzerine kısaca bilgi verir misiniz?

Girişim sözcüsü: Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi olarak 5 Eylül’ü yeni bir saldırı dalgasının başlangıcı olarak değerlendirdik ve tüm çalışmalarımızı bu değerlendirmeye uygun bir bakış açısıyla hayata geçirdik. 5 Eylül’ü önceleyen günlerde “5 Eylül cephesi dağıtılmalıdır!” şiarıyla bir kampanya örgütledik.

Yeni saldırı dalgasının ancak “sendikacı-patron” işbirliğinin dağıtılarak püskürtülebileceğini düşünüyorduk. Bu bakış açısıyla Basın-İş Samandıra Temsilciliği, Deri-İş’ten bir yönetici ve Enerji-Yapı Yol Sen ile görüştük, 5 Eylül toplantısını İEP’in gündemine almalarını istedik. Bunların yanısıra metal sektöründen bir dizi fabrikayı dolaşarak işyeri temsilcileriyle görüştük, hem onların görüşlerini aldık ve hem de kendi düşüncemizi ilettik. 5 Eylül’de Dedeman kapısına dayanmak gerektiğini söyledik ve oldukça olumlu tepkiler aldık. Ne var ki, sendikaların bu konudaki duyarsızlıkları ve kampanyanın kısa bir zamana sıkışması nedeniyle bu tutumu yaygınlaştırıp fiiliyata dökmek olanaklı olmadı.

Bu görüşmeler dışında, 5 Eylül toplantısını teşhir eden bildirilerimizin ve bültenimizin dağıtımını yaptık. “Kapitalistler ve sendika ağaları 5 Eylül’de Dedeman’da buluşuyorlar... Saldırı ve ihaneti boşa çıkaralım” çağrısının yer aldığı bir afiş çalışması gerçekleştirdik. Bildiri ve afişlerimizi Avrupa Yakası Öncü İşçi İnisiyatifi ile ortaklaşa çıkarmıştık. Bildiri ve bültenlerimizin dağıtımında önemli bir ilgiyle karşılaştık.

- Bu toplantıya ilişkin sendikacıların tutumlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Girişim sözcüsü: Muhafız kimliğiyle tanınan İEP bu toplantıya ilişkin hiçbir tutum geliştirmezken, Şubeler Platformu bileşenleri 5 Eylül’de Petrol-İş’te basın açıklaması yaptılar. 5 Eylül’de yalnızca Sümerbank ve Ersin Nakış işçileri Dedeman önündeydi. Elbetteki bu

toplantıya katılmak yeni ihanetlere ortak olmak anlamına geliyordu. Fakat “katılmıyoruz” demenin de kendi başına hiçbir anlamı yoktur. Doğru tutum Sümerbank ve Ersin Nakış işçilerinin tutumuydu. Bölgemizde Birleşik Metal-İş Şubesi temsilcilerinden gelen istek üzerine 4 Eylül’de bir basın açıklaması yapma eğilimi oldu. Fakat bu basın açıklaması yapılamadı.

- Toplantının sonucunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Girişim sözcüsü: 5 Eylül toplantısı bizim değerlendirmelerimizi olduğu gibi doğruladı. Biz 5 Eylül’ün yeni bir saldırı dalgasının ön adımı olacağını, amaçlanan sınıf düşmanı bir cephenin yaratılması olduğunu söylemiştik. Nihayetinde Bayram Meral’in “işçiler iki zeytininden birini vermeye hazırdır” sözleri, bunun en somut kanıtıdır. Bu iki zeytinden biri demekle neyi kastettiklerini biliyoruz: Kıdem tazminatının gaspı, “esnek çalışma”nın yaygınlaştırılması, TİS’lerden doğan hakların gaspedilmesi vb. Bu toplantıdan çıkan en somut karar, patronların ihtiyaçlarını karşılayacak yeni bir fonun oluşturulması ve “Türk Malı-Türk Lirası” kampanyası oldu. Bu gerici şoven kampanya ile emekçilerin bilinci bulandırılacak ve bu kampanya eşliğinde yeni saldırılar gündeme gelecek. Toplantının sonuç bildirgesine DİSK imza atmadı. Fakat DİSK’in imza atmamış olması onun sınıfın çıkarlarını esas aldığını göstermez. Aynı DİSK daha birkaç

hafta önce ESK’ya yeniden katılma kararı almıştı. 5 Eylül toplantısının ortaya çıkardığı gerçeklere rağmen bundan sonra yapılacak toplantılara katılanlar sınıf karşısında açık ihanetçi tutumlarını da göstermiş olacaklar.

- Bundan sonra yapmayı düşündüğünüz çalışmaları anlatır mısınız?

Girişim sözcüsü: Biz 5 Eylül’de toplantısı ile kurulan sendikacı-patron işbirliğini 5 Eylül cephesi olarak tanımlıyoruz. Tanımlamayı tüm sınıfa maletmek ve “5 Eylül cephesi dağıtılmalıdır!” şiarını yaygınlaştırmak yönünde çalışma yürütmeye devam edeceğiz.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

İşsizlik ve işsizler sorunu üzerine

Yedek sanayi ordusu, kapitalizmin ayrılmaz bir parçasıdır. Kriz dönemlerinde ise, bu ordunun safları sürekli yeni katılımlarla kalabalıklaşır. Tıpkı İMF-TÜSİAD programının çökmesinden sonra Türkiye’de olduğu gibi.

Burjuvazi, kendi sisteminin ürünü olan sorunlardan yararlanma konusunda uzmandır. İstismar ettiği sorunların başında da işsizlik gelir. Ücretli emeği “normal” şartlarda sömürmekle yetinmez, artı-değer oranını artırmak için sürekli yeni yol ve yöntemler geliştirmeye çalışır. Milyonlarca insanın ücretli köle olma “şansına” bile sahip olmadığı bir ortam, bu asalak sınıf için bulunmaz bir nimettir. Zira bu sayede çalışan işçilere şantaj yapmak, tehdit etmek ve onları daha düşük ücretle daha çok çalıştırmak mümkün olmaktadır. Bugünlerde işçileri toplayıp nutuk atan sermaye uşağı fabrika müdürleri söze işsizlerle başlayıp, işsizlerle bitiriyor, işçilere bu halinize şükredin demeye getiriyorlar. İşçi sınıfının örgütsüz olduğu işyerlerinde bu çirkin manevraların işe yaradığı da bir gerçektir.

Genelde lümpen eğilimlerin gelişip serpilme imkanı bulunduğu işsiz kitlenin yapısı, kriz dönemlerinde belli bir değişime uğruyor. Bugünlerde çevremizde işsiz gezen yılların fabrika deneyimine sahip işçilere sık sık rastlıyoruz. Sadece sendikalı işyerlerinden onbinlerce işçinin sokağa atıldığı gözönüne alındığında, sorunun gerçek boyutu da

ortaya çıkıyor.

Ekonomideki gidişatta yakın gelecekte bu sorunun aşılabileceğine dair herhangi bir belirti de yoktur. İşten atılanlardan ancak küçük bir kısmı yeniden iş bulabiliyor, bir kısmı ise zorunlu olarak marjinal işlere yöneliyor. Ancak tensikatlar süreklilik kazandığı için, yedek sanayi ordusu cephesinde herhangi bir hafifleme de olmamaktadır. Tem tersine, durum giderek ağırlaşıyor ve sosyal facia biçimini alıyor. Tarımda yıkım programlarının sonuçları sosyal yaşama yansımaya başladığında, bu ordu yeni zinde güçlerle (tarım emekçileriyle) bölüklerini çoğaltacaktır.

Sayıları milyonlarla ifade edilen ve zorla üretim süreci dışında tutulan bu muazzam kitle burjuva düzenin istismarına açıktır. Şovenist propagandanın ve futbol holiganlığının bu kitle içinde etkili olması bunun göstergeleridir. Gerçekte ise işsiz kitleler sistemden hoşnut değildir. Zaten onları sosyal yıkıma mahkum eden bu sistemden hoşnut olmaları da beklenemez. Ancak bilinçli olmayan bir hoşnutsuzluğun oluşturduğu tepkiyi, sermaye düzeni alıp kendi çıkarları için kullanıyor. Dinden sonra futbol ve şovenizmin emekçi kitlelerin afyonlanmasında en etkili araçlar olduğu gerçeği, burjuvazinin bu işi ustaca yapabildiğini somut olarak ortaya koyuyor.

Bu silahı düzenin elinden almak kısa vadede

mümkün görünmüyor. Ancak işçi sınıfının bir parçası olan işsizlere ve sorunlarına şimdiden ilgi göstermek mümkün, dahası zorunludur. Üretim sürecindeki işçilerin yüzde doksanınin örgütsüz olduğu bir ülkede işsiz olanları örgütlemenin zorluğu tartışmasızdır. Ama bu zorluktan dolayı bu sorumluluktan kaçmak sadece sermayenin işine yarayacaktır. Ve sermaye düzeni yedek sanayi ordusunu bize karşı etkin bir silaha dönüştürebilecektir.

Burjuvazinin işsizleri istismarını sınırlamak, işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmasının önüne geçmek ve azımsanmayacak bir potansiyel taşıyan bu kitlenin en azından ileri olan kısımlarını mücadele sürecine katmak için vakit geçirmeden bu sorunu gündemimize alabilmeliyiz. Ayrıca yarın kimin işsiz kalacağını belli olmadığı bir ülkede, işçi sınıfının, üretim dışında bırakılan bu kardeşlerine sahip çıkması da zorunludur. “Krizin faturası kapitalistlere, işsizlere iş, tüm çalışanlara işgüvencesi” ve “işsizlik sigortası şiarlarıyla ilk adımlar atılabilir.

Öncü işçi platformları, özelleştirme karşıtı platformlar, yerel inisiyatifler ve bültenlerde yedek sanayi ordusunun sorunları işlenebilmeli, talepleri sahiplenilmelidir. İşçiler ile işsizlerin sosyal yaşamda iç içe olması, işsiz bırakılan işçilerin bu çalışmalara güç katmalarını kolaylaştıracaktır. Böylece, işsiz kalanların sınıflarına yabancılaşıp, düzenin bataklığı içinde çürümelerinin önüne geçilebilecektir.

Derin devletin has partisi “vurgun” yedi!

18 Nisan seçimlerinde basın, Ecevit’in DSP’si ile birlikte dürüstlük abidesi olarak lanse ettiği MHP’nin yıldızları pul pul dökülüyor. Uzun zamandır burjuva basın tarafından da dillendirilen Bayındırlık Bakanlığı’ndaki talanın boyutları son operasyonla gözler önüne serildi. Milliyetçi-mukaddesatçı partinin gürbüz ülkücü bakanının halkın birikimlerini yağmalamada gösterdiği doymazlık düzen tarafından bile dizginlenmesi gereken bir hal almış olmalı. Nitekim bakanlığa yapılan operasyon sonunda 12 bürokrat tutuklandı ve Bakan Koray Aydın uzun uğraşlar sonunda istifa ettirildi. Böylece Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Cumhur Ersümer’den sonra koalisyon hükümeti ikinci bakanını da soygun suçu nedeniyle kurban etmek zorunda kaldı.

Aslında, seçimler öncesinde de çek-senet mafyacılığı, uyuşturucu kaçakçılığı gibi yetenekleriyle ve Türkeş’in aile fertleri arasında ihtilafa yol açan mirasıyla yeterince “temizlik” ve “dürüstlük” örnekleri veren “ülkücü camia” seçimler sonrasında da performansını korumuş, iktidar olmanın nimetlerinden sınırsızca yararlanmıştı. Deprem yardımları depremden hiçbir zarar görmemiş MHP’li belediyelere peşkeş çekilmiş, bu arada örneğin Fethiye Ölüdeniz Belediye Başkanı da gelirindeki anormal artışla dikkat çekerek soruşturma sonucu görevden alınmıştı.

Ancak milliyetçi-mukaddesatçı faşizmin nakite çevrilmesindeki maharetlerin en çarpıcısı son operasyonla açığa çıkan vurgun oldu. Yapı İşleri Müdürlüğü’nün her yıl 300 trilyonu bulan yatırımları sahte ihalelerle belirli firmalara paylaştırılmış, ihaleyi

kaybeden firmalara yüzde 5’lik bir “kırım çıması” dağıtılmış, bu ağın içine girmeyi reddeden firmaların başvuru evrakları ise tahrif edilmişti. Soruşturma kapsamındaki müsteşar yardımcısı ve yapı işleri müdür yardımcısının yıllık gelirlerinin 1 trilyona yaklaştığı ortaya çıkmıştır. Soygun o kadar büyük boyutlu ve açık yapılmıştır ki, operasyonu yapanlar müsteşar yardımcısının telefonlarını dinlemeyi gerektirmeyecek kadar açık bulgular olduğunu söylemektedir. Operasyonun açığa çıkardığı bir başka çarpıcı bilgi ise, bakanın ailesi ile kurdurduğu inşaat firmalarının deprem bölgelerindeki yatırımlarına ait yıllık cironun 7 trilyonu bulmasıdır. Bu da operasyonun ucunun bakanın kendisine kadar ulaşması demektir. Fakat bakanın istifa ettirilmesine karşın ufukta bir yüce divan yargılaması görünmemektedir. Böylesi bir operasyonun, daha önce ANAP’a Cumhur Ersümer nedeniyle dürüstlük ve temizlik dersi vermeye kalkan MHP’ye halk nezdinde pahalıya mal olacağı açıktır.

Görünen o ki, bugüne kadar daha çok ANAP üzerinden hatırlanan koalisyonun hırsızlık ayağı kendine yeni bir büyük ortak bulmuş oluyor. Ülkeyi emperyalistlere peşkeş çekme yarışında olanların aynı zamanda bir talan yarışı içinde de oldukları bir kez daha belgelendi.

Tüm bu rezilliğin üstüne tüy diken ise, bakanın bakanlığında yaşanan ve kendisinin de ortak olduğu soygunun sorumluluğunu “eski marksistler”e atmasıydı. Her pisliklerini “vatan uğruna yaptık” ile savunan bir gelenek, soygun maharetlerini de soğuk savaş döneminden kalma ilkel anti-komünist yalanlarla

örtmeye kalkmakta ve burjuva basının bile alaylarına hedef olmaktadır.

Devlet Bahçeli’nin bakana ithafen “ben ona ya siyaset ya ticaret dedim” açıklaması ise, gerek MHP’nin pratiğinde gerekse tüm burjuva partilerin pratiğinde tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Çünkü emekçiler çok bilir ki, bu ülkede burjuva siyaset aynı zamanda bir ticarettir. Özellikle Özal’cı politikalarından bu yana burjuva siyasal arenada hırsızlık ve soygun tartışmaları hiçbir dönem gündemden inmemiş, ister milliyetçilik, ister din, isterse liberal piyasa pazarlayarak iktidar olsun, bütün siyasal partiler iktidar olanağını kadrolaşmaya ve nakit ciroya çevirmekte gecikmemişlerdir. MHP de ‘80 sonrasında ele geçirdiği bu fırsatı değerlendirmekte yavaş davranmamış, kendi anladığı biçimiyle “vatan sevgisi”nin talan ve soygunla pekala yan yana olabileceğini göstermiştir. Faşist Bakan Koray Aydın suçu ister basının linç girişimlerine, ister “maksatlı” güçlere, isterse “eski marksistler”e atsın, partisinin yalnızca halka karşı elikanlı bir terör partisi olmadığını, aynı zamanda en az diğer burjuva partiler kadar hırsız ve yağmacı olduğunu göstermiştir. Tıpkı Kürt halkına, devrimcilere karşı bir demagojiden başka bir şey olamayan “milliyetçiliği”nin ABD ve İMF karşısında köpekçe bir yaltaklanmaya dönüşmesi gibi.

Burjuva siyaseti bugün bütün kanatlarıyla birlikte iflas etmiş, halk nezdinde itibarı beş paralık olmuştur. Ancak eksik olan devrimci politik müdahaledir. Bu çürümüşlüğün ve pislüğün tek alternatifi ise yalnızca sosyalizmdir.

Kamu emekçi hareketinde son durum üzerine...

Sınıfa karşı sınıf ekseninde örgütlenen taban inisiyatiflerinin önemi artıyor

Kamu emekçilerinin 11 yıllık mücadelesinin bir çırpıda satıldığı, sendikaların statüsünün dernek haline getirildiği yasa birçok olumsuz sonuçlarıyla beraber yürürlükte. KESK bugün bu yasayı aşma değil, tümüyle kendisini ona göre örgütleme çabasıdadır. Oysa kamu emekçilerinin hiçbir biçimde bu yasayı ve sonuçlarını kabul etmemeleri gerekmektedir. Kamu emekçilerinin bu yasa sonrası mücadele eksen, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı ile beraber sınırsız grev ve genel grev hakkı, tüm ücretli emekçileri kapsayacak ortak demokratik bir iş yasası talepleri olmalıdır.

Bugün kamu çalışanlarının içinde bulunduğu tüzük hazırlama sürecinde geçmişte yaşanan delege kapma, siyasi grup ittifakları ile oluşturulan sendika yönetimleri mantığı halen devam etmektedir. Bu mantık çok daha kaba biçimlerde ve kirlice sonuçlar üretmektedir.

Kamu emekçileri bu sürecin önüne geçmek için, taban insiyatifini geliştirmeli, örgütlü bir şekilde sendikal bürokrasiyi yoketmeye çalışmalıdırlar. Söz ve karar hakkı işyeri örgütlülükleri üzerinden yükseltilmelidir. İşyeri temsilcilerinin oluşturduğu kurullar karar organları, yönetim kurulları yürütme organları olmalıdır. Tüm seçimler bu işyeri örgütlülükleri üzerinden yapılmalı, delegelik sisteme son verilmelidir. Seçimle gelen yöneticilerin maaşı diğer emekçilerin maaşını geçmemelidir. Kamu emekçileri işyerlerinden doğru yönetim kurullarını denetlemelidirler. Kamu-Sen’in işbirlikçi yüzü her

fırsatta teşhir konusu yapılabilmesi, KESK içerisindeki teslimiyetçi tutumlar da tartışma konusu yapıp mahkum edilmelidir.

Kamu emekçilerinin temel mücadele yöntemi fiili-meşru militan mücadeledir. Mevcut yasal sınırları parçalamak mücadelenin temel hedeflerinden biri olmalıdır.

Kamu emekçileri toplumsal yaşamın tüm alanlarındaki gerici-şoven ve faşist uygulamalara, devlet terörünün her türüne karşı aktif tutum almalı, tüm anti-demokratik uygulamalara karşı hizmet üretiminden gelen gücü temel alan bir direniş çizgisi oluşturmalıdırlar.

Ekonomik-sosyal, özlük ve sendikal taleplerin

tümü siyasal-demokratik talepler ile bütünlük içinde ele alınmalı ve tüm çözümler emekçi düşmanı sistemin değiştirilmesine bağlanmalıdır.

Sendikalar sosyalist mücadelenin bir okulu olarak görülmelidir. Emekçiler tüm bu emek düşmanı politikaların temsilcisi olan sermaye sınıfına karşı işçi sınıfının yanında mücadeleye çağırılmalıdır. Aksi takdirde işçi sınıfından uzaklaşan ve onu dışlayan bir mücadele, sermayenin işini kolaylaştıracaktır. Sermayenin tüm saldırıları birlik ve dayanışmayla gerçekleşen bir direnişle göğüslenilebilir. Bunu gözardı etmek isteyen bazı sendikacılar emekçilerin mücadelesini

karartmaktan öteye gidemez ve mücadelenin önüne engel olurlar. Bu yüzden saldırılara karşı genel bir direniş örgütlemek için işçilerin eylemlilikleri bir ilgi odağı yapılabilmesi ve onlara yapılan saldırılara karşı aktif tutum alınmalıdır. Çünkü sermayenin tüm politikaları bir birinden bağımsız ele alınamaz.

Tüm sorunların tek ve kalıcı çözümü, sorunların kaynağı olan sınıfın ortadan kalkmasıyla mümkündür. Her karşı çıkışı, her eylemi, her direnişi bu eksene oturtmak ve buna bağlamak sosyalist kamu emekçilerinin en temel görevidir. Kamu emekçileri bu çözüme ulaşabilmek için işçi sınıfı önderliğinde birleşmelidirler.

S. Uğur/Kamu emekçisi

Bağımlı ülke ekonomilerini tam denetim altına almanın temel bir aracı

Emperyalist borç düzeni

Emperyalizm bugün bütün dünyayı sömürüp yağmalamak ve ona kendi çıkarları doğrultusunda şekil vermek için çok çeşitli araçlar kullanmaktadır. Bunlardan biri de emperyalist borç düzenidir.

Emperyalist borç düzeni iki temel amaç için kullanılmaktadır.

Bunlardan birincisi bağımlı ülkelerden kaynak aktarımı sağlamaktır. Emperyalist ülkelerde biriken ve kârly yatırım alanları bulamayan sermaye yüksek faizler karşılığında bağımlı ülkelere borç olarak verilmekte ve sürekli katlanan borç ve faiz ödemeleri tekellerin kasasını doldurmaktadır. Rakamlar 1985'ten sonraki yıllarda bağımlı ülkelerden emperyalist ülkelere net bir para akışı olduğunu göstermektedir. Çünkü daha önceki yıllarda alınan borçların geri ödenme zamanı gelmiştir ve sadece faiz ödemeleri bile yeni alınan kredilerin miktarını aşmıştır.

Borç düzeninin bugün için daha önem kazanan diğer amacı ise, bağımlı ülkelere emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yeniden şekil vermektir. Bir başka ifadeyle borçlar, bağımlı ülkeleri emperyalizmin tam denetimine sokmak, bu ülkelerde emperyalizmin istediği yıkım politikalarını uygulatmak için bir şantaj aracı olarak kullanılmaktadır. Bu da bilindiği gibi gibi İMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar aracılığıyla yapılmaktadır.

Emperyalistlerce kurulan sistem kabaca şu şekilde işlemektedir. Ekonomisi zor durumda olan bağımlı kapitalist ülkeler emperyalist finans kuruluşlarından kredi istediklerinde, onlara belli kredi alma koşulları dayatılmaktadır. Sana yardım edebilmemiz için bizim istediğimiz politikaları hayata geçireceksin denilmektedir.

İşin bundan sonrası İMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kurumlara düşmektedir. Bu kurumlar tarafından kredi alma koşulu olarak belirlenen politikalar borç isteyen bağımlı ülkelerin hükümetlerine dayatılmaktadır. Bu politikaların söz konusu bağımlı ülkeyi rahatlatmak, ekonomisini düze çıkarmak için düzenlenmediği ise bilinmektedir. Bu politikaların iki gerçek amacı vardır. Birincisi borç geri ödemelerinin aksamadan sürdürülmesi, ikincisi ise krediye muhtaç bağımlı ülkenin ekonomik kaynaklarının emperyalizmin tam denetimi altına sokulmasıdır.

Bunun ne demek olduğunu kendi ülkemizden de çok iyi biliyoruz. İMF tarafından dikte ettirilen niyet mektupları ve uygulanan ekonomik istikrar programları sayesinde emperyalist finans kuruluşlarına yapılan borç ve faiz ödemeleri bir gün bile aksamamıştır. Ücretler eritilerek, yeni vergiler konularak, her şeye zam yapılarak emekçilerin cebinden alınanlar borçların ve borç faizlerinin ödenmesi için kullanılmıştır. Devlet bütçesi bir borç ve faiz ödeme bütçesi haline gelmiştir. Gene aynı programlar sayesinde bir çok önemli KİT'in özelleştirilmesinin yolu düzenlenmiş, ülkenin tüm yeraltı ve yerüstü ekonomik kaynakları emperyalizmin ve sermayenin yağmasına sınırsızca açılmıştır. Tarım yıkıma uğratılmıştır. Ücretler ve sosyal haklar budanarak ülke bir ucuz işgücü cennetine çevrilmiş, böylelikle emperyalist sömürünün katmerlenmesi sağlanmıştır. Buna karşılık işçi ve emekçi yığınlar büyük bir ekonomik-sosyal yıkımla karşı karşıya kalmışlar, sefalet ve işsizlik dayanılmaz boyutlar kazanmıştır.

Hükümetin saldırı politikalarını uygulamakta yavaş davrandığı ya da kimi sermaye gruplarının sınırlı itirazlarının ortaya çıktığı durumlarda emperyalizm yeni kredileri bir şantaj aracı olarak

kullanmaktan çekinmemiştir. Hükümet, Kasım ve Şubat krizlerinden sonra İMF'nin açık şantajıyla karşılaşmıştır.

Emperyalist borç düzeni tüm dünyada işçi ve emekçiler için yıkım anlamına geliyor

Bugün emperyalist borç düzeni dünyadaki tüm bağımlı ülkelerdeki işçi ve emekçilerin ortak sorunu durumundadır. Türkiye'de işletilen mekanizmalar üç aşağı beş yukarı tüm bağımlı ülkelerde işletilmektedir.

Örnelemek gerekirse, gelişmekte olan ülkelerin ödenmemiş uzun vadeli dış borçları 1970'de sadece 62 milyar dolar kadardı. 1980'de 7 kat artarak 481 milyar dolar oldu. 1994'te ise 1 katrilyon 538 dolara ulaştı. Son 6 yıldır birbirini takip eden krizler bağımlı ülkelerin dış borç yükünü çok daha fazla arttırdı. Sonuç olarak bugün tüm bağımlı ülkeler ağır bir borç batağı içerisinde debelenmektedir. Bunlardan bazıları ise gerçek anlamda iflasın eşiğine gelip dayanmıştır. Arjantin bu konudaki en güncel örnektir.

Emperyalist borç düzenine karşı mücadele

Bu genel yıkıma bağlı olarak tüm dünyada emperyalist borçlara karşı bir mücadele eğilimi oluşmaktadır. Birçok ülkede bu konuda eylemler

yapılmaktadır. Gene bundan bir süre önce yapılan Cenova gösterilerindeki en önemli taleplerden biri yoksul ülkelerin emperyalistlere olan borçlarının silinmesidir.

Fakat emperyalizmin işçi ve emekçilere, dünya halklarına dayattığı yıkımı kurulan bu borç düzeninden ibaret görmek büyük bir yanılgı olacaktır. Borç düzeni emperyalizmin toplam sömürü ve yıkım saldırılarıyla bir bütündür ve onların hayata geçirilmesini kolaylaştırıp hızlandıran bir mekanizmadır yalnızca. Borç mekanizması kullanılarak yürütülen sömürü ve yıkım saldırılarının gerisinde giderek daha da asalaklaşan ve çürüten emperyalist kapitalist sistem bulunmaktadır.

Öte yandan, emperyalist sömürü ve yağmanın gerisinde emperyalist borç düzeninin olduğunun düşünülmesi emperyalistlerin de işine gelmektedir. Çünkü bu düşünce borçlar silinirse yaşanan yıkımın ortadan kalkacağı beklentisini güçlendirmekte, böylece kapitalizm de bir parça aklanma imkanına kavuşmaktadır. G-8 Zirvesi gibi toplantılarda emperyalizmin temsilcilerinin yoksul ülkelerin borçlarının bir kısmının silinmesini -samimi olmasalar da- gündemlerine almalarının gerçek nedeni de budur.

Bu nedenle borçların silinmesi talebiyle yürütülecek mücadelenin kapitalist sömürü ve yağma düzeninin kendisini hedef alan daha genel bir mücadele platformuyla bütünleştirilmesi gerekmektedir.

Yeni eğitim yılında eğitimde eşitsizlik daha da derinleşiyor

Sancılı ve sorunlarla dolu bir eğitim-öğretim yılı daha başladı. Buna sindirme ve robotlaştırma yılı da diyebiliriz.

Henüz okula kayıtlar başlamadan “en çok nasıl para toplarsınız” mantığıyla öğretim yılına hazırlanan okul idaresi; kayıtlar başladığında okulun birikmiş borçları, boya-badana, yakıt, tamir ve öğretmen (sözleşmeli) alma gibi bahanelerle çıktı velilerin önüne. Verimli bir eğitim yılı için ihtiyaçları karşılama edebiyatıyla okul aile birliklerini de (yani diğer velileri) kullanarak bağış yapmaya zorunlu bıraktı emekçileri. Bağış yapmaya zorlanan, günlük yaşamını dahi zor sürdüren işçi ve emekçiler, devlet okullarının çarkının devletin ödenekleriyle değil de yine ter dökerek kazandıkları maaşlarıyla döndüğü gerçeği ile karşılaştılar. Tabii bu çarkın dönüp dönmeyeceği de meçhul.

Bu tablo işçi-emekçilere şunları düşündürmelidir:

- Yıllardan beri ödenen her faturadan, vergiden, alınan her kapıdan ödetilen “eğitim-öğretime katkı payı”ndan elde edilen gelir nereye gitti-nerede harcanıyor?

- Durmadan demokrasi çığırtkanlığı yapan bu devlet, herkese eşit eğitim ilkesine neden uymuyor? Okulların açılmasının üzerinden bir hafta geçmesine rağmen kayıt yaptırmaya parası olmayan; dersaneye gidemediği, özel ders alamadığı için not ortalaması düşük olan öğrenciler, yüzlerine kapatılan okul kapılarını sayıyorlar.

Sözüm ona hiçbir öğrenci açıkta kalmayacak! Ya sonuç: Kayıt parasını düşük tutan okullarda sınıf mevcutları 70'leri aşıyor. Eğitimde kalite adı altında kayıt parasını yüksek tutan okullarda sınıf mevcutları ise oldukça düşük. “Eğitimde eşitlik” bu oluyor.

- “Eğitimde kalite”ye gelince: Geleceğimizin umudu olan çocuklarımızın eğitim gördüğü 50 bin civarında okulun özel kurumuş gibi elektrik ve suyunu borcundan dolayı kestiren, laik bir devletiz deyip diyanet

işlerini kendine görev sayan, 71 bin caminin elektrik ve suyunu bedava veren bir devletin kaygısı eğitimde kaliteyi artırma olabilir mi?

- Binlerce öğretmen açığı olduğunu medyada bangır bangır açıklayan devlet, dışarıda öğretmenliğe atanmayı bekleyen binlerce aday varken ikiyüzlülük yapmıyor mu?

- Binbir zorluk ve uzun bekleyişten sonra öğretmenliğe atanan öğretmenlerin durumu da bu koşullardan bağımsız değil. Ülke sorunlarını açık şekilde gören, bunun getirdiği duyarlılıkla bu sorunların çözümü için mücadele veren eğitim emekçileri bir yandan herkese eşit, ana dilde-parasız, demokratik eğitim hakkını savunurken, diğer yandan kendi ekonomik, demokratik, sosyal haklarını elde etmek için onyıllardır mücadele ediyorlar. Bu mücadele sürecinde örgütlülüğünün gücünü, sesini anti-demokratik yöntemlerle kırmaya, gazıyla, copuyla dağıtmaya çalıştı devlet. Son olarak grevli-toplusözleşmeli sendika talebiyle günlerce eylemde olan eğitim emekçileri ve diğer kamu emekçilerine tazyikli su, gaz ve copuyla cevap verdi. Kamu emekçileri kendi kurdukları sendikaların bürokrasinin ihanetiyle tanıştı. Bu ihanet karşılığında devlet “grevsiz-toplusözleşmesiz sendika (sahte sendika) hakkını” bahşederek eğitim emekçilerinin örgütlü gücünü kırmayı hedeflemiştir. Dahası enflasyon karşısında değerini yitiren maaşlarına onları aşağılayan yüzdelik zamlar ekliyor.

Bu durum “sağduyulu” eğitim emekçileri ile alay etmek değil midir? Bütün bu yaşananlar gün gibi ortada iken, bunlarla mücadele şart değil midir?

İşçi ve-emekçiler ile eğitim emekçilerinin mücadelesi tek başına yürüyemez. Mücadelenin bu iki ayağı birleştirilmelidir İşçi-emekçi ailelerle, eğitim emekçilerinin yürüteceği ortak bir mücadele hattı örülmelidir.

Bir eğitim emekçisi/İstanbul

Sınıf çalışmasının

Sol akımların sınıfa yönelimi tümüyle kendiliğindencidir, bunu hep gözönünde bulundurmak gerekir. Bugün bu ülkede sınıf kitleleri yeniden hareketlensin, hemen tüm sol gruplar yeniden bir “sınıf yönelimi” içine gireceklerdir. Ama somutta bugün böyle bir durum da yok. Üstelik, ağır bir kriz dönemine rağmen. Böyle olunca, sınıfın ve dolayısıyla ona yönelik bir çalışmanın cazibesi de kalmıyor kendiliğindenci sol akımlar nezdinde. Öte yandan, buna son bir nokta da denebilir, yılların getirdiği bir gözlem, bir izlenim de var. Sınıf hareketi zaman zaman canlanıyor, fakat sonuçta pek kalıcı mevziler kazanmadan geri çekiliyor ve yeniden bir durgunluğa gömülüyor. Bunun da getirdiği bir güvensizlik, umutsuzluk, dolayısıyla bir soluksuzluk var sol akımlarda. Buna karşılıksız kalan sınıf çalışması yorgunluğu da denebilir.

Son yıllarda geleneksel sol siyasal akımlar sınıf çalışması alanındaki iddialarını neredeyse tümten yitirdiler. Bunun nedenlerini genişçe tartışmanın yeri burası değil, ama bu durumun tespiti bizim için önemli.

Solda gerileme ve sınıftan uzaklaşma

Sol genel bir gerileme süreci yaşıyor, buna reformist sol da dahil. Geçmiş yıllarda devrimci hareketin gerilediği bir ortamda, düzenin de bilinçli bir tutum çerçevesinde alan açmasıyla reformist sol bir parça güçlenebiliyordu. Artık durum farklıdır, çürüyen ve hiçbir konuda ciddiye alınır bir politikası ve pratik tutumu olmayan reformist sol da sürekli kan kaybediyor.

ÖDP’deki çürüme dağılma noktasına varmış durumda. Bu liberal çevredeki hakim eğilim artık düzen soluna yamanarak kendine bir çıkış arıyor. Muhafif konumdakilerin ise bağımsız davranacak ideolojik temelleri, kendi bağımsız yollarını yürüyecek güç ve iradeleri yok. İyi halli kent-küçük burjuvazisine dayanan ÖDP’nin sınıf çalışmasında zaten bir iddiası yoktu. Alt kademe sendika bürokrasisinin belli unsurlarının bu partideki varlığı

sınıf içinde dolaylı bir etki sayılsa bile bu böyle.

Sınıf çalışması konusunda büyük iddialarla ortaya çıkan EMEP de artık tıkanmış durumda. Son yıllarda sürekli güç kaybediyor. Kriz sonrası Emek Platformu (EP) politikası bu partinin siyasal iflasını, zindan direnişi karşısındaki tutumu ise çürümüşlüğü gözler önüne serdi. Toplumdaki temel sınıfsal güçleri tanımlamaktan bile aciz liberal EP programını (ki tam da baştan öngördüğümüz gibi bu program haftaları bile bulmayan bir süre içinde sahipsiz kaldı) “tarihi değerde” görmesi ve göklere çıkarması, bu partinin sınıfa kendi payına söyleyecek ciddi bir sözü kalmadığını da bir kez daha ortaya koydu.

Tatlı su solcularından oluşan bir yarı-aydınlar kulübü durumundaki SİP’in ise siyasal bir parti olarak zaten hiçbir zaman ciddiye alınır bir yanı olmadı. Bilindiği gibi onun sorunu sınıfla değil yarı-aydın unsurlar ve orta sınıf mensubu öğrencilerle. Bu liberal çevre kendince “sola aydın yetiştirme” misyonu üslenmiş; bunu kendi işi olarak görüyor ve böyle bir misyondan fazlasıyla memnun, bu ona yeterli tatmini sağlıyor.

Konumuz bu değil kuşkusuz; soldaki gerilemenin ve sınıf çalışmasından uzaklaşmanın genel niteliği çerçevesindeki değinmeler olarak bunlara işaret etmek gerekti. Bugün bir dizi gösterge, solda genel bir gerileme, bir zayıflama olduğunu ortaya koyuyor. Sol akımların sınıfa yönelik çalışmasındaki genel zayıflama da, öncelikle bu durumun bir yansımasıdır.

Öte yandan sınıf hareketi, özellikle depremler birlikte kırılan dalgadan beri, ortaya anlamlı bir yeni hareketlenme koyamadı. Bu krizin yıkıcı etkilerine ve yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmeler dönemine rağmen böyle oldu. Sınıf hareketinin belirgin bir canlılık ortaya koymadığı, dolayısıyla da vaatkar görünmediği bir evrede, sınıfa yönelimi sınıftaki canlanmaya sıkı sıkıya bağlı ve bu anlamda kendiliğindenci olan geleneksel sol akımlar da, tümüyle doğal olarak sınıf çalışmasından giderek daha çok uzaklaşacaklardı, öyle de oldu.

Söylenenlerden de anlaşılacağı gibi, bu durum ve tutum şaşırtıcı değildir; geleneksel solun sınıfa yönelişinin sağlam bir ideolojik perspektife, ilkeli ve stratejik bir bakış açısına dayanmadığını her zaman söyleyegeldik. Böyle olunca, geleneksel soldan sürekli, soluklu, uzun vadeli hedeflerin ürünü bir sınıf çalışması davranışı doğal olarak beklenemez. Sol akımların sınıfa yönelimi tümüyle kendiliğindencidir, bunu hep gözönünde bulundurmak gerekir. Bugün bu ülkede sınıf kitleleri yeniden hareketlensin, hemen tüm sol gruplar yeniden bir “sınıf yönelimi” içine gireceklerdir. Ama somutta bugün böyle bir durum da yok. Üstelik, ağır bir kriz dönemine rağmen. Böyle olunca, sınıfın ve dolayısıyla ona yönelik bir çalışmanın cazibesi de kalmıyor kendiliğindenci sol akımlar nezdinde. Öte yandan, buna son bir nokta da denebilir, yılların getirdiği bir gözlem, bir izlenim de var. Sınıf hareketi zaman zaman canlanıyor, fakat sonuçta pek kalıcı mevziler kazanmadan geri çekiliyor ve yeniden bir durgunluğa gömülüyor. Bunun da getirdiği bir güvensizlik, umutsuzluk, dolayısıyla bir soluksuzluk

var sol akımlarda. Buna karşılıksız kalan sınıf çalışması yorgunluğu da denebilir.

Sonuç olarak, bugün hem solun, hem sınıf hareketinin zayıflığından gelen bir durumla yüzüzeyiz. Bu sınıf çalışmasında genel bir zayıflama, sınıf çalışmasına genel bir ilgisizlik olarak gösteriyor kendini. Sınıf çalışmasında belirgin bir boşluğun ifadesi bu olgusal durumun tespiti, partinin sınıfa yönelik çalışması bakımından haliyle önem taşıyor.

Etkili bir sınıf çalışmasının önkoşulları

Partimiz açısından sınıfa etkili bir yönelişin bu açıdan tam zamanı. Partimiz kendisi açısından en zor ve sıkıntılı dönemlerde bile sınıf çalışmasını olanakları ölçüsünde sürdürdü. Şimdi ise etkili ve çok yönlü bir yüklenmenin özel koşullarına asgari ölçüde sahip durumda. Bugün, sınıf çalışmasına bu genel ilgisizlik ortamında, bu çalışmayı çok daha ciddi bir sorun olarak ele almak ve yaşanan boşluğu doldurmak konusunda iddialı olmak durumunda.

Sorunun bir yanı budur; mevcut boşluğu doldurmak konusunda iddialı olmak, sınıfa yönelik çalışmamızı çok yönlü olanaklar ve araçları devreye sokarak güçlendirmektir.

Sorunun öteki yanı ise kendi durumumuzla ilgilidir. Kendi cephemizden bakıldığında, durum genel çizgileriyle şöyledir. Kongreyi izleyen süreçte karşı karşıya kaldığımız saldırıların yarattığı gerilemeyi artık telafi etmiş durumdayız. Aynı anlama gelmek üzere yeniden etkili bir sınıf çalışmasına girebilmenin, bu alana yeniden etkili bir biçimde yüklenebilmenin koşullarına bugün artık ulaşmış bulunuyoruz.

Bakış açısından yana bir problemimiz zaten yok. Partinin bu konudaki ideolojik bakış açısı açık ve sağlam teorik temellere dayalıdır. Yıllar boyunca çeşitli güçlüklerle rağmen sınıf eksenli çalışma perspektifinin korunabilmesi bu sayede olanaklı olabilmıştır. Kuruluş Kongresi sonrası dönemde bilinen nedenlerle çalışma pratik planda biraz zayıfladığı için, sınıf çalışmasının sorunlarına ilişkin tartışmalar da basınımızda, özellikle de *Ekim*’de nispeten geri plana düştü. Güçlerin yeterince hazır olmadığı, imkanların sınırlı olduğu bir dönemde, sınıf çalışmasının sorunları üzerine çok fazla bir tartışma da zorlanmadı, bu anlamlı ve işlevsel görülmedi. Zira bu sorunların tartışılması güçlerin bu alana etkili bir biçimde yöneltmesiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Buna uygun yeterli koşulların, dolayısıyla güçlü bir yönelimin olmadığı bir durumda, sınıf çalışmasının sorunları üzerine işlevsel, pratik değeri ve yararı olan bir tartışma da yapılamazdı.

İhtiyaç keşfin anasıdır; dikkat ediniz, tam da böyle bir çalışmaya yönelişin koşullarının olgunlaştığı bir sırada, sınıf çalışmasının dönemsel sorunlarına özel bir ilgi gösterebiliyoruz, bunu basınımızda parti çalışmasının temel gündemlerinden biri haline getirebiliyoruz. Kuşkusuz sınıf hareketi üzerine geçmişten bugüne birçok değerlendirme yaptık, tartışmalar yürüttük. Ama bütün bu

güncel sorunları/1

değerlendirme ve tartışmalar, bunların yapıldığı dönemin kendine özgü koşullarıyla da sıkı sıkıya bağlantılıdır. Biz bugün daha özgün koşullar içerisindeyiz; gerek genel siyasal ortam ve sınıf hareketi, gerekse kendi durumumuz bakımından. Bu dönemin kendine özgü özellikleri var ve biz de bunları ele alıp çözümleyen değerlendirmeler ve tartışmalar yapmak zorundayız. Sınıf çalışmasına yeniden yüklendiğimiz bir dönemde bu çalışmanın güncel sorunları üzerinde yoğunlaşmak, bu çalışma içindeki tüm kadrolarımızın katkılarıyla bu tartışmayı zenginleştirmek durumundayız.

Seçilmiş alanlarda yoğunlaşan soluklu bir çalışma

Burada önemli noktalardan biri, seçilmiş alanlarda yoğunlaşmış bir çalışmaya her zamankinden çok dikkat göstermektir. Bu en başından itibaren vurguladığımız bir noktadır. Ama yakın yıllara kadar belli esaslara göre seçilmiş alanlar üzerinde ısrarlı ve soluklu bir çalışmayı başaramadığımız da bir gerçektir. Nitekim bu sorun kuruluş kongresinde de ciddi değerlendirmelere ve eleştirilere konu edildi. Hareketlilik dönemlerinin ve mevzi direnişlerin önemi, bunların gerektirdiği sorumluluklar ne olursa olsun, daha kalıcı, daha temelli kriterlerle seçtiğimiz çalışma alanları ve birimleri üzerinde yoğunlaşma perspektifini kaybetmemek durumundayız. Oysa geçmişte çoğu durumda bu böyle olabildi, seçilmiş alanlarda ısrarlı ve soluklu bir çalışmada asgari başarıyı gösteremedik.

Bu zayıflık kongrede eleştirilmişti ve denilmişti ki; sanayinin belli ölçülerle temel çalışma alanı olarak saptanmış temel kolları kısa dönemde edilgen görünseler bile, bunlar gelecekteki sınıf hareketlenmesinde belirleyici, sonucu tayin edici alanlar olduğuna göre, bu alanlarda bugünden soluklu bir çalışma yürütmek, stratejik birimler ya da sektörler olarak değerlendirilen alanlarda kalıcı bir çalışmayı başarabilmek zorundayız. Kongre ön hazırlık süreci oturumlarında yapılmıştı bu tartışma ve üzerinden daha bir ay bile geçmeden, Türk Metal çetesinin satışına karşı metal işçilerinin o büyük tepkisi patlak verdi, önden yapılan eleştirel değerlendirme olduğu gibi doğrulandı. Nitekim kongrenin resmi oturumlarındaki tartışmalarda buna önemle işaret edildi; ön tartışma sürecinde belirlediğimiz temel önemde noktaların, metal işkolundaki bu beklenmedik büyük patlamayla somut olarak doğrulandığı vurgulandı.

Aynı kongre hazırlık tartışmalarında denilmişti ki; eğer siz önden bu birimlerde hazırlıklı değilseniz, bir biçimde orada yer tutmamışsanız, belli mevziler kazanmamışsanız, belli kadrolarla oraya yerleşmemişseniz, hareket patladığında artık geç kalmış oluyorsunuz, patlama yanınızdan geçip gidiyor, size ise çaresizce seyretmek kalıyor. Siz yalnızca hareketliliğin patlak verdiği bir evrede yapacağınız müdahaleyle hiçbir yere gidemezsiniz. Bu alan ya da birimlerde önden mevzileriniz olacak, bir parça yerleşmişliğiniz olacak ki, eylem patlak verdiğinde o size yeni mevziler, yeni güçler

kazandırabilsin. Değilse, patladığı zaman “geçmiş ola!..” oluyor. Siz onun tümüyle dışında kalıyorsunuz. Bu, soluklu, uzun vadeli çalışmanın özel ve ilkesel önemine de bir gösterge kabul edilmişti, sözkonusu tartışmalarda.

Partimiz artık sınıf çalışmasını gündelik fırsatları değerlendirme kaygısından öteye uzun vadeli bir bakış ve plana pratikte de oturtmak zorundadır. Bugün ortada zaten genel bir hareketlilik yok. Zaman zaman belli hareketlenmeler, yer yer bazı mevzi direnişler gene var. Parti buna gerekli ilgiyi gene gösterir, göstermelidir. Fakat bu seçilmiş alanlara yönelik çalışma planımızı, bu çalışmanın soluklu ve kesintisiz seyrini hiçbir biçimde bozmamalı, bozmak bir yana zayıflatmamalıdır. Biz kendi yoğunlaşmamızı bozmadan bu türden geçici hareketlenmelere, mevzi direnişlere pratik ilgi göstermeyi başarabiliyorsak mesele yok. Ama bu, temel çalışma alanlarımızdan uzaklaşmak pahasına olmamalıdır. Temel önemde ölçütlere bağlı olarak seçilmiş alanlarda yoğunlaşmış soluklu bir çalışmayı artık başarabilmek durumundayız.

Sınıf çalışmasında bütünlük

Bir başka noktaya geçiyorum. Seçilmiş alanlarda yoğunlaşmış çalışma, partinin bütünsel çalışmasının bir ifadesi de olabilmelidir. Parti seçilmiş temel alanlara tüm kollardan yönelip yüklenebilmelidir. Açık ve gizli, legal ve illegal alanlardan birbirini tamamlayan ve besleyen bir çalışma olmalıdır bu. Aynı şekilde tüm araç, biçim ve yöntemlerin birarada birbirini tamamladığı ve güçlendirdiği bir çalışma olmalıdır bu. Sendikal çalışmadan işçi platformlarına, genel politik

propagandadan işçi kültür evlerine kadar tüm bu araçlar ve yöntemler aynı çalışma için bütünsel bir yaklaşımla kullanılmalıdır. Partinin bu açıdan çalışmasında bir bütünlük olmalı, her koldan çalışması birbirini tamamlamalı, beslemeli ve güçlendirmelidir ki gerçekten sonuç alınabilsin.

Yoğunlaşma bu anlamda da bir yoğunlaşma olabilmelidir. Değişik kollardan yapılan çalışma ve kullanılan değişik araç ve imkanlar bu aynı seçilmiş çalışma alanı için seferber edilebilmelidir. Bu basitçe

şu demektir: Siz A bölgesinde B ve C sektörlerini seçmişsinizdir. İlgili bölgedeki parti örgütü buraya yönelik çalışacak, fakat aynı zamanda ilgili bölgedeki açık propaganda ve ajitasyon da bu aynı alana yönelecektir. Sendikal çalışmanız politik çalışmanızı bu alan üzerinden tamamlayacak, kültür evleri ya da işçi platformları türünden oluşumların sağladığı olanaklardan bu doğrultuda yararlanılacaktır. Genel bir kampanyanız varsa, bu çalışma buraya özellikle ve öncelikle taşınacak, dağıtım gruplarınızın öncelikli alanları bu türden seçilmiş alanlarınız olacaktır. Bu bir başka temel nokta. Bu açılıp irdelenebilir ama genel planda açık bir konu olduğu için burada hatırlatmakla yetiniyoruz.

Biz iki temel alandan, illegal alan ve açık alandan yürütülen parti çalışması birbirini

tamamlamalı diyoruz. Bu çalışmanın her birinin kendine göre bir anlamı ve yeri var. Genel planda alındığında, partimizin mücadele ve örgütlenme anlayışı içerisinde bunların tuttuğu yer bellidir. İlegalitenin temel alınması ve bu temel üzerinde legalitenin etkin ve çok yönlü istismarı partimiz için yeterince açık konulardır. Bunlar üzerinde burada yeniden durmak gerekmiyor. Burada üzerinde asıl durulması gereken nokta, ki bu bizi tartışacağımız konuya getirecek, sınıfa yönelik politik çalışmanın çok değişik biçim, yöntem ve araçlarıdır. Partinin her zaman olağan bir propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyeti vardır. Bu kesintisiz faaliyeti parti örgütleri ve onları saran çeper örgütleri sürdürür. Partinini bu olağan siyasal çalışması doğaldır ki öncelikle seçilmiş alanlara yönelir.

Partinin her zaman olağan bir propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyeti vardır. Bu kesintisiz faaliyeti parti örgütleri ve onları saran çeper örgütleri sürdürür. Partinini bu olağan siyasal çalışması doğaldır ki öncelikle buralarda dağıtırsınız. Afişler hazırlamışsındır, bunu öncelikle buralarda dağıtırsınız. Afişler hazırlamışsındır, büyük kentlerin merkezlerine asmanın yanı sıra, özellikle buralara asarsınız. Bu normal propaganda-ajitasyon faaliyetidir.

İlgili bölgedeki parti komiteleri seçilmiş fabrikalara adam sokmaya çalışarak, sektördeki işçileri belli biçimlerde etkilemeye çalışarak, sistematik bir propaganda-ajitasyonla oraya yüklenir. Aynı yüklenmeyi açık alan da yapar. Örneğin, kriz patlak vermiştir, konuya ilişkin özel sayı hazırlamışsındır, bunu öncelikle buralarda dağıtırsınız. Afişler hazırlamışsındır, büyük kentlerin merkezlerine asmanın yanı sıra, özellikle buralara asarsınız. Bu

normal propaganda-ajitasyon faaliyetidir. Partinin propaganda-ajitasyon faaliyetinde bir süreklilik vardır. Elinde herhangi bir özel araç olmasa da, bir partinin normal propaganda-ajitasyon ve teşhir araçlarıdır bunlar. Sonuç olarak, açıktan ve örgüt alanından sürdürülen bu çalışma özellikle ve öncelikle bu alanlarda yoğunlaştırılacaktır.

İkinci bir temel kanal sendikal çalışma ve sendikalarda çalışmadır. Bir başka çalışma ve yüklenme alanıdır. Bu ise, dönemsel sendikal çalışmanın sorunları üzerinde yoğunlaşmayı kendiliğinden gerektirmektedir. Sınıfa yönelik çalışmanın döneme uygun bazı özgün araçlarını (platformlar, kültür evleri vb.) üçüncü bir bahis olarak ele almadan önce sendikalar ve sendikal çalışma sorunu üzerinde biraz duralım.

Örgütsüzleştirme saldırısı ve sendikalar

Burjuvazinin dünya ölçüsünde sınıfı örgütsüzleştirme, bu çerçevede sendikaları işlevsizleştirme saldırısı var. Neo-liberal saldırının temel önemde bir boyutudur bu. Bu, hiç de ‘89 yıkılışı ile başlamış bir saldırı da değildir. Son 20 yılın olayıdır, ‘80’li yılların başlarında gündeme getirilmiş ve aralıksız olarak bugüne kadar sürdürülmüştür. ‘89 sonrasında ise bu saldırı adeta dizginlerinden boşalmıştır.

Sendikaları mümkün mertebe etkisizleştirmek, böylece sınıf hareketini örgütsüzleştirme yoluyla tümten güçten düşürmek, paralyze etmek, sermayenin uluslararası nitelikteki saldırısının temel stratejik hedeflerinden biridir. Bunun ‘89 yıkılışından sonra dünya çapında genelleştiğini ve iyice pervasız bir hal aldığını görüyoruz.

Taşeronlaştırmaydı, özelleştirmeydi, demokratik hakların gaspıydı, IMF reçetelerinin şu veya bu yöntemle dayatılmasıydı, bir dizi yöntemle sınıf örgütsüzleştiriliyor, sendikalar işlevsizleştiriliyor.

Türkiye üzerinden baktığımızda daha da özgün durumlar görüyoruz. Türkiye’de sendikal hareket 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte zaten önemli ölçüde güçten düşürüldü. Sendika bürokrasisi daha sıkı bir biçimde denetim altına alındı, düzene ve devlete daha sağlam bir biçimde eklemelendi. Böylece sendikalar neredeyse tümten işlevsizleştirildi. Sendikaların sınıfın hak alma mücadelelerinde 12 Eylül öncesi dönemde oynadığı rol büyük ölçüde ortadan kalktı. Sendikalar artık basit ücret mücadeleleri, en sıradan sosyal haklar mücadeleleri de veremez duruma getirildi. Geçmişte, ‘80 öncesinde, bu mücadele iyi-kötü bir parça verilirdi. Şimdi bu da yok, sendikalar ücret mücadelesi vermiyorlar, sözleşmeler bir kural olarak satışla bitiyor.

Bunda sınıf hareketindeki genel zayıflığa bağlı olarak yeterli bir taban basıncının olmamasının da özel bir rolü var kuşkusuz. Bu basıncın nasıl bir rol

oynayabildiğini, sendikaların başındaki satılmış güruhu herşeye rağmen bir şeyler yapmaya nasıl yönelttiğini, ‘89’da patlak veren Bahar Eylemlilikleri’nde somut olarak gördük. Fakat bu özgün bir durumdu, 12 Eylül döneminde birikmiş derin hoşnutsuzluğun kendini yaygın biçimde nihayet dışa vurmasının bir ürünüydü. 12 Eylül askeri-faşist saldırısı işçi sınıfının kazanımlarını ortadan kaldırmıştı ve onu uzun yıllar için bir hareketsizliğe mahkum etmişti. Buna karşı işçi sınıfı saflarında büyük bir tepki birikimi vardı. Bu tepki birikimi kendini tabandan dışarı vuruyordu. Kendiliğinden harekete geçen bu işçi basıncı karşısında sendikacılar da istemeden de olsa bir şeyleri kovalamak zorunda kalıyorlardı.

Sonuçta bu dalga da bir biçimde kırıldı, o dinamizm de bir biçimde boşa çıkarıldı, bunu biliyoruz. ‘90’lı yılların mücadelesi değerlendirilirse, bunu nasıl olduğu izah edilebilir, fakat burada buna gerek yok, zira konumuz bu değil. İşçi sınıfı sonrasında da zaman zaman çıkışlar yaparak sendikacıları yine alanlara sürdü. Biz bu ülkede 20 Temmuzlar, 5 Ağustoslar, 8 Ağustoslar gördük, 300 bin işçinin katıldığı Eylül grevleri gördük, 12 Ekim’de Ankara’da barikatların nasıl aşıldığını gördük. İşçi sınıfı aslında uzun bir zaman sendikacıları bir şeylere yöneltti. Örneğin ‘94 Kasım’ında Ankara’da, işçilerin büyük öfkesi karşısında Bayram Meral ağaçlara tırmanmak zorunda bile kaldı. Ama işçi sınıfı bu basıncı uygulamakla birlikte, sendika bürokrasisini aşarak kendi bağımsız gücü ve inisiyatifi ile bir

sonuca da gidemedi. Onun kendi gücüyle ortaya koyduğu bu dinamizm devrimci bir önderlikle de birleşemedi. Bir sonuç yaratamadığı ölçüde, sınıf dinamizmini tümten kaybetmiş olmamakla birlikte, böyle taban basıncıyla sendikacıları bir şeyler yaptırmak, buradan sonuç almak umudu da zamanla kırıldı. Taban basıncı yıllarca o hava boşaltma eylemlerini gündeme getirdi, ama sonuç değişmediği için bugün işçi sınıfı saflarında buradan gelen bir çaresizlik duygusu var.

Sözü şuraya getirmek istiyoruz. Sendikalar işçi sınıfının kitlesel sınıf örgütleridir. İşçi sınıfının mücadelesinin üç temel biçiminden biri ekonomik mücadeledir. Sendikalar bu mücadelenin temel araçlarıdır. Ama bugün Türkiye’de sendikalar giderek güç kaybediyor, giderek işlevsizleştiriliyor. İşçi sınıfının sendikalara olan inancı ve güveni sürekli zayıflıyor. Ve bugün için işçi sınıfının başka bir örgütü de yok ortada. İşçi sınıfı partisi ile birleşmiş değil, parti örgütlerine dayanıyor değil. Sovyetler, işçi meclisleri türünden politik kitlesel

örgütlenmeleri doğal olarak yok. Doğal olarak diyoruz, zira sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyinde bunların olmasının koşulları yok. Halihazırda sınıfın kitlesel tek örgütüdür sendikalar. Ve işçi sınıfının sendikalara da olan inancını kaybetmesi, burjuvazinin hedeflediği amacının görelisi olarak gerçekleşmesi demektir. Bu nedenle sendikaların işlevsizleştirilmesi küçümsenemez, buna seyirci kalınmaz. Tam tersine, bunları sınıf mücadelesinin önemli imkanları olarak değerlendirmek gibi bir sorununuz var. Nitekim partimizin programı da bunu temel önemde bir stratejik ilke olarak formüle etmiş bulunuyor.

Bu durumda biz sendikal çalışmayı, sendikaları tabandan devrimcileştirme ve onlara taban inisiyatifi ve örgütlenmesi ile işlev kazandırma işini artık daha ciddi bir biçimde ele almak, sendikaları daha yakından izlemek ve sendikal cephede mevzi kazanmak meselesini gereğince önemsemek durumundayız. Bu sorun kongerede de gündeme getirildi ve üzerine son derece aydınlatıcı değerlendirmeler yapıldı. Ama partinin yaşadığı sorunlar, sıkıntılar, buna bağlı olarak sınıf çalışmasındaki gerileme, kongrede ortaya konulan genel perspektifin somutlanmasını geciktirdi, bir bakıma bugüne erteledi.

Sendikal çalışmada sınıf çizgisi

Son on yıl üzerinden baktığımızda, Türkiye solunda sendikal cephede üç yol tutulduğunu görüyoruz. İlki, TDKP ile başlayıp onun tasfiye olmasının ardından EMEP ile sürdürülen çizgidir. Sendikal bürokrasiye yaranarak, ara kademe sendika bürokrasisinin konum ve eğilimlerine uygun düşen bir ideolojik-politik çizgiye kayarak onu sözde etkileyip kazanmak ve böylece sendikal mevziler ele geçirmek. Belli şubeler ya da bir-iki önemsiz sendika üzerinden EMEP’de bunun örnekleri var.

İkincisi, geleneksel küçük-burjuva akımların şu veya bu marjinal sendika üzerinden kendine özel bir alan açması ve bu eksende dolanıp durması. Birileri DİSK’te o güne kadar boş bulunan bir işkolu üzerinden işe başlıyor, içini doldurmaya çalışıyor, oluyor güya sendikal mevzi. Bunun nispeten başarılı bir örneğini Nakliyat-İş oluşturuyor.

Ama üçüncü bir yol var ve partinin yolu bu olmalıdır. Parti kendi boyuna göre sendika seçmez. Sınıf nesnel bir güçtür, üretimde tuttuğu yerle. Biz boyumuza göre sınıf kesimleri ya da örgütleri seçemeyiz, bizim için önemli olan sınıf hareketinin kritik sektör, fabrika ya da işletmeleridir. Seçimimizi bu nesnel ölçüde göre yaparız. Neresi temel önemde ise, hangi sendika, hangi işkolu önemliyse, kendimizi ona göre konumlandırırız. Örneğin bizim için metal işkolu önemliyse, bu durumda yapılması gereken bu alandaki sendikalar içinde, onların tabanında etkin olmayı başarabilmektir. Petrol işkolu önemliyse, bu işkolundaki temel sendikalar içinde etkin olmayı bilebilmektir. Tekstil Türkiye’de özel bir yer tuttuğu için bu işkolunda bir yer tutabilmektir vb.

Biz sabırlı bir politik taban çalışmasıyla, sınıf tabanında güç bulabildiğimiz ölçüde sendikalarda güç olacağız. Dolayısıyla sendikal çalışmada mesafe almamız, ancak sınıf çalışmasında alacağımız mesafeyle birlikte, onunla içiçe olabilir. Elbette bunun tersi de doğrudur. Sendikalarda bir biçimde mevziler kazanmadan sınıf kitlesi üzerinde etkinlik kuramayız. Burada böyle bir organik bütünlük ve karşılıklık var. Burada bir kopmaz bir içiçelik var, bunun altı özellikle çizilmelidir.

(*TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in Eylül 2001 tarihli 225. sayısından alınmıştır...*)

Parti kendi boyuna göre sendika seçmez. Sınıf nesnel bir güçtür, üretimde tuttuğu yerle. Biz boyumuza göre sınıf kesimleri ya da örgütleri seçemeyiz, bizim için önemli olan sınıf hareketinin kritik sektör, fabrika ya da işletmeleridir. Seçimimizi bu nesnel ölçüde göre yaparız. Neresi temel önemde ise, hangi sendika, hangi işkolu önemliyse, kendimizi ona göre konumlandırırız. Örneğin bizim için metal işkolu önemliyse, bu durumda yapılması gereken bu alandaki sendikalar içinde, onların tabanında etkin olmayı başarabilmektir. Petrol işkolu önemliyse, bu işkolundaki temel sendikalar içinde etkin olmayı bilebilmektir. Tekstil Türkiye’de özel bir yer tuttuğu için bu işkolunda bir yer tutabilmektir vb. Biz sabırlı bir politik taban çalışmasıyla, sınıf tabanında güç bulabildiğimiz ölçüde sendikalarda güç olacağız.

Aktif Dağıtım işçilerinin direnişi sürüyor

Daha önce kendilerine imzalatırılan istifa dilekçelerinin iptali için eyleme geçen Aktif Dağıtım işçilerinin eylemi üçüncü haftasına girdi. İstanbul'daki ana firmada da sendikalaştıkları için atılan işçilerin başlatmış olduğu eylemde TÜMTİS yöneticileri ve Aktif Dağıtım işçileri keyfi olarak gözaltına alındılar. Gözaltı süresinin uzatılmasıyla Aktif Dağıtım'da sürmekte olan eylem yeni bir boyut kazandı. İstanbul'da sendikacıları şikayet ederek gözaltına aldırان işveren, burada da müdürleri aracılığıyla yeni komplolar tezgahlıyor. Çalışmakta olan bir işçinin eylemde olan işçilere bıçakla saldırmaya çalışması ve polisın suç delilini ortadan kaldırarak olayın üstünü örtmeye çalışması eylemci işçilerin tepkisine yolaçtı. 26 işçinin devam ettirdiği eylemin İstanbul'daki gözaltıların akibetine bağlı olarak devam edeceği belirtiliyor. Aktif Dağıtıma sendikanın girebilmesi için çoğunluğun sağlanması gerekiyor. Başka illerde de şubeleri bulunan Aktif Dağıtım'da işçilerinin kazanabilmeleri için kararlı bir mücadele sürdürmeleri gerekiyor.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Direnisteki Aktif Dağıtım işçileriyle konuştuk...

“Asıl terörist onlar...”

- Eyleminizin amacını anlatır mısınız?

1. işçi: Burada

beklememizin amacı sigortalı arkadaşlarımıza gereksiz yere imzalatırılan istifa dilekçelerinin geri alınmasıydı. Tabii direnişimizin başka amaçları da vardı. Sendika olayı vardı. Buradaki arkadaşlarımızın hepsi TÜMTİS'e üye oldu. İşveren bizi haksız yere sömürdüğü için direnişeyiz. Gelişmeleri takip ediyoruz. Bir gözümüz İstanbul'da. Burada bir şey yapamıyoruz. Tek amacımız İstanbul'daki arkadaşlarımıza destek vermek. İstanbul'daki temsilci arkadaşlarımızın sigortalı arkadaşlarımıza destek vermesini bekliyoruz. Onların da vergi mükellefi olduğu için borçları çok, buradaki arkadaşlarımızla aynı durumda. Devlet bizi sömürüyor, işveren sömürüyor. Bu yüzden artık çalışmamızın bir anlamı kalmadığını anladık. Bir de buradaki arkadaşlarımızın işten atılması bizim zorumuza gitti. Bizim yüzümüzden oldu diye düşündük. Buradaki arkadaşlarımıza destek olmak amacıyla ben buraya çıktım.

- Geçenlerde bıçak çekme olayı yaşanmış...

1. işçi: 2-3 gün önce yaşandı, olayda arkadaşımız da vardı. Burada çalışan arkadaşla sendikadan arkadaşlarımız görüşmek istedi. Biz onlara iyiniyetle, konuşmak amacıyla yanaştık. Onlar bize bıçak çektiler, arkadaşlarımıza saldırdılar. Olayın içinde polis de vardı. Polis bizi dışladı. Biz eline bıçağı verdiğimiz halde bıçak çıkmadığını söyledi. Polis tek taraflı oynuyor, hep bizi dışlıyor. Bizim burada beklememizin bir amacı olmadığını söylüyor. Ama biz buna inanmıyoruz. Bizim amacımız işyerine TÜMTİS Sendikası'nı sokmak ve rahat bir çalışma ortamı sağlamak.

2. işçi: Burada diyorlar ki, bu sendikacılar mafya, bu sendikacılar terörist, bu sendikacılar adam kaçırıyor, dövüyor vb. Hepimiz işçiyiz. Sendikacı da bir işçi. Yani bunlar terörist mi oldu işçi olunca? Biz o gün konuşmaya gittik. Aramızda 5 metre bir mesafe varken hiç beklenmedik bir anda bıçağı çekti, direkt üstüme yürüdü. Ben düştüm, her tarafım yara oldu. Asıl terörist onlar. Biz terörist değiliz. Sendikacılar terörist değil.

1. işçi: Terörist asıl kendileri, yani işveren.

2. işçi: Camı kendisi kırıyor burada, ondan sonra da sendikacıların üstüne atın diyor. Polis de ona göre müdahale etsin, kovalasın diye. Polisin eline kendimiz verdik koca kasap bıçağını. Polis burada yok etti o bıçağı. Karakoldan buraya 3 polis getirdik, ama sivil polis onu yoketmişti. Yasalar tabii kendi çıkarları için. Burada terörist hep biz oluyoruz. Belki orada vurulsaydım ben, sendikacıların üstüne kalacaktı. Diyeceklerdi ki, sendika kendi adamlarını vurdu. Basında da böyle açıklanacaktı. Kendi kafalarına göre basını çağırıp, onlara da o şekilde bir açıklama vereceklerdi. Hak ve adalet yok artık. 15-20 gündür kapıdayız, hiç mi hiç ellerini vicdanlarına koymuyorlar. Arkadaşlara da sesleniyorum buradan. Çalışan arkadaşlar hiç mi düşünmüyorlar olup biten olayları?

Beşer Balata'da işçi kıyımı

Beşer Holding bünyesinde kurulu olan Beşer Balata, iç ve dış piyasaya balata imalatı yapan bir metal fabrikası. Bu holdinge ait aynı alanda üretim yapan birden fazla işletme var. Şu an işçi kıyımının yapılmış olduğu fabrika, Gaziemir Serbest Bölgede kurulu ve yaklaşık 80 işçiyle üretime devam ediyor. Serbest bölgede olması nedeniyle sadece yurtdışına imalat yapıyor.

Buradaki sendikal çalışma, Birleşik Metal Sendikası'nın yetki kazanması için 2001 Temmuz'unda başlamış. Fabrikasını daha da büyötmeyi hedefleyen işveren, bitmek üzere olan bu sendikalaşma sürecini baltalamak için iki hafta önce 10 işçiyi işten çıkarmış.

Metal sektöründeki çalışma koşullarının ağırlığı Beşer Balata fabrikalarında da fazlasıyla yaşanıyor. Son derece sağlıksız koşullarda üretim yapan işçiler çok az bir ücretle çalışmaya mahkum ediliyor. Bu nedenle Birleşik Metal'de örgütlenmeye başlayan Beşer Balata işçileri, kararlılıklarını Beşer Balata'nın merkezi konumundaki Pınarbaşı yolu üzerinde kurulu olan fabrikasının önünde iki haftadır bekleyerek gösteriyorlar. Birleşik Metal'in örgütlü olduğu bu fabrikada da 60'ı taşeron olmak üzere yaklaşık 150 işçi çalışıyor.

İşlerine geri dönmek ve sendikal örgütlülüğün kabul edilmesi amacıyla iki haftadır fabrika önünde bekleyen Beşer Balata işçilerinin en önemli avantajı, şu an çalışmakta olan işçi arkadaşlarının hem sendikal örgütlülüğü devam ettirmeye çalışmaları, hem de diğer bir işletmede çalışan işçilerin Birleşik Metal üyesi olmaları.

Fabrika önünde süren inatçı bekleyişin kendi başına bir eylem olmasından yola çıkarak, çeşitli eylemliliklerle güçlendirilmesi gerekiyor. Beşer Balata işçileri ortaklaşa sürdürecekleri bir eylemlilikle, sergileyecekleri sınıf dayanışmasıyla kazanmanın yolunu açacaklardır.

Yaşasın sınıf dayanışması!

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Beşer Balata işçileriyle konuştuk...

“Sendikalaştığımız için işten atıldık”

- Eyleminiz hakkında bilgi verebilir misiniz?

İşçi: Buradaki eylemimiz sendikamızın öngördüğü doğrultuda devam ediyor. Sonuna kadar da devam edecek. Sendikamız da bu işte çok başarılı.

- Yani sendikalaştığınız için işten atıldınız?

İşçi: Evet sendikalaştığımız için işten atıldık.

- Kaç kişi işten çıkarıldı?

İşçi: 10 işçi var burada.

Fabrikada kaç kişi çalışıyor?

İşçi: 80 kişi çalışıyor.

- Sendika hakkının kabulüne yönelik prosedür tamamlanmış mıydı?

İşçi: Tabii prosedür bitmişti. Yasal başvurularımızı yapmıştık. Ondan sonra atıldık. Yetkimiz geldi. Çalışma Bakanlığı'ndan müfettişler de onayladılar sendikadan dolayı atıldığımızı.

- Şimdi ne olacak?

İşçi: Sendika kabul edilecek, bizi de alacaklar. Çabamız bizi geri almalarına yönelik.

- Beşer Balata'da çalışan diğer işçiler sizlere destek veriyor mu?

İşçi: Hem oradan, hem buradan, iki taraftan da desteğimiz var.

- Şu an önünde beklediğiniz fabrikada kaç kişi sendikal?

İşçi: Burada da 80 kişi sendika üyesi.

- Bundan sonra ne yapmayı hedefliyorsunuz?

İşçi: İki haftadır burada bekliyoruz. Yakında sendika konfederasyonumuz DİSK Ankara yürüyüşü planlıyor. Kasım ayında ona katılacağız.

2. işçi: Şu an eylemimiz bu dozda. Ama yarın olmadı, görüşmelerden bir şeyler çıkmadı, bu eylemlerin dozu artarak devam edecek.

- Beşer Balata'da çalışmakta olan işçiler ne düşünüyorlar?

İşçi: Tabii ki onlar da sendikalarına son derece bağlı, sendikalarından yeni bir öneri geldiğinde istenileni yapacaklardır, ki yaptılar da. İlk günlerde burada da, orada da yemek boykotu yapıldı. Oradaki arkadaşlar açken bizim yemek yememiz doğru olmaz dediler ve yemek yemediler. Talebimizi kabul ettirene kadar basamak basamak eylemlerimizi arttıracacağız. Bireysel değil tabii, sendikamızın öngördüğüne.

Çalışan işçilerin yaş ortalaması kaç?

İşçi: Yaş ortalaması genelde 25.

Beşer Balata hakkında kısaca bilgi verebilir misiniz?

İşçi: Burası iç piyasaya çalışıyor. Ama bizim çalıştığımız fabrika serbest bölgede, tamamen yurtdışına üretim yapıyor. Krizden hiç etkilenmedi. Bize, sizi sendikadan dolayı atmadık, kriz var, o yüzden attık dediler. 14-15 aydır hiç zam yapmadılar. Ondan sonra anayasal hakkımızı kullandık diye bizi attılar.

Devrimci tutsaklardan ortak açıklama...

Taleplerimiz kabul edilinceye kadar ÖÖ Direnişimiz kararlılıkla devam edecektir!

20 Ekim ve akabinde 9 Aralık 2000 tarihinde haklı, meşru, demokratik taleplerle başlatmış olduğumuz Ölüm Orucu direnişimiz yeni Ölüm Orucu ekiplerimizin katılımıyla kararlılıkla sürmektedir. Direnişimizin başladığı günden bugüne; haklı, meşru, demokratik taleplerimize baskıyla, terörle, katliamla cevap verildi. Yalan ve karalamalarla, demagojilerle Ölüm Orucu direnişimiz boğulmak istendi. Ancak başaramadılar. Dördüncü mevsimine giren Ölüm Orucu direnişimiz onuncu ayını da geride bırakarak devam etmektedir.

19 Aralık katliam operasyonunda 28 devrimci tutsağı kurşunlarla, bombalarla, yakarak katleden, onlarcasını yaralayan, işkencelerle F tipi işkencehanelerine taşıyan devlet, tüm bu vahşete rağmen devrimci tutsaklara boyun eğdirememiş, teslim alamamıştır. Devrimci tutsaklar maruz kaldıkları katliam ve işkenceler karşısında sinmek, teslim olmak, boyun eğmek bir yana, daha kararlı ve kitlesel bir biçimde haklı, meşru, demokratik taleplerini sahiplenmişlerdir. Bugüne kadar içeride ve dışarıda 32 devrimci tutsak, tutsak yakını Ölüm Orucu direnişinde yaşamını yitirmiştir. Onlarca direnişçi ise geriye dönüşü olmayan zihinsel ve fiziksel sakatlar haline gelmiştir.

Yaşanan bunca katliam, işkence ve insanlık dışı uygulamalarla giderek daha fazla pekiştirilen, tecrit, izolasyon ve tredman hedefli saldırılara karşı Ölüm Orucu Direnişimiz devam etmektedir. Direnişimiz kamuoyuna açıkladığımız taleplerimiz kabul edilene kadar, somut kazanımlarla sonuçlanana kadar devam edecektir. Devrimci tutsakların karşı karşıya kaldıkları uygulamalar ve koşullar ortadadır. Tecrit, izolasyon, hak gaspı ve tredman eksenli uygulamalar yeni yasal düzenlemelerle pekiştirilerek sürmektedir. Her geçen gün yeni baskı, hak gaspı ve saldırı gerekçeleri yaratılarak işkence süreklileştirilmektedir. Adalet Bakanlığı yaşamsal, haklı, meşru, demokratik taleplerimizi karşılamak noktasında hiçbir olumlu adım atmamıştır. Aksine, sürekli Ölüm Orucu eylemimizi ve Ölüm Orucu'nu sürdürme gerekçemiz olan taleplerimizi çarpıtmaya çalışmaktadır. Tecrit ve izolasyona meşruiyet kazandırmaya çalışırken, taleplerimizi ise "karşılanamaz talepler" olarak göstermek için yoğun çaba göstermektedir.

Adalet Bakanlığı yaşamsal, haklı, meşru, demokratik taleplerimize cevap vermek yerine, Ölüm Orucu direnişimizin kendiliğinden biteceği üzerine hesaplar yapmaktadır. Bunun için Ölüm Orucu eyleminin ileri safhasında ve ölmek üzere olan, ya da fiziksel, zihinsel olarak tedavi edilemez biçimde sakatlanmış, bu durumlarıyla da kamuoyunda bir baskı gücü oluşturan Ölüm Orucu direnişçilerinin bir kısmını 399. madde kapsamında tahliye etmektedir. Ama bu sorunu çözmiyor. Koşullar olduğu gibi devam ediyor. Taleplerimiz kabul edilinceye kadar Ölüm Orucu direnişimiz bundan sonra da kararlılıkla sürecektir.

KİMSE MARUZ KALDIĞIMIZ BU İNSANLIK DIŞI AĞIR KOŞULLAR SÜRERKEN TALEPLERİMİZ KABUL EDİLMEDEN DİRENİŞİMİZİN BİTECEĞİNİ, BİTİRİLECEĞİNİ BEKLEMELİDİR. Ölüm Orucu Direnişimiz bir tercihten öte bir zorunluluk olarak kendisini dayatmıştır. Bedenleri ve bilinçlerinden başka hiçbir olanağa sahip olmayan devrimci tutsaklar başka bir yol kalmadığı için böylesine ağır bedeller gerektiren Ölüm Orucu eylemine başvurmuşlardır. Dayatılan tecrit-izolasyon koşullarını, tredman politikalarını kabul etmemiz mümkün değildir. Bunu, biz devrimci tutsaklardan kimse beklememelidir.

Taleplerimizin karşılanması temelinde sorunun çözümünden yanayız. Bu doğrultuda sorunun çözümü için her türlü çabaya, girişime açık olduğumuzu tekrar belirtiyoruz. Sorunun çözümü için çeşitli düzeylerde çaba gösteren kesimlerin Ölüm Orucu eylemimize yaklaşımı da bu eksende olmalıdır. Ölüm Orucu Direnişimize farklı yaklaşımları olanlar olabilir. Bunu anlıyoruz. Ama onlar da

görmelidir ki, sorun sadece bugünün ve sadece bu direnişin sorunu da değildir. Hapishaneler sorunu genel demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Bu mücadelenin bir parçası olarak bu yönüyle de olsa soruna tavır alıp üzerine düşeni yerine getirmelidir. Taleplerimiz demokratik taleplerdir. Kendisine demokratım diyen her kişi ve kurumun direnişimizi ve direnişimizin taleplerini sahiplenmesi demokrat kimliğine sahip olmalarının gereğidir. Kendisine demokratım diyen, hak ve özgürlüklerden yana olan, işkenceye, katliamlara karşıym diyen herkes bir sınav içerisinde. Emperyalizme ve faşizme karşı olan herkes ivedilikle somut çaba sarfetmelidir. İnsani, haklı, meşru, demokratik taleplerimizi sahiplenmeli, bu doğrultuda

çaba göstermelidir. Ölüm Orucu direnişimizin sona ermesi insani, haklı, meşru, demokratik taleplerimizin kabul edilmesine bağlıdır. Kabul edilinceye kadar da, direnişimiz kararlılıkla devam edecektir.

5 Eylül 2001

DHKP-C, TKP(ML), TKİP, TKP/ML, TİKB, DH, TDP, MLKP, DY, MLSPB, PKK/DÇS Davalarından Tutsaklar Adına Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Sefa Gönültaş, Hacı Demirkaya, Can Ali Türkmen, Ramazan Sadıkoğulları, M. Aytunç Altay, Yunus Aydemir, Nizamettin Doğan, Hasan Yüksel, Ziya Büyükişık

TUYAB'ın açıklaması...

Çocuklarımız insanca yaşam için ölüme yattılar İşbirliğini kabul etmeyeceğiz!

Hücre tipi yaşama karşı direniş içerde ve dışarda yaklaşık bir yıldır sürüyor. Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir direniş sergileyen çocuklarımız, F tiplerinde süren işkencelerin, tecritin son bulması için sonuna kadar direneceklerini söyleyerek, "tek kişi de kalsak insanca yaşam koşulları sağlanana kadar direnişimiz sürecektir" diyorlar. Ve ardından 7. ÖÖ direnişçilerinin de sırada beklediğini belirtiyorlar.

Şu ana kadar Ölüm Orucu'nda 33 kişinin ölümü, devlete sorunun çözümü için hala bir adım atılabilmiş değil. Hala inatla çocuklarımızı ölüme göndermekte ısrar ederek kör, sağır, dilsiz tutumlarını sürdürüyorlar. Biz aileler yaşanan onca zulmün ardından İçişleri Bakanlığı'nın bir açıklamasıyla daha sarsıldık. Geçtiğimiz günlerde İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen, biz ailelere çağrı yaparak işbirliği teklif ediyordu: "Ailelerin bize yardımcı olmalarını istiyoruz. Çocuklarına ölüm orucunu bıraktırsınlar. Ölüm oruçları için bu son uyarıdır. Gerekirse müdahale edilir..."

Bu açıklama, yaşadığımız diğer tecrübeleri de düşündüğümüzde, yeni bir katliamın mesajını veriyordu bize. Çünkü ne zaman ki "hayata döndüreceğiz" dediler, hayatlarını kararttılar çocuklarımızın. Onlarca ölü, yüzlerce yaralı ve sakat... Bu mudur hayat kurtarmak?

Bakanın bu açıklamasından kaygılanan biz aileler tüm kamuoyunu hücre tipi yaşama karşı çıkmaya ve tecrite, işkenceye karşı insan yaşamını savunmaya çağırıyoruz.

Çocuklarımız onurumuzdur, öldürtmeyeceğiz!

TUYAB

(Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)

Ölüm Orucu şehidi Gülay Kavak ölümsüzlüğe uğurlandı...

“Gülay Kavak ölümsüzdür!”

Ölüm Orucu Direnişi'nin 1. ekibinde yer alan Gülay Kavak 7 Eylül günü Küçükarmutlu'daki direniş evinde şehit düştü. Kavak'ın yaşamını yitirmesiyle ölüm orucunda şehit düşenlerin sayısı 33'e yükseldi.

Gülay Kavak için 8 Eylül'de Küçükarmutlu'da bir uğurlama töreni düzenlendi. Ölüm Orucu şehitlerinin resimleriyle kızıl bayraklar taşıyan kitle cemevi önünde toplandı. Mahalle içerisinde bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşte “Gülay Kavak ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı ve sırayla direniş evleri dolaşıldı. Yürüyüş kolunun önü mahalle çıkışında polis tarafından kesildi. Cenaze burada ambulansa konularak Adli Tıp'a götürüldü.

Adli Tıp'ta yapılan otopsinin ardından Gülay Kavak'ın cenazesi “Gülay Kavak Ölümsüzdür!”, “Anaların öfkesi katilleri bağacak!” sloganlarıyla ve karanfillerle Bartın'a uğurlandı. Bartın'da düzenlenen törenle toprağa verildi.

ÖÖ şehidi Gülay Kavak...

F tipi saldırısına karşı Ümraniye Cezaevi'nde ölüm orucuna başlayan ve tahliye edilmesinin ardından eylemine Küçükarmutlu'daki direniş evinde devam eden Gülay Kavak 7 Eylül günü yaşamını yitirdi.

1971'de Zonguldak'ta doğan Gülay Kavak, 1994 yılında DHKP/C davasından tutuklandı. Bir süre Bayrampaşa Cezaevi'nde kaldıktan sonra Ümraniye'ye sevk edildi. Ölüm Orucu eylemine 20 Ekim 2000 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde başladı. 19 Aralık katliamından sonra Kartal'a gönderilen tutsaklardan biriydi.

Durumu kritiklediğinde Şişli Eftal Hastanesi'ne kaldırılan Gülay Kavak burada defalarca zorla müdahale işkencesine maruz kalmış ve bilincini yitirmişti. Hafızasını tekrar kazanan Gülay Kavak, tahliye edildikten sonra Armutlu'da Ölüm Orucu eylemine başlamıştı. 7 Eylül'de ölümsüzleşti.

Gülay Kavak'ın şehit düşmesinden bir süre önce kendisiyle yapılan ve “Yaşadığımız Vatan” dergisinde yayınlanan röportaj... İzine ve

“Direnişimiz zafere kadar sürecek!”

Gülay Kavak: Direnişi sürdürüyorum çünkü direnişimiz teslimiyete, ihanete karşı sürdürülen bir direniş.

Devlet devrimci tutsakları teslim alarak bütün bir halkı teslim almayı hedefliyor. Burada aslında teslim alınmak istenen insan onuru, namusu, ahlakı. Yok edilmek istenen onursa, namussa, ahlaksa; **bir insan onursuz yaşayabilir mi?** Bir insan namussuz yaşayabilir mi? Yaşarım cevabını veren ölüdür. O insan değildir.

Bizim ülkemizi emperyalistler yönetiyor. Emperyalistler bir tane bakan atamışlar. Bizse insanların eşit olduğu, **bağımsız bir ülke için** direniyoruz. Bu yaşadığımız dönem içinde pek çok arkadaşımız bu devlet tarafından

öldürüldü, katledildi, işkencelerden geçirildi. Kendim yaşadım, gördüm. Canlı tanığıyım. Devlet bizi şimdi tahliye etti. Bizi düşündüğünden değil bu, mantığı, aman tahliye olsunlar elimde ölmesinler... Ve biz de direnişimizi artarak sürdürüyoruz. Daha güçlüyüz, çünkü halkımızın içindeyiz. Yan yanayız onlarla... Haydarpaşa

Hastanesi'ndeyken başımıza 10-15 doktor geldi. Tedaviyi kabul ediyor musunuz diye bir sürü şey söyledi. Biz tedavi kabul etmeyeceğimizi, hastanelerde kalmak istemediğimizi söyledik. Baktılar sonuç alamıyorlar, bizi **ayaklarımızdan yataklara zincirlediler**. Kapıda polisler bekliyorlardı. Oysa kendi yasalarına göre bile olmaması gereken birşeydi bu.

Tedavi kabul etmiyoruz, yemek getirdiler. **Yemekler masada yarım saat kalacak** diyorlardı. Sonrasında hücrelere geri götürdüler. İki gün hastaneye iki gün hapisaneye götürüyorlardı.

Kartal Devlet Hastanesi'ne, özel araştırma hastanelerine kaldırdılar. Orası tam bir işkence merkezi gibi çalışıyordu. Biz en baştan beri bilincimiz kapansa dahi tedaviyi kabul etmediğimizi belirtmemize rağmen, bilincimizi yitirdiğimizde serum taktılar. Kendimize gelip çıkardığımızda bu kez bir daha müdahale ettiler. **Resmen işkence yapıyorlardı. ...**

Direnişimiz zafere kadar sürecek. Bizim istediklerimiz atla deve değil. Bizim istediklerimiz insanca yaşama koşullarının sağlanması. Bir insan kendi evinde bile yalnız başına yaşayamaz. Hücrelerde, tecritte bulunan yoldaşlarımız yıllarca bu koşullarda yaşamaya mahkum edilmeye çalışılıyor. Biz tecritin kaldırılmasını istiyoruz.

TAYAD'ın açıklaması...

Armutlu hedef gösterilerek yeni bir operasyon zemini hazırlanıyor

İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen Armutlu'yu hedef göstererek ikinci bir 19-22 Aralık operasyonunun zeminini hazırlamaktadır.

Biz de onları uyarıyoruz!..

İçişleri Bakanı hedef göstereceğine yakınlarımızın taleplerini kabul etmelidir.

Ölüm Orucu bütün baskı ve yalanlara rağmen 329. gününde hastanelerde, F tipi hapishanelerde ve dışarıda devam ediyor.

Ölüm Orucu eylemi 329. gününde devam ederken, 10 Eylül Pazartesi tarihinde İçişleri Bakanı Kazım Yücelen Taksim'deki eylemin ardından basına ve kamuoyuna açıklama yaparak, Armutlu'daki Ölüm Orucu eylemini sürdürenleri hedef göstererek, yeni bir operasyon zemini hazırlamaya çalışmaktadır. Ölüm Orucu'nda olan yakınlarımıza ve biz ailelerine son kez çağrıda bulunarak, aileleri işbirliği yapmaları ve yakınlarımızın Ölüm Orucu'nu bırakmalarını açıklayarak müsamahalı davranmayacaklarını söylemiştir. “Devletimiz pazarlık yapmaz, karardır, verdiği karardan dönmez” diyor açıklamasında.

DEVLETİ BİZ, ULUCANLAR'da hamamda işkenceyle katlettiği yakınlarımızın cesedinden tanıyoruz.

DEVLETİ BİZ, Buca'da, Ümraniye'de katlettiği yakınlarımızdan tanıyoruz. 19-22 Aralık tarihinde katlettiği, “DİRİ DİRİ YAKTIĞI” yakınlarımızın kömürleşmiş cesetlerinden tanıyoruz.

Copla tecavüz ettiği, oğullarımızdan ve kızlarımızdan tanıyoruz.

ZORLA MÜDAHALE İŞKENCESİYLE hapishanelerde ve hastanelerde yıllarını ve hafızalarını çaldığı yakınlarımızdan tanıyoruz.

DEVLET GÜÇLÜ OLDUĞUNU F TİPİ HAPİSHANELERLE Mİ KANITLIYOR? DEVLET GÜÇLÜ OLDUĞUNU GÜN GÜN YAKINLARIMIZIN

EN DEMOKRATİK TALEPLERİNİ KABUL ETMEK YERİNE SEYİRCİ KALDIĞI ÖLÜMLERİNİ SEYREDEREK Mİ KANITLIYOR?

Biliyoruz, bu Ölüm Orucu eylemi talepler kabul edilene kadar içeride ve dışarıda devam edecektir. Yakınlarımız ve biz de kararlıyız.

Armutlu'yu hedef göstererek ikinci bir 19-22 Aralık operasyonu yaşanmasına neden olacaktırlar. Yakınlarımız daha önce yine bu açıklamaların ardından ve Armutlu'daki polis ablukasından kaynaklı tüm basına ve kamuoyuna “herhangi bir müdahale olduğunda, Armutlu'daki evlerden birine ve arkadaşlarından birine zarar verildiğinde KENDİLERİNİ YAKACAKLARINI” açıklamalarına rağmen, bilinçli olarak yine Armutlu hedef gösterilmektedir. Yakınlarımızın başına gelebilecek herşeyden açıklama yapan başta İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen olmak üzere bütün devlet yetkilileri sorumlu olacaktır. Basın İçişleri Bakanı'nın bu açıklamasına, oyununa uyararak yeni bir katliama ortak olmamalıdır.

Armutlu'daki Ölüm Orucu eylemi halktan kopuk bir eylem değildir. Ölüm Orucu'nu sürdüren insanlar bu halkın insanlarıdır. Talepleri sadece onların talepleri değil, hepimizin yani bütün halkın talepleridir.

Bizler de yakınlarımızın talepleri kabul edilinceye kadar Ölüm Orucu eyleminin dışında olmayacağız. Kendilerini yukarıda anlattığımız, çocuklarımıza yaptıklarından tanıyoruz.

Kendileri ile işbirliği yapma çağrısı yapacaklarına evlatlarımızın taleplerini kabul etmeliler. Bizler de onları uyarıyoruz. Yeni bir katliamdan kendileri sorumlu olacaktırlar.

TAYAD'lı Aileler

3 Eylül 2001

ABD Balkanlar'da hakimiyetini pekiştiriyor

Hammadde kaynakları bulunmayan Balkanlar'da emperyalistlerin iştahını kabartan temel neden Yugoslavya'nın stratejik konumudur.

Yugoslavya transfer ve kara ulaşımı bakımından uygun koşullara sahip. Denize ve Tuna nehrine sınırı var. Kuzey ve Orta Avrupa'yı Ortadoğu ve Orta Asya'ya birleştiren, yine Akdeniz ülkelerini Orta ve Doğu Avrupa'ya birleştiren kavşakta bulunuyor. Kısacası, kara, su, havayolu koridorlarının tümünü kontrol ediyor olmasından dolayı jeo-politik bir öneme sahip.

Amerika'nın Kosova savaşında doğrudan hedefi, Salzburg'dan Selanik'e kadar dört kol üzerinden uzanan X. koridordu. Batı Avrupa'yı Ortadoğu'ya bağlayan, ekonomik ve lojistik açıdan önem taşıyan bu koridorun bir kolu da İstanbul'dan geçen IV. koridorla birleşiyor.

ABD, Avrupalı emperyalistler tarafından X. koridorun geliştirilmesi, özellikle yeni boru hattının Romanya'nın Karadeniz kıyısından İtalya'nın Trieste limanına kadar getirilmesine karşı büyük bir direnç göstermişti. Çünkü Avrupa bu boru hattı sayesinde ABD'ye bağımlı olmadan Hazar Denizi'nden petrol sağlayabilecek. Bu boru hattının Rusya'daki Druzhba boru hattına bağlanması, Avrupa'nın petrol ihtiyacının tümüyle ABD'den bağımsızlaşması anlamına geliyor.

Su yolu olan Tuna da aynı derecede önemli VII. koridorunu oluşturuyor. Bu su yolu da Kuzey Denizi'yle

Karadeniz'le, ayrıca Kafkaslar ve Hazar Denizi ile birleştiriyor. Amerika'nın Yugoslavya'ya uyguladığı ambargo ile bu işlevi önemli ölçüde sınırlandı. Kosova savaşındaki NATO bombardımanı aslında Avrupa'ya büyük zarar verdi. 2. Dünya Savaşı sonrasında Tuna ülkeleri milyarlarca mark yatırım yaparak, Kuzey Denizi'nden (Rotterdam) Karadeniz'i (Costanta) birleştiren Tuna

koridorunu inşa etmişlerdi. Ama şu an Tuna köprülerinin yıkılması ile VII. koridor işlemez hale gelmiş bulunuyor. Amerika Kosova savaşında havaalanları, karayolları ve Tuna üzerindeki köprüleri bombalayarak X. ve VII. koridorları tümünden devre dışı bıraktı. Böylece Avrupalı emperyalistler gerçekte üzerine bastıkları toprakları bombalamış oldular. ABD'nin şimdiki stratejik hedefi VIII. koridor. Bu koridor, Karadeniz'de Bulgaristan'ın Burgas limanından Makedonya'da Üsküp üzerinden geçerek Arnavutluk'ta Adriya kıyısında Durres'e kadar uzanacak.

Bu hat, dünyanın en zengin petrol ve doğalgaz

rezervlerinin olduğu Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya'ya yönelik gerçekleştirilecek müdahaleler nedeniyle Balkanlar'a stratejik bir önem yüklüyor.

Avrupa koridorlarının Avrupalıların çıkarlarına hizmet edenleri Kosova savaşında NATO bombalarıyla tahrip edilmişti. VIII. koridor resmi olarak Avrupa koridoru olmasına rağmen, planları Clinton hükümeti döneminde hazırlandı ve Amerika finanse etti. Bu koridoru güvence altına almak ABD emperyalizmi için büyük öneme sahip. Çünkü VIII. koridorda uzanan borulardan petrol akacak. Ticaretin nabızı burada atacak. Komünikasyon hattı çoktan planlanmış durumda. Bunların büyük çoğunluğu ise Amerikan tekellerinin yatırımları olacak.

Bu nedenle, Amerika bölgeyi işgal ederek denetimi altında tutmakla kalmayacak, Batı Avrupa'yı da yakından takip edebilecek.

Amerika bölgeye yerleşebilmek için NATO'nun yanında "kara ordusu" UÇK'yı da tutuyor. VIII. transfer koridorunu oluşturamadığı ve oradaki Amerikan yatırımlarını güvence altına alamadığı sürece de UÇK'ya dokunmayacaktır.

İşte bu nedenlerle, başta Amerika olmak üzere Avrupalı emperyalistler Balkanlar'ı istikrarsızlığa sürükleyerek balkanlaştırıyor, etnik farklılıkları kışkırtıyor, bölgeye müdahale etmek için kullanıyorlar. Sonra da "insani" müdahale adı altında bölgeyi işgal ediyorlar.

NATO'nun başlangıçta Makedonya'da bir ay kalacağı söylenmişti. İşgalden bir hafta sonra askerlerin çekilmesiyle yeniden bir istikrarsızlık ortamı doğabilir gerekçeleri sıralamaya başladılar bile. NATO güçleri 6 yıldır da Bosna'yı işgal altında tutuyorlar. Oraya da bir yıllığına gittiklerini söylemişlerdi.

Dünyadan kısa kısa...

Yunanistan'da küreselleşme karşıtı gösteri

Yunanistan'da Selanik Ticaret Fuarı'nın açılış törenleri protesto gösterileriyle karşılandı.

Başbakan Kostas Simitis konuştuğu sırada, dışarıda fuarı protesto eden yaklaşık 200 kişilik bir grup içeri girmek istedi. Bunun üzerine kolluk güçleriyle protestocular arasında çatışma çıktı. Küreselleşme karşıtı slogan atan göstericiler havai fişek ve şişelerle kendilerini korudular.

Almanya'da inşaat işçileri eylemde!

Almanya'nın kuzeyinde çalışan 4000'e yakın inşaat işçisi Schewerin'de toplanarak ücretlerinin düşürülmesini protesto ettiler.

Sendika yetkilileri eylemde yaptıkları konuşmada, ücretleri düşürülmesinden derhal vazgeçilmesini ve bölgesel TİS sözleşmelerine uyulmasını istediler. Ayrıca, Doğu Almanya'da kurulu birçok inşaat firmasının Batı Almanya'daki kentlerde iş aldığını, buradaki işçilerin Doğu Almanya'daki ücretlere göre çalıştırılmak istendiğini vurguladılar.

İşçiler eylemlerini daha kitlesel bir biçimde sürdürmek kararlılıklarında.

Fransız Moulinex tekelinin işçi kıyımı kararına öfke!

Elektronik eşya tekeli Moulinex fabrikası yönetim kurulunun geçen hafta yaptığı toplantıdan iki işletmenin kapatılacağı kararı çıktı. Buna göre Fransa'nın değişik yerlerinde kurulu olan fabrikalardan toplam 2500 kadın işçi işten atılacak.

Bu karar büyük çoğunluğu kadın olan işçilerin tepkisine yolaçtı. İşçiler yaptıkları protestolarda, iflasın sahte olduğunu haykırarak, "Moulinex kadını sokağa attı!" sloganlarıyla yürüdüler.

Meksika'daki Volkswagen grevinin ardından

Son yıllarda taşeronluk uluslararası bir norma dönüştü. Emperyalist tekeller dünyanın geri kalmış ülkelerini adeta bir taşeronluk alanına çevirdiler. Sermaye fazla emek gücü gerektiren üretim dallarını geri kalmış ülkelere transfer ediyor.

Latin Amerika'daki taşeron ülkelerin en önemlilerinden biri Meksika. Dünyadaki en büyük otomobil tekellerinden biri olan Volkswagen (VW) aracılığı ile Alman burjuvazisi bu ülkede emek sömürsünü doğrudan örgütlüyor. Meksika'da VW'deki işçi ücretleri toplam üretim giderlerinin sadece %3-4'ünü tutuyor; işletme '90'lı yıllarda açıldığında bu oran % 10'lardaydı.

Geçtiğimiz hafta 16 bin kişinin çalıştığı Puebla'daki VW işletmelerinde 18 gün süren bir grev yaşandı. TİS görüşmelerinin tıkanması sonucu 12 bin işçi üretimden gelen güçlerini kullanarak 18 Ağustos'ta işi bırakmışlardı. Tekel ilk başlarda 300 milyon dolar kayba uğramasına rağmen sessizliğini sürdürüyordu. Grev süresince 22.500 arabanın üretimi yapılamadı. VW Meksika'daki üretimini zaten 425 binden 400 bine düşürmeyi planlıyordu. Fazla üretim nedeniyle depolarda bekleyen stoklar bu süreçte eritilebilirdi.

Ama depolardaki stoklar tükenmiş, tüm dünya pazarları için sadece burada üretilen New Beetle, Jetta Cabrio'da sıkıntı çekilmeye başlanmıştı. Grev sürüyor, işçiler sokaklarda "grev, grev, grev!.. Daha sert, daha sert, daha sert!" sloganlarıyla yürüyorlardı. Bu nedenle işveren enflasyonun çok üzerinde bir ücret artışını kabul etmek zorunda kaldı.

Sendikanın ücret artışının kabul edildiği açıklamasının üzerinden henüz birkaç saat geçmişti ki, sermaye şantajcı ve tehditkar yüzünü hemen gösterdi. Almanya'daki VW merkezi, uzun süre önce planlanmış olan 1.5 milyar dolarlık yatırımı Meksika'ya yapmaktan vazgeçtiğini açıkladı. Bu para işyerinin modernizasyonunda kullanılacaktı. İşveren bu tutumunu "koşulların değiştiği" söylemiyle açıklıyordu.

VW tekeli bu yatırımın yapılmasını, mevcut liberal çalışma yasasının sertleştirilmesi, sermayenin çıkarlarını gözetken, kendi deyimleriyle "modern endüstri toplumunun taleplerine uyan" bir yasanın çıkarılması koşuluna bağlıyorlar. Hükümete, ya işçilerin grev hakkını sınırlarsınız, ya da bu yatırımı unuttun tehditi savuruyorlar. Böylece işçi sınıfı hareketini dizginlemek istiyorlar.

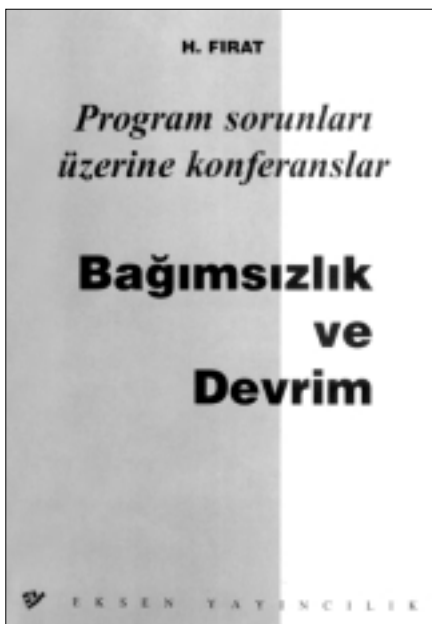
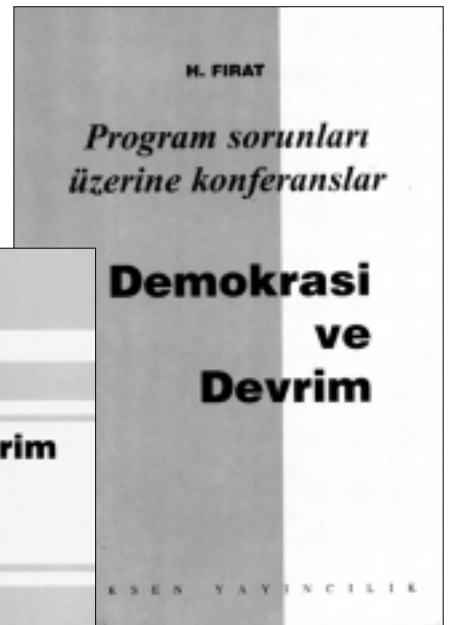
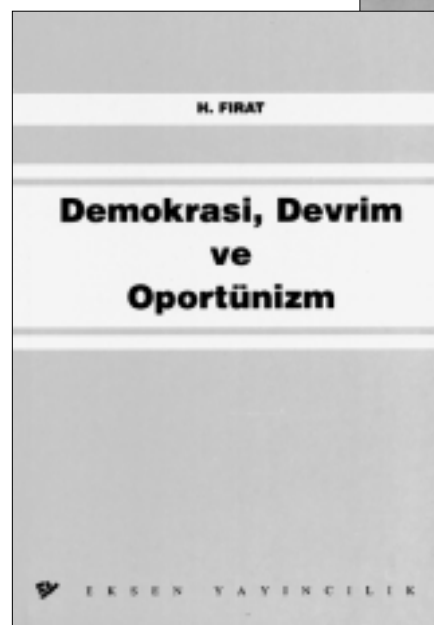
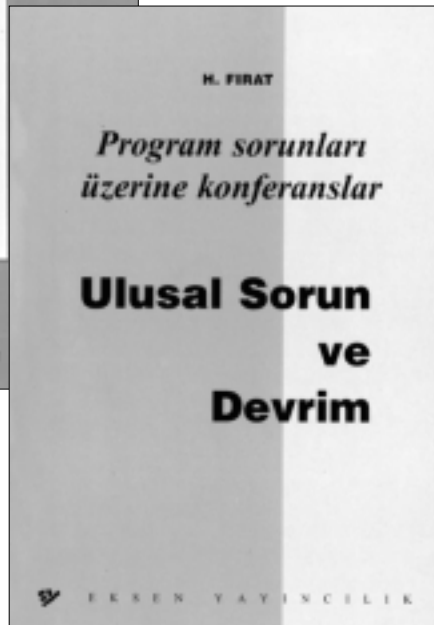
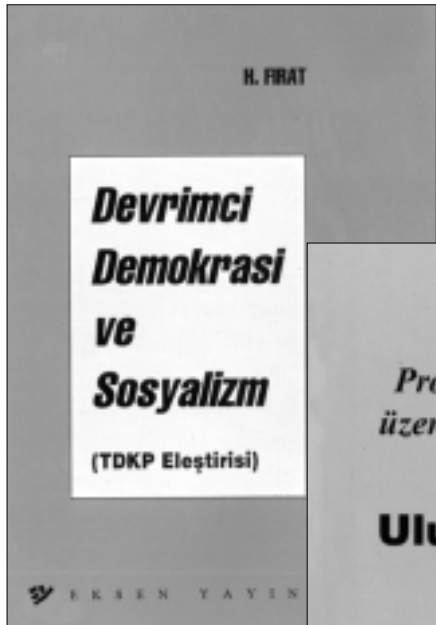
Pueble'da işçiler geçen yıl da 5 gün süren bir greve gitmişlerdi. Bir yıl sonra yeniden bu kez 2.5 hafta süren grev, taleplerini kararlı bir biçimde savunan sendikacı bir işçi kitlesiydi sözkonusu olan. VW tekeline Meksika'daki işletmenin kendileri için uygun olup olmadığını düşündüren en önemli etkendi bu.

VW merkezi, Meksika'daki işletme için planlanan 1.5 milyar dolarlık yatırımın Çin'e yapılacağını, ayrıca yeni Jetta ve Golf modellerinin üretiminin de Çin'e aktarılacağını açıkladı. Çünkü Çin'de işçiler daha uzun süreli çalıştırılıyorlar ve grev yapamıyorlar.

Meksika'daki sendika VW greviyle sınavdan geçti. Yıllardır iktidar partisinin bir parçası gibi davranan CTM'nin sendika bürokratları işçi sınıfını toplu sözleşme masasında her defasında satıyorlardı. Grevci işçiler, sadece işyeri sendikasından değil, birkaç yıl önce kurulan bağımsız sendika UNT'den de sürekli destek aldılar. UNT sözcüsü Meksika'nın en güçlü sendikalarından telefon tekeli sendikası Telmex'in de başkanı. Telmex işçileri grevci VW işçileriyle birlikte geçen hafta birkaç saatlik grev yapmış, kentin ana kavşaklarından birini saatlerce işgal etmişlerdi. Bununla işvereni uzlaşma masasına oturmaya zorlamışlardı.

Şimdiye değin çok az rastlanan farklı işkolunda çalışan işçilerin sınıf dayanışması, işverenler örgütünü telaşa düşürdü. Bu eylemlerin örnek olmasından korkuyorlar ve bu nedenle hükümetten grev eylemlerine karşı sert tedbirler almasını istiyorlar. Değişik işkollarında sınıf dayanışmasının örülmesi sermayenin korkularını büyütüyor.

Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Ölüm Orucu direnişçilerinden bazılarının sağlık durumu

Kandıra F Tipi Kapalı Cezaevi:

M.Ali Eser: 21 Mayıs'ta ÖO'na başladı. Aşırı kilo kaybı, özellikle belden aşağı, bacaklarında ve eklem yerlerinde ağrılar var. Başında sürekli elektriklenme var. Halsizlik ve yorgunluk var.

Vural İlker Düzgün: 20 Mayıs'ta ÖO'na başladı. Aşırı kilo kaybı, vücudunun çeşitli yerlerinde ağrılar var. 10 Eylül'de Adli Tıp'a çıkartıldı.

Abidin Gül: 6 Ağustos günü görüş kabininde düşüp bayıldığı için hastaneye kaldırıldı.

Meriç Solmaz: Hastaneye kaldırıldı. Bilinci gidip geliyor. Durumu ağır.

Sincan F Tipi Kapalı Cezaevi:

Ali Şahmo: 3 Haziran'da ÖO'na başladı. Kollarında uyuşma ve kas ağrıları var. Vücudunu çeşitli yerlerinde ağrılar var. Aşırı kilo kaybı var.

İlhan Emrah: 3 Haziran'da ÖO'na başladı. Dizlerden aşağı ayaklarda uyuşma, nabız düşüklüğü, çeşitli yerlerinde ağrılar var. Yaklaşık 20 kilo kaybetti.

Ankara Numune Hastanesi:

Ercan Uçuk: 3 Haziran'da ÖO'na başladı. Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. İshal, bulantı ve yürüme problemi var. Daha önceki yıllarda yaptığı ÖO'dan kaynaklı sağ tarafından hissetmeme vardı, bu arttı. Kasılmalar ve uyuşmalar var.

Osman Kaan: ÖO 2. ekibinde yer alıyor. 224. gününde. Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. Yerinden kalkamıyor. Sürekli uyuma hissi var. Fısıltıya dahi tahammül edemiyor. Sürekli bir unutkanlık var. Az önce yaptığı şeyleri hemen unutuyor. Mide bulantısı, kusma hissi var. Bir ara ishal oldu. Çok ciddi görme sorunu yaşıyor. Sağ tarafında ayaktan başa kadar uyuşma var.

Mehmet Leylak: ÖO'nun 225. gününde, şiddetli baş ağrıları, mide ağrıları var.

Salahattin Hıra: Sol gözünde ciddi görme bozukluğu var. Aşırı kilo kaybı yaşıyor. Barsakları çalışmıyor, konuşmakta zorlanıyor.

Kemal Yazar: Sıvı alımında azalma var. Gözleri iyi görmüyor, yürüyemez durumda, ellerinde ve ayaklarında uyuşma ve başında ağrılar var. Unutkanlık mevcut. Bilinci gidip geliyor.

Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi:

Zeynel Karabulut, K. Hasan Çoban ve Mesut Deniz: Zorla müdahale edildi.

Edirne F Tipi Kapalı Cezaevi:

Arslan Karşlı ve Savaş Dilek: 1 Eylül itibarıyla 157. günündeler. Aşırı kilo kaybı, eklem ağrıları, mide bulantısı, halsizlik...

Tekirdağ F Tipi Kapalı Cezaevi:

Kenan Oğuz: 11 Mayıs'ta başladı. 20 Ekim'den beri belirli aralarla SAG'yi sürdürüyordu. Aşırı zayıflama, ağızda yaralar mevcut.

Erol Volkan İldem, İbrahim Gezici: 28 Temmuz'da ÖO'na başladılar. Aşırı kilo kaybı, halsizlik var.

Bekir Balyemez: 28 Temmuz'da başladı. '96 ÖD direnişçisi. '96'dan gelen kalpte küçülme mevcut. Aşırı zayıflama var.

Cengiz Kahraman: 28 Temmuz'da ÖO'na başladı. Hemeroid

ve kabızlık var. Aşırı kilo kaybı var.

Uşak Cezaevi:

Mehtap Tayboğa: 11 Eylül tarihi itibarıyla 177. gününde. Yaklaşık 5-6 yılını hatırlamıyor. Her geçen gün hafıza kaybı artıyor. Yürüyemiyor. Çok ciddi görme problemleri yaşıyor. Hala hapishanede ÖO'nu sürdürüyor.

Kırıklar F Tipi Kapalı Cezaevi:

Cebirail Gündoğdu, 6. ekip ÖO direnişçisi, 28 Temmuz'da başladı. Sayımda ayağa kalmadığı gerekçesiyle gardiyanlar tarafından dövüldü. Kafasında şişlikler meydana geldi.

Tuncay Yıldırım: 6. ekip ÖO direnişçisi, 28 Temmuz'da başladı. "Disiplin dışı" davrandığı için havalandırma yasağı getirildi. Mektupları verilmiyor.

Aladdin Karadağ: 6. ekip direnişçisi. Sevk sırasında saldırıya maruz kaldı.

Dışarıda ise;

Alibeyköy Direniş Evi:

Tekin Yıldız: Tahliye edilmesinin ardından ÖO'na tekrar başladı. 11 Eylül itibarıyla 52. gününde. Zorla müdahale sonucu Wernike oldu. Aşırı kilo kaybı, yürümekte ve konuşmakta zorlanma ve ağırlaşma var. Kulakta uğultular, sese ve ışığa karşı duyarlılık.

Aydın Hanbayat: 11 Mayıs'ta ÖO'na başladı.

Geçmişten kalan nörolojik rahatsızlıkları ağırlaşıyor. Aşırı kilo kaybı, yürümede zorlanma, idrarda yanma, zorlanma ve tutamama. Uykusuzluk, unutkanlık, görme bozukluğu, kol ve bacaklarda uyuşmalar, vücutta ödem, ishal.

Sabri Diri: 11 Mayıs'ta ÖO'na başladı. Baş dönmesi, mide bulantısı, aşırı kilo kaybı, ishal, bacaklarda uyuşma, böbreklerde ağrı, kas-eklem ağrıları, aşırı uyku hali

Murat Şahin: 28 Ağustosta başladı. *Devrimci Demokrasi* gazetesi çalışanı.

Küçükarmutlu Direnişi:

TAYAD'lı ailelerden **Arzu Güler, Reşit Sarı, Abdülbari Yusufoglu, Serkan Güneş** Armutlu'da direnişlerine devam ediyor.

Zorla müdahale saldırısından sonra tahliye edilen **Zeynep Arıkan, Ümüş Şahingöz, Madımak Özen, Gamze Turan, Alırza Demir, Hüseyin Akpınar, Dursun Ali Pekin, Ferhat Ertürk, Ulaş Bütün, Halil Aksu, Özkan Güzel, Nurgül Kayapınar ve Haydar Bozkurt** da direnişlerini Armutlu'da sürdürüyorlar.

Ankara'da TAYAD'lı ailelerden **Özlem Durakcan** ve tahliye edilen **Ayşe Baştımur;** Bursa'da **Hakan Yıldırım, Yozgat'ta TAYAD'lı ailelerden Şükran Şahin;** Trabzon'da TAYAD'lı ailelerden **Cihan Devrim Boyu** direnişlerine dışarda devam ediyorlar. *(TUYAB'ın hazırladığı rapordan alınmıştır...)*

İzmir'den kısa kısa...

İHD'den sessiz oturma eylemi

Tahliye olduktan sonra Küçükarmutlu'daki direniş evinde direnişi sürdürürken şehit düşen ÖO şehidi Gülay Kavak için, İHD önünde sessiz bir eylem gerçekleştirildi. İHD yönetimi daha önce gelecek her şehitten haberinden bir gün sonra eylem kararı almıştı. Eylem de bu karar doğrultusunda yapıldı. Eylem saat 18:00'de İHD önünde siyah giyinerek sessiz oturma biçiminde yapıldı. 8 Ağustos Cumartesi günü yapılan eylemde İHD Şube Başkanı Günseli Kaya kısa bir açıklama yapıldı.

İHD'nin hak ihlalleri ile ilgili basın açıklaması

İHD İzmir Şubesi tarafından 11 Eylül Salı günü İHD binasında 12 Eylül faşist darbesi ve Ağustos ayı hak ihlallerine ilişkin bir basın açıklaması yapıldı. Basın metnini İHD Şube Başkanı Günseli Kaya okudu.

Ağustos ayı hak ihlllerine ilişkin yapılan açıklamada özetle ortaya konulan tablo şöyleydi:

Siyasal nedenlerden dolayı 26 kişi gözaltına alınmış, 2 ev basılarak arama yapılmıştır. 1 kişi gözaltında ajanlık teklifi ve cinsel taciz iddiasıyla başvuruda bulunmuştur. 2 kişi adli nedenle gözaltına alınmış. 2 dergi bürosu, 1 kültür merkezi basılmış, bir dergi bürosu bombalanmıştır. 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle 2 afiş, 1 bildirinin asılması, dağıtılması Valilikçe yasaklanmış, kitlesel seyahat etme özgürlüğü kısıtlanmıştır. Buca Cezaevi'nde 17 kişi sevkten dolayı, toplam 27 kişi süresiz açlık grevine başlamıştır. Uşak Cezaevi 3, Manisa 2, Buca Cezaevi'nde 9 kişi olmak üzere toplam 14 kişi ölüm orucunu sürdürmektedir. Buca Cezaevi'nden/Kırıklar F Tipi Cezaevi'ne geçiş sürecinde sevk edilen 36 kişi de darp ve cebir izi olduğu, bunlardan birine görüş yasağı konulduğu belirtilmektedir. Yine Aralık ayında 541 kişi işten atılmış, 1 kişi inşaattan düşerek yaşamını yitirmiştir.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

OSB’lerde nasıl bir perspektifle çalışılmalıdır?

OSB’lerde aşırı sömürü ve keyfi uygulama

Burjuvazi bir sınıf olarak tarih sahnesine çıktığı andan itibaren kârını artırmak için kesintisiz bir çaba içinde olmuştur. Bu amaçla ücretli emek sömürüsünü yoğunlaştırmanın yollarını aramıştır. Sömürüyü artırmanın temel yolu ise emek-gücünün fiyatını düşürmek ve emek üretkenliğini artırmaktan geçiyor. İşçi sınıfının örgütsüz olduğu yerlerde kapitalistler bu hedeflerine ciddi bir engelle karşılaşmadan ulaşma imkanı bulabilmektedirler.

Üretici güçlerdeki gelişim ve üretimin merkezileşmesi dev boyutlarda fabrikaların kurulmasını beraberinde getirdi. Bu durum binlerce bazen de onbinlerce işçinin aynı fabrika içinde çalışmasına imkan sağlamıştır. Bu işletmelerde örgütlenme düzeyi ve yeteneği yüksek olmakta ve kapitalistleri belli tavizler vermeye zorlamaktadır. Dolayısıyla bu tür fabrikalarda çalışan işçilerin diğerlerine nazaran kazanımları daha geniş olabilmektedir. Bugün buna karşı önlem olarak kapitalistler büyük işletmeleri parçalama yoluna gitmektedirler.

Bu planın bir parçası olarak Organize Sanayi Bölgeleri (OSB) devreye sokulmuştur. Tekelci burjuvazinin ara mallarını üreten orta işletmelerin ağırlıkta olduğu bu alanlara yatırımlar, krediler ve vergi muafiyetleri ile teşvik edilmiştir. Büyük kentlerin etrafını saran çok sayıda OSB’nin yanı sıra orta büyüklükteki kentlerde de bu tür sanayi bölgeleri kurulmuştur ve kurulmaktadır. Bu sayede büyük işletmelerde istihdam edilen işçi sayısı oran olarak aşağıya çekilmektedir. Ama aynı dönemde işçi sınıfı sayısal olarak sürekli artmaktadır.

OSB ve diğer orta ölçekli işletmelerde çalışan işçiler büyük oranda örgütsüzdür. Bu nedenle sendikalı işçi sayısı işçi sınıfının geneline oranla sürekli düşüş kaydetmektedir. Böylece üretim büyük oranda daha ucuz emek-gücüsüyle gerçekleşmeye başlamıştır. Büyük işletmelere taşeronların

sokulmasıyla bu saldırı yeni boyutlar kazanmış ve örgütlü işçi sayısı daha da düşürülmüştür.

Büyük burjuvazinin üretimi parçalama manevrası aynı zamanda bir orta burjuva sınıfın oluşmasına zemin hazırlamıştır. Bu sınıf, geleneksel orta sınıftan farklı olarak, tekelci burjuvaziye, dolayısıyla emperyalizme bağımlı olarak oluşmuştur. Burjuvazinin bu kesiminin önemli bölümü doğrudan tekelci burjuvazi için üretim yapmaktadır.

Metal, tekstil, plastik vb. sektörlerin ağır bastığı bu bölgelerde istihdam edilen işçi sayısı hızla artmıştır. Bu alanlarda çalışan işçilerin sorunlarının başında düşük ücret, sosyal haklardan yoksunluk, işçi sirkülasyonu ve örgütsüzlük gelmektedir. Bu koşullarda kapitalistler, maliyeti düşük, artı-değer oranı yüksek üretim yapabilme imkanı bulabilmektedirler.

Bu bölgelerde örgütlü işçi oranı son derece düşüktür. Örgütlülük alanındaki gerilik ise bu sorununun önemini artırmaktadır. Zira örgütlenme deneyiminin olmadığı yerde dağınıklık ve sınıf dayanışması alanındaki zaaflar aşılammamaktadır. Kapitalistlerin rahat ve kural tanımaz olmaları da bu sayede mümkün olmaktadır.

OSB’lerde çalışmanın imkanları

OSB’ler, yapıları gereği hem tek tek fabrikalarda hem de sanayi bölgesi olarak genel bir çalışma yapmaya müsaittir. Bu açıdan bakıldığında bu özellik bir avantajdır. Dağınık olan orta işletmelerde grev ya da direnişler gündeme geldiğinde karşılaşılan en temel sorunlardan biri sınıf dayanışması alanında yaşanan zayıflık olmaktadır. OSB’lerde ise fabrikalar içiçedir. Bu, hem dayanışmayı örmek hem de mücadeleyi bölgeye yaymak için bir imkandır.

Patronların örgütlü olmaları, dolayısıyla blok tavrı geliştirme imkanına sahip bulunmaları tek tek işletmelerde çalışmayı zorlaştırmaktadır. Böylesi durumlarda direnişle karşılaşan kapitalistin uğradığı

zararlar diğerleri tarafından karşılandığı için, rahat hareket edebilmektedirler. Bu da genellikle işçilerin yenilmesini beraberinde getirmektedir. Birçok sendikal çalışma ve direniş bundan dolayı yenilmiştir. Yenilgilerden çıkarılması gereken en önemli sonuçlardan biri, bu yenilgilerin önüne geçmenin sınıf dayanışmasından geçtiği gerçeğinin bilince çıkarılmasıdır.

Kapitalistlerin işçi sınıfının örgütlenmesini engellemek için her türlü yol ve yöneme başvurdukları bir ülkede, örgütlü ve militan duruşun yanı sıra sınıf dayanışmasını örmeden sermayeye geri adım attırmanın imkanı yoktur. Böylesine zorlu koşullarda çalışma yürüten öncü işçiler ve sınıf devrimcileri bu perspektife sahip olmak zorundadırlar. Ayrıca, birden fazla fabrikada paralel çalışma yürütmenin koşulları da zorlanmalıdır.

Öncü işçiler üzerinden başlayan ve oradan işçi kitlesine yayılan bölgesel bir platform veya komiteleşme örgütlenmesi, bu bölgelerde paha biçilmez bir imkan olacaktır. Olası bir grev, direniş vb. eylemlerde bu komitelerin harekete geçirilmesi mücadeleye ciddi bir dinamizm kazandıracaktır. OSB’lerin konumu nedeniyle, bölge içinde gelişen bir hareketin diğer fabrikaları etkileme şansı yüksektir. Orta vadeli bölgesel bir çıkışın tohumları bu tür hareketliliklerle şimdiden atılabilir.

Bu fabrikalarda bugün çok yaygın bir huzursuzluk söz konusudur. Ancak bu tepki henüz akacak bir kanaldan yoksundur. Dolayısıyla bu koşullarda yapılacak müdahaleler karşılıksız kalmayacaktır.

Bu noktada öncü işçi-emekçi platformunun sorumluluğuna da dikkat çekmek gerekiyor. Varolan çıkışsızlığı aşmak, ortak çalışma ve direniş için müsait olan ortamı değerlendirmek özel bir önem taşıyor. Verili durum yozlaşma ve çürümeye çok müsaittir. Sermayenin zorbalığıyla oluşan bu ağır hava dağıtılmalıdır. Ve bu hava dağıtıldığında OSB’ler ucuz işgücü cenneti değil birer direniş kalesi olacaktır.

Tekstil işçilerine...

Sorunlarımız ortak, mücadelemizi de ortaklayalım!

Ümraniye’deki bir tekstil fabrikasında yaşadığımız sorunları aktarmak istiyorum. Çalıştığımız fabrika 300 kişilik ve üretimimiz erkek giyimi üzerine. Sanayi sitesindeki diğer tekstil fabrikalarında çalışan işçi kardeşlerimizle sorunlarımız ortak.

İşveren ve uşak takımının baskısı nedeniyle fazla sayıda iş çıkartıyoruz, her saat başı yaptığımız işin sayıları alınıyor, işini çıkaramayan arkadaşları paydoslarda zorunlu çalıştırıyorlar. Yemekler az veriliyor ve üstelik oldukça ucuz yiyecekler bunlar. Sigorta dışında hiçbir sosyal hakkımız yok. Mesailerle günde 14 saat çalışıyoruz, buna karşılık alınan mesai paraları hem düşük, hem de saat ücretleri yasal olmayan biçimde hesaplanıyor. Mesela maaş bordrolarında bizim aylık çalışma saatimiz 225 saattir. Cumartesi, pazar günleri ücretli izine dahildir. Alınan net maaş 225’e bölünerek saat başı ücretimiz hesaplanır. Ama bizim fabrika ne yapıyor? Maaşı 30’a bölüyor, bunun içine dinlenme zamanlarını da ekleyerek böylece günlük çalışmayı 10 saatten hesaphyor. Bunu 30 gün için

çarptığımızda, aylık 300 saat yapıyor. Böylece aylık yasal çalışma saati 225 saatten 300 saate çıkıyor. Mesai saati ücretimiz de böylece düşmüş oluyor. Patronlar bu yöntemi fazla mesai saati ücretini düşürmek için yaygınlaştırıyorlar.

Fabrika bir başka holdingin eline geçtikten sonra sigorta primleri asgari ücret üzerinden ödenmeye başlandı. Bu süreçte muhasebe müdürü yemekhanede işçilerle yaptığı toplantıda; “Ücretler bundan sonra bordroda asgari ücretten gösterilecek, sigorta müfettişi denetime geldiğinde ve maaşı sorduğunda asgari ücret aldığınızı, mesai ise hiç yapmadığınızı söyleyeceksiniz. Eğer buna uyulmazsa ortaya çıkacak sonuca katlanırsınız” diyerek, 350 işçiye tazminatsız işten atmakla tehdit etti.

Fabrika müdürü sık sık ekonomik krizin kendileri için bir fırsat olduğunu, kaliteli işgücüne ulaşmak için çalışanların elendiğini, en iyi çalışanı ellerinde tutacaklarını, dışarıda milyonlarca işsiz olduğunu, işine önem vermeyenlerin hiçbir yerde iş bulamayacaklarını söylüyor. Böylece, işsizliğin

nedeni sanki kendileri değilmiş gibi bizleri aramızda iyi işçi-kötü işçi diye bölmeye çalışıyorlar.

Tekstil sektöründeki patronlar her yerde olduğu gibi bu alanda da örgütlüler. Bizler, sorunlarımızın ortak olmasına rağmen örgütlü değiliz. Örneğin bölgenin genelinde 6. ay zamları %10 oranında yapıldı. Buna karşın işyerlerinden anlamlı bir tepki yükseltilemedi. Bunun en önemli nedeni, yarattıkları binlerce işsizler ordusunu bizlere karşı tehdit unsuru olarak kullanıyor olmalarıdır.

Gelenen aşamada işyerlerinden başlatacağımız örgütlenmeyle patronlara karşı savaş açmamız kaçınılmaz olmuştur. Bunu geciktirdiğimizde, her geçen günün aleyhimize işleyeceğini unutmayalım.

Bölgemizde Reha Tekstil işçisi arkadaşlar ilk adımı atmışlardır. Sınıf kardeşlerimizi desteklemek, onların mücadelesini örnek almak ve benzer örgütlülükleri kendi işyerlerimizde yaymak patronlara verilecek en doğru cevap olacaktır. Yeterki birbirimize güvenelim! Unutmayalım ki, işçilerin dostu yine işçilerdir.

Ümraniye’den bir tekstil işçisi

Bir-Kar Köln şubesi açıldı

“İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” şiarı ile yola çıkan Bir-Kar, resmi kurum düzeyinde olmasa da uzun bir süredir gerek Türkiye’ye dönük ve gerekse enternasyonal çerçevede bir dizi etkinlik ortaya koydu, pek çok anlamlı enternasyonal etkinliğe katıldı. Çeşitli Avrupa ülkelerinde ilerici ve anti-faşist güçlerle ortak platformalarda yer aldı, ortak faaliyet ve eylemlerin örgütlenmesine katkıda bulundu. Türkçe ve Avrupa dillerinde pek çok bildiri ve bülten çıkardı, değişik vesilelerle afişleme ve pullama çalışmaları yürüttü. Böylece Bir-Kar geniş bir çevreye kendisini tanıtmış oldu ve siyasal yaşam içinde yerini aldı.

Gündeme getirilişinde Bir-Kar bir politik kitle örgütlenmesi olarak ele alınmıştı. Gerçek bir kuruluşun ve Bir-Kar’ı tanıtanın en iyi bu perspektife uygun bir politik ve pratik faaliyetten geçtiği belirtilmişti. Geçen süre içinde bir ölçüde bu perspektife uygun davranıldığı söylenebilir. Özet biçimde sıraladığımız politik etkinlikler de bunun bir ifadesi sayılmalıdır. Fakat belirtmek gerekir ki, Bir-Kar’ın bir ayağı hep eksik kaldı. Tanımlı ve sistemli bir faaliyetin aracı olarak Bir-Kar’ın örgütsel kurumlaştırılması nispeten gecikti, geciktirildi.

Nihayet somut bir müdahale ile bu eksikliği gidermek üzere harekete geçildi, bu yönlü çabalar son aylarda hızlandırıldı. Bir-Kar perspektifine uygun bir çalışmaya duyulan ihtiyacın da kendisini yakıcı biçimde hissetirmesi ile Almanya (Köln, Berlin ve Frankfurt) ve İsviçre’de (Basel) hemen kurumsallaşma düzeyinde adımlar atılması kararlaştırıldı.

Köln Bir-Kar çalışanları olarak bu kararla birlikte çalışmalarımızı yoğunlaştırdık.Kısa denebilecek bir süre içinde yer sorununu çözdük. Ardından kurumumuzun resmen açılışı doğrultusunda yoğun bir çalışmanın içine girdik. Başta teknik donanım ihtiyacı olmak üzere kurum için gerekli ihtiyaçları temin ettik. Aynı anda Bir-Kar’ın hangi ihtiyacın ürünü olduğunu, ne için mücadele edeceğini ve ne tür faaliyetler yürütmeyi tasarladığını içeren bir çağrı bildirisi hazırlayıp çeşitli kurumlara ilettik. Ford işçilerine ve halk pazarlarında emekçilere dağıttık.

Nihayet 2 Eylül Pazar günü resmi açılışımızı yaptık. Açılışa çoğunluğunu Köln ve yakın bölgelerden gelen taraftarımızın oluşturduğu 100’ün üzerinde bir kitle katıldı.

Açılış sırasında gerçekleştirilmek üzere bir program hazırlamıştık. Bu çerçevede önce kısa bir açılış konuşması yapıldı. Ardından devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Bunu NRW Gençlik Korosu izledi. Devrimci türkülerini seslendiren koro dinleyiciler tarafından ilgi ile karşılandı. Paris Gençlik Korosu devrimci türkülerıyla katılımcılara coşku taşıdıkları gibi özlü konuşmalarıyla bir kez daha gençliği kazanmanın önemine değindiler. Köln Bir-Kar bürosunun açılışına Köln Anadolu Halk Kültür Merkezi anlamlı bir katılım gerçekleştirdi. Mesajları kitle tarafından coşkuyla alkışlandı.

Açılıшта Köln Bir-Kar çalışanları adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada özetle Bir-Kar’ın hangi ihtiyacın ürünü ve ifadesi olduğuna değinildi, çalışma perspektifi ortaya konuldu. Konuşmanın sonunda asıl sorunun bundan sonra başladığını, Bir-Kar çalışanlarını ortaya konulan iddiaya uygun ciddi ve zorlu bir pratiğin beklediğinin altı çizildi.

Şimdi önümüzde Bir-Kar’ı gerçek bir politik kitle hareket haline getirmek gibi zorlu bir görev var. Bir-Kar Köln çalışanları olarak bu görevin bize yüklediği özel sorumluluğun bilincindeyiz. Bir-Kar’a bakışımızdaki netlikten de güç alarak, bu hedefe ulaşmak için her türlü çabayı ortaya koyacağız.

Bir-Kar çalışanları/Köln

Ezilenlerin gür sesi Ruhi Su’yu saygıyla anıyoruz...

Bakmayın siz bu bencil

Bu hayvansal kavgaya

Değişen dünyanın içinde

İnsana biz yeni geldik

1912 yılında Van’da doğdu. Anne ve babasını hiç tanımadı. İlkokulda keman çalmaya başladı. İlk ve ortaokulu Adana’da okudu. Konya Öğretmen Okulun’nun son sınıfındayken sınavla Ankara Musiki Muallim

Mektebi’nin beşinci sınıfına girdi. Yüksek müzik öğrenimini Ankara Devlet Konservatuvarı Opera Bölümü’nde tamamladı. On yıl boyunca operada çalıştı. 1952 yılında TKP’ye üye olduğu gerekçesiyle tutuklanarak 5 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Daha sonra operadan ayrılmak zorunda kaldı. Ardından Konya’nın Çumra kasabasında 20 ay gözetim altında tutuldu. Bu arada halk müziğine yönelerek Anadolu’yu bölge bölge dolaştı, yüzlerce türkü derledi. Ve birçok halk şairinin şiirlerini besteledi. Türkülerde çok sesliliği amaçladı. ‘70’li yıllardaki devrimci halk hareketinin halk müziği alanındaki güçlü sesi olan Ruhi Su, Arjantin’den Bulgaristan’a, Hollanda’dan Fransa’ya kadar birçok ülkede konserler verdi, etkinliklerde yer aldı. 16 tane 45’lik plak, 11 uzun çalar yaptı.

12 Eylül’ün faşist generalleri tarafından yurtdışında tedavisi engellenen devrimci sanatçıyı 20 Eylül 1985’de kaybettik.

Ruhi Su’nun sanat ve devrimci mücadele ilişkisi konusundaki görüşleri, onun sanatsal eyleminin içeriği ve amacını da bütün açıklığı ile vermektedir:

“Hangi türü olursa olsun sanat bir eylemdir. Sanatçının düşüncesi de, sevgisi de sanatında belli olur. Devrim sözcüğünden, uygarlığa, özgürlüğe ve insanca yaşama yönelik çabaları anlıyorum. İster hazırlayıcısı, ister yansıtıcısı olsun, sanatın da (sanatçının da) hem bu çabaların içinde, hem de bu çabaların sonucu olarak var olması gerekir.

“Müzik insanın olduğu yerde olan bir şeydir. Bir araçtır müzik. Dolmuşlar, otobüsler gibi bir araçtır. Neyi yükler, neyi bindirirsen onu alır götürürsün. Bu yüzden devrimci müzik, ekmekten aşka kadar halkın yaşamak isteyip de yaşayamadığının, özlemini çektiği şeylerin neşesini, yürekliliğini verecek, yaşama sevincini artıracak bir müzik olmalı. Bu, sözleriyle de böyle olmalı, çalgıları ile de. (Ülkemiz için sözsüz müziğin devrimci niteliğini çok sesli olup olmaması belirler. Çok sesli müzik devrimcidir.)

“... Toplum bir savaşımın içerisindeyse, müzik o savaşıma da katkıda bulunmalıdır. İşlevi koşullara bağlı olarak, böylece gelişir. Karşılıklı etki-tepki konularına da bağlıdır bu. Koşullar değiştikçe toplumu, sanatı da değiştirir. Bu ilişki karşılıklı olarak birbirini daima değiştirerek, geliştirerek sürer.”

Öncü İşçi İnisiyatifi’nin piknik etkinliği

Öncü İşçi İnisiyatifi olarak 9 Eylül’de bir piknik gerçekleştirdik. Pikniğe yaklaşık 70 kişi katıldı. Yaşanan belli aksaklıklardan dolayı hedeflediğimiz kitleyi taşıyamadık. Tutulan bir otobüsün gelmemesinden dolayı, insanların bir kısmını belirlenen saatte duraklardan alamadık. Başka bir otobüsü tutmak zaman aldığı için, insanların bir kısmı geri dönmek durumunda kaldılar.

Programa devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladık. Ardından bir arkadaş sermayenin emekçilere yönelik saldırılarına değinen bir açılış konuşması yaptı. Bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerin sessiz ve örgütsüz olduğu, yaşanan bunca yoksulluğa haksızlığa rağmen şu ana kadar ciddi bir tepkinin örgütlenmediği, bunun yapılabilmesi için tabana dayalı örgütlülüklerin yaratılmasının bir ihtiyaç olduğu, bunun için atılan adımların cılız kaldığı, bu noktada herkesin üzerine düşen görevi yerine getirmesi gerektiği vurgulandı.

Daha sonra İşçi Kültür Evi şiir grubu hazırladığı şiir dinletisini sundu. Ardından müzik grubunun seslendirdiği güzel türkülerle programa devam edildi.

Tirat Tiyatro Topluluğu’nun hazırladığı tiyatro gösterisinin ardından yaklaşık birbuçuk-iki saat süren bir söyleşi gerçekleştirildi. Öncü İşçi İnisiyatifi’nin ortaya çıkışı, nasıl bir misyonla yola çıktığı anlatıldı. İçinden geçtiğimiz süreçte böylesi örgütlülüklerin yaratılmasının önemi vurgulandı. Ve bu taban örgütlenmelerini daha da ileri çıkarmak için her fabrikada, her bölgede tabana dayalı komite ve platformların oluşturulması gerektiği belirtildi. Bugüne kadar çalışmalara katılmamış bazı işçi arkadaşlar kendi işyerlerindeki sorunları ve örgütlenme ihtiyacını dile getiren kısa konuşmalar yaptılar.

Söyleşiden sonra bir işçi arkadaşımız fülüt dinletisi verdi. Son olarak müzik grubu yeniden sahneye çıktı. Müzik grubundan bir arkadaş önce, hücre saldırısını ve devrimcilerin yiğitçe direnişlerini ele alan bir konuşma yaptı. Grubun söylediği türkülerle ve marşlarla program sona erdi. Kitlenin türkülere halaylarla katılması, bizim dışımızda piknik yapan insanların da ilgisini çekti. Halaylarımıza onlar da katıldılar.

Yaşanan olumsuzlukların başlangıçta moralleri bozmuş olmasına rağmen, giderek coşkunun ve politik bir ortamın yakalandığı bir etkinlik gerçekleştirmiş olduk. Dönüşte konuştuğumuz birçok insan piknik hakkında olumlu değerlendirmeler yaptı. Bu da belli sınırlar içinde de olsa etkinliğimizin amacına ulaştığını gösteriyordu.

Bir Öncü İşçi İnisiyatifi Çalışanı

Mücadele Postası...

12 Eylül askeri faşist darbesinin 21. yılı...

21 yıldır işçi ve emekçilere kan kusturuluyor

12 Eylül faşist darbesinin üzerinden 21 yıl geçti. Ezilen yığınlarla gözdağı verilirken, aydın, demokrat ve devrimciler işkencehanelerden geçirildi. Onbinlercesi “terör suçlusu” diye zindanlara atıldı, vahşi işkencelere maruz kaldı.

12 Eylül faşist askeri darbesini yapan generaller ‘80 Anayasası’na koydukları dokunulmazlık zirhiyle yargılanmalarının da önüne geçtiler. CIA-Pentagon güdümlü faşist generaller hazırladıkları faşist anayasayı baskıyla kabul ettirdiler. İşçi hakları gaspedildi. 12 Eylül’le yaratılan kurumsallaşma sayesinde ordu tek yöneten parti oldu. Sermaye, düzeninin koruyucu ve kollayıcı gücü ordunun yüksek rütbelilerini her zaman en iyi mevkilere getirerek besledi. En büyük holdinglerin, şirketlerin genel müdürlükleri bunlarla doludur. OYAK üzerinden sağlanan muazzam olanaklar da cabası. OYAK şimdi Türkiye’nin en büyük tekel kuruluşlarının başında geliyor.

Amerikancı 12 Eylül faşist cuntasının “insan hakları ihlali” dosyası epeyce kabarık. Eskişehir, Bilecik Tabib Odası’nın hazırladığı raporda, kaba bilanço şöyle özetleniyor: 50 idam, 444 kuşkulu ölüm, 171 işkence sonucu ölüm, 517 ölüm cezası verildi. Mahkemelerce gazetecilere toplam 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi. 3 gazeteci suikast sonucu öldürüldü. 937 film yasaklandı, 39 ton gazete dergi ve kitap yakıldı. 3 bin 854 öğretmen, 120 öğretim üyesi, 47 hakimın işine son verildi, 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmakla suçlandı, 1 milyon 638 bin kişi fişlendi. 14 cezaevinde 299 devrimci yaşamını yitirdi.

12 Eylül faşist rejimi yasa, kurum ve politikalarıyla bugün de varlığını koruyor. Dahası Kürt halkına karşı kirli savaş yılları içinde buna yeni boyutlar kazandırıldı. Faşist zor ile toplumun üzerine serpilen ölü toprağı uzun süredir devam ediyor. Yıllardır her hak arayışında emekçilerin, öğrencilerin üzerlerine azgınca saldırılmaya devam ediliyor. Medya üzerinden korku ve terör yağdırılarak psikolojik baskı süreklileştirildi.

Devletin yükselen kitle muhalefetine karşı her zaman ön plana çıkardığı sağ-sol çatışması güya ‘80 darbesiyle önlenmiş, halk huzura kavuşmuştu. “Sağ- sol çatışması” olarak gösterilen şey gerçekte bizzat devletin karanlık odakları tarafından Ülkü Ocakları ve komando kamplarında eğitilen faşist çetelerin toplumsal muhalefetin üzerine kirli ve kanlı yöntemlerle sürülmesiydi. CIA ve MIT’in yetiştirdiği bu besleme katiller 12 Eylül darbesine bahane hazırlayan provokasyonlarda da kullanıldılar. Çatılılar bu sürecin ürünü oldular.

Sermaye sözcülerinden H. Narin, darbenin hemen ardından, “Şimdiye kadar hep işçiler güldü, şimdi sıra bizde, şimdi de işçilerin anası ağlayacak” diyordu açık açık. Bu sözler darbenin sınıfsal özünü yalın bir biçimde ortaya koyuyor. ‘80 yılına gelene kadar sermaye örgütlü sınıf ve kitle hareketi karşısında çaresiz kalıyordu. Grevci işçi sayısı darbenin hemen öncesinde oldukça yüksek rakamlarda seyrediyordu. Dahası sermaye düzeninin yaşadığı krizi işçi ve emekçilere fatura etmek amacını taşıyan 24 Ocak Kararlarının önünde de bir engeldi bu. Tam da bu nedenle 12 Eylül faşist darbesiyle ilk yapılan grevlerin ve her türlü gösterinin yasaklanması oldu. Arkasından iş kanununda yapılan değişikliklerle beraber işçi sınıfının birçok kazanımı gaspedildi. Örgütlenme ve grev yasakları bir birini izledi. Bu zemin üzerinde emeğe çok yönlü bir saldırının ifadesi olan 24 Ocak Kararları engelsizce uygulandı. Bu kararlar ülkenin kapılarını da emperyalist sömürü ve talana sonuna kadar açtı.

Bu ülkede 12 Eylül, faşist baskı ve kurumlarıyla 21 yıldır devam ediyor. Dahası emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda daha bir yetkinleştirilip, güçlendiriliyor. Katliam, işkence, faşist baskı ve yasaklar hükmünü sürdürüyor ve bu zulüm düzeni işçi-emekçilerin devrimci eylemiyle yıkılmayı bekliyor.

A. Engin

Ülkenin dört bir yanında açlar ordusu

gitgide büyüyor...

Kurtuluş yok sen kavgayı seçmedikçe!

Öylesine bir ülkede yaşıyoruz ki, insan kendi kendine şu soruyu sormadan alamıyor: “Satılmadık ne kaldı?” Ülkenin yeraltı kaynakları, işletmeleri, kültürü vb. herşey satılığa çıkartılmış. Adına özelleştirme, adına yabancı sermayeye kolaylıklar sağlamak (Tahkim Yasası), adına alınan krediler karşılığı borç batağı, adına ne dersiniz deyin. Apar topar ne var ne yok kelepir fiyatına herşey satılığa çıkartılmış bulunuyor. Efendilerine uşaklıkta en küçük bir kusur etmeden daha da ileri giderek makamlarını, mevkilerini ve şereflerini teslim ettiler. Hiçbir itiraz etmeden, biraz homurdansalar da...

Fakat satamadıkları bir şeyler de var. Biri umut, diğeri ise onur. Düzendan iyice umutlarını kesen kitleler, yeni arayışlara yöneldiler bile. Artık şu sözleri sık sık duymakta ve görmekteyiz: “Devletten umudumuzu iyice kestik. Sistem tıkanmıştır”. Onur ise daha başka bir şeydir. Her türlü baskı, teröre karşı olmaktır. Mücadele etmektir, yaşamın her alanında. İçeride ve dışarıda olsun.

Burjuvazi bir sınıf olarak saldırılarını bilinçli olarak yapıyor. Tercihini kendi sınıfsal konumundan hareketle belirlemiştir. Onun için önemli olan rant ve kârdır. Bunun içindir ki kaderlerini başta ABD emperyalistleri olmak üzere küresel sermayeye bağlamış ona göre hareket etmekte. Bunda şaşılacak bir şey de yoktur. Ama yıkım programlarının sonuçları emekçi kitleler için çok yıkıcı olmaktadır. Olmaya da devam etmektedir.

Çoğu zaman sıralar dururuz; şu kadar insan işsiz, şu kadar işletme kapanmış, şu kadar kayıt dışı ekonomi var, asgari ücret şu kadar, açlık sınırı şu kadar, yoksulluk sınırı buraya kadar dayanmış, ekonomik küçülme öngörüleni kat kat aşmış vb. diye. Tüm bunlar kapitalist sistemin sonucudur. Ve bu tablo işçi-emekçilerin aleyhine her geçen gün artmaktadır. Bu gidişatla kat kat artacağından hiç kimse kuşku duymasın.

Geçtiğimiz hafta televizyon ekranlarında bir haber izledik. Bir yerde burjuva medya kendini teşhir ediyor. Bilerek ya da bilmeyerek. Ankara pazarında yoksul insanların akşam olunca pazara gidip artık sebze meyve topladıklarını görüyoruz. Emeklisi, asgari ücretle çalışanı, işsizi pazar bitiminde didik didik çürümüş domatesler içinde en az çürüyeni toplar. Çünkü alış- veriş yapacak paraları hiç yok. Televizyon muhabiri sebze toplayan 30 yaşında bir kadınla röportaj yapmaya çalışıyor. Kadına soruyor, neden topluyorsun diye. Kadın, eşinin Ankara metrosunda 122 milyon lira maaşla çalıştığını, iki çocuğunun olduğunu, birisinin okula gideceğini belirttikten sonra ekliyor: “Bizleri bu duruma düşüren devlet utansın!”. Evet utanması gereken biri varsa o da milyonları açlığın ve sefaletin eşiğine getiren sermaye düzeni ve onun devletidir.

Başta İstanbul olmak üzere diğer illerdeki aşevleri artan talebi karşılayamama durumuna geldi. Sabahın erken saatlerinde kuyruğa giriyor aç insanlar. Bir tabak yemek için. Hadi üçü beşi tembel çalışmak istemiyor. Ya diğerleri?

Ülkenin dört bir yanında açlar ordusu gitgide büyüyor. Bu ordunun günü geldiğinde ne yapacağı belli olmaz. Çünkü açlık hiçbir sınır, hiçbir yasa tanımaz. Hele ki onları bu duruma kimin soktuklarının farkında olduklarında...

Düzen cephesi “sosyal patlama” korkusuyla önlemler almak için toplantı üstüne toplantı yapıyorlar. Bu toplantılarda ise şu sonuca varıyorlar: “sosyal patlama” olabilir ama en büyük şansımız örgütlü olmayışıdır. Eğer örgütlü olursa sonumuz olur diye düşündüklerine de kuşku yok.

Evet bugünlük böyle olabilir. Ama bu böyle devam edecek anlamına gelmesin. Bir gün gelecek korkularınız gerçek olacak. İster buna “varoşlardan gelip boğazımızı kesecekler”, ister buna “allahtan örgütlü değiller” deyin bu sondan kendinizi kurtaramazsınız. Bunu ancak geçiktirebilirsiniz. Patladığında ne ordunuz ne polisiniz ne de diğer kurumlarınız bunun (devrimin) önünü alamayacak.

11 Eylül sabahı ABD’nin New York kentindeki Dünya Ticaret Merkezi binaları uçaklarla intihar saldırısı sonucu yerle bir oldu. Pentagon binasına yapılan intihar saldırılarında binalarda önemli ölçüde hasar oluştu. Ölü ve yaralı sayısı onbinlerle ifade edilmektedir. Ayrıca iki uçak ta düşürülmüştür. Günboyu yapılan yayınlarda, dengelerin değişebileceğinden bahsedilmiştir. Türkiye ekonomisinin ABD’ye bağımlılığından dolayı daha derinden etkileneceği üzerinde durulmaktadır. Bunun anlamı şudur: Yeni saldırı paketleri olabilir. Buna karşı başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi yığınlar ve öncüleri hazır olmalıdır.

5 Eylül sendikal ihanet çemberini kırmak durumundayız. Yeni saldırılara geçit vermemeliyiz. Yeni saldırı paketleri, yoksulluk, açlık ve işsizlik demektir.

İşçiler, emekçiler kardeşler, bu hiçbir zaman bizim kaderimiz değildir. Saldırıları karşı koymak için önce kendi içimizde birliğimizi sağlamamız gerekiyor. Kaderimizi ve geleceğimizi öncü partimizde buluşturup iktidar yürüyüşümüze yönelmeliyiz. Bunu da komünistlerle birlikte omuz omuza olursak başarırız. Başka bir seçeneğimiz de yoktur.

Kurtuluş yok sen kavgayı seçmedikçe!

R. Deniz/ İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

16 Eylül 1982... Sabra ve Şatilla...

Sabra ve Şatilla Lübnan'daki Filistin mülteci kamplarından ikisi... Dönemin İsrail Genelkurmay Başkanı Ariel Şaron'un emriyle kamplardaki binlerce Filistinli kadın ve çocuk vahşi biçimde katledildi... Katliam emrinin "Filistin kasabı" Şaron tarafından verildiği resmi soruşturmayla da kanıtlandı... Aynı Kasap Şaron bugün İsrail'in başında ve Filistin halkına karşı yürütülen soykırımı yönetiyor... Amerikan emperyalizminin tam desteği altında!..

**Dün ve bugün!..
Dünyanın her yerinde
halkların kanını akıtıyorlar!**

